PETRE HLADCHI-BUCOVINEANU

SUB CUPOLA ALBASTRĂ

- roman -

EDITURA ION CREANGA - BUCUREŞTI, 1985
Coperta de : TENKEY PETER

Soţiei mele — ELENA, sinceră şi constantă admiratoare a cutezanţei omeneşti.

PARTEA ÎNTÎI

Mesajul...

În sala mare, încăpătoare, care cunoştea întotdeauna forfota marilor evenimente, se lăsase o linişte aproape incredibilă. Ţiuitul specific al semnalizatoarelor electronice, devenit familiar celor din dispeceratul de dirijare a astronavelor, amuţise. Doar cîţiva oameni, aplecaţi peste ecranele fluorescente ale tablourilor de comandă mai încercau să prindă o legătură, o speranţă de viaţă de pe astronava-gigant ce părăsise Terra, plecînd spre alte lumi.
— Zadarnic, spuse la un moment dat Grig, dispecerul şef. Unde ajunsese ?
Gina, ajutorul lui, nu răspunse. Rămăsese crispată, cu ochii ţintă spre ecranul de urmărire a zborurilor la mare distanţă, comutînd mereu butoanele instalaţiei de calculat şi transformat anii-lumină în microsecunde.
— Unde ajunsese ? întrebă din nou Grig.
Gina tresări. Cîteva impulsuri nedefinite apăruseră pe ecranul din faţa ei. Un ţiuit înfundat, venit parcă de sub o imensă carapace, începu să însoţească o imagine ştearsă, tremurîndă.
- Nu văd decît un nor imens, spuse ca pentru sine Gina. Ce s-o fi întîmplat ? Ciudat !...
Grig, alături de ceilalţi dispeceri, privea înmărmurit la norul ce îşi făcuse apariţia pe ecran şi care nu lăsa nici o urmă de speranţă că, de după perdeaua sa densă, ar putea ieşi la iveală astronava-gigant.
— Ce-o fi ? întrebă cineva din încăpere cu un glas sugrumat de emoţie.
— O explozie neaşteptată, probabil, răspunse repede Gina, sesizînd privirea insistentă a lui Grig. Nu ştiu, e greu de presupus...
— Unde se afla ?
— A, da, îşi reaminti Gina, privind spre harta cosmică ce acoperea unul dintre pereţi. Iată, aici, arătă ea spre un pătrăţel al hărţii în care sclipea cu intermitenţă un bec.
— Curios, spuse Grig, după ce consultă harta. Înseamnă că a trecut dincolo de Epsilon Indi, undeva aproape de Insula cosmică, aceea construită în afara sistemului nostru solar... Şi e curios pentru că, iată, am verificat din nou : toate calculele sînt exacte.
Ţiuitul înfundat continua, însoţind imaginea norului care se colora cînd în albastru, cînd într-un violet sau roşu aprins, aruncînd dinspre vîrfurile sale mii de scîntei, aidoma artificiilor. Grig ar fi vrut să descifreze veşti chiar şi din culorile imaginii, să prindă măcar o urmă de adevăr în legătură cu cele petrecute, dar nu reuşi. Încercă să se concentreze din nou ; tocmai atunci însă uşa grea, metalică, ce despărţea sala dispecerilor de restul clădirii se deschise automat.
— Ce-i Ionel, ce-i cu tine ? sări Grig ca ars, văzîndu-l pe fiul unuia dintre cei mai reputaţi astronauti, dînd buzna.
— S-a primit o centigramă transmisă de robotul de pe astronava-gigant, răspunse băiatul într-un suflet. M-a trimis operatoarea şefă de la serviciul radio...
— Înseamnă că s-a declanşat sistemul de alarmă, interveni Gina.
Nimeni nu mai spuse nimic. Echipa dispecerilor se strînse ciorchine în jurul noului venit. Grig desfăcu repede petecul de hîrtie şi citi rar, sacadat : „Sînt pe o planetă necunoscută peste care zburam... Aici e un război cosmic între locuitori... Am fost atacat... Astronava distrusă... Ajutor... Semnează, comandantul astronavei, George Cozmin".
— Război ? se miră Gina. Ce cuvînt oribil !... Vedeţi, nişte primitivi pe mîna cărora a ajuns ştiinţa...

— Nu-i timp de filozofat, interveni Grig. Să luăm măsuri...

*

Vestea dispariţiei astronavei-gigant se răspîndi pe Terra cu viteza fulgerului. Staţiile de urmărire a zborurilor interstelare din numeroase ţări, inclusiv cele amplasate în largul oceanelor sau deşerturilor de pe planetele vecine ca Marte, Venus sau chiar Saturn, analizară întîmplarea şi dădură publicităţii zeci de versiuni. Unele dintre ele presupuneau o greşeală de pilotaj, altele susţineau că ar fi fost o explozie provocată la bord în urma unui act necugetat, poate subversiv, întreprins de un reprezentant al unei puteri cosmice de pe o altă planetă şi care ar fi pătruns în astronavă în timp ce aceasta făcuse o escală pe un asteroid. Cele mai multe, însă, preluaseră comunicatul oficial al Institutului de cosmonautică din Bucureşti şi condamnau folosirea ştiinţei şi tehnicii moderne în războiul care se declanşase în aceste lumi îndepărtate.

Din momentul primirii centigramei, operatorii din dispeceratul de dirijare a zborurilor, ca şi cei din serviciul special radio, nu-şi mai găsiseră odihna. Pe toate lungimile de undă posibile, cu cele mai sensibile aparate, se transmiteau, zi şi noapte, apeluri de reluare a legăturii cu robotul de pe astronava-gigant. Totul, însă, părea cufundat în lumea adîncă a tăcerii. Pe ecranele videoreceptoarelor dispăruse orice imagine. Sistemele radio parcă paralizaseră şi nu ofereau nici o altă ştire. Soarta lui George Cozmin şi a celor care l-au însoţit în temerara sa expediţie devenise mult mai îngrijorătoare.

— Ce părere au cei de pe Insula cosmică? întrebă într-o zi directorul Institutului de cosmonautică, după ce ascultase cu atenţie raportul lui Grig.

— Insula cosmică tace, preciza Grig. Nu mai înţeleg nimic !

— În aceste condiţii, dragă Andrei, continuă directorul o discuţie începută, întorcîndu-se către un bărbat care asista la dialogul lor, misiunea dumitale va fi si mai dificilă...

Andrei Stroe, un cosmonaut cu multă experienţă, care asistase la analiza situaţiei create, nu schiţă nici un gest. Îl amuţise durerea care îl încercase atunci, cînd află vestea transmisă din hăurile cosmice şi era îngrijorat de soarta colegului şi vechiului său prieten, George Cozmin. Altfel, era un om volubil, dar cu multă stăpînire de sine, cu ochi mari, pătrunzători, cu gesturi largi şi sigure. Uneori vorbea rar, cerea timp să gîndească, să calculeze propunerile ca şi hotărîrile sale. Viaţa aspră de corăbier prin labirintul Cosmosului îl făcuse însă dîrz şi neînfricat.

— Ai emoţii, Andrei ? îl întrebă Grig, prieteneşte.

— Emoţii ? se întrebă şi Stroe în doi peri. Ele sînt ca în faţa oricărui examen. De fapt, orice nouă desprindere de Terra este un nou examen...

— O să ţinem pumnii strînşi, îl asigură Grig, zîmbind.

— Şi să ţinem permanent legătura, interveni directorul. Pînă atunci, însă, te rog să-l linişteşti pe Ionel, să nu provoace panică în rîndul elevilor !...

*

Ionel Stroe, răsfăţatul astronauţilor, după ce îi predase lui Grig centigrama transmisă de robotul de pe astronava-gigant, o zbughi repede spre şcoala Institutului de cosmonautică unde era elev în ciclul doi. Se zvonise că din echipajul lui George Cozmin ar fi făcut parte şi doi elevi-
practicanţi, despre care el nu aflase nimic pînă atunci. Interesîndu-se, Ionel stabili fără putinţă de tăgadă, că acolo, între căile lactee ale unor alte galaxii, învingînd mirajele luceferilor ori ale cometelor călătoare, colegii lui făcuseră prima călătorie interstelară. Nu credea că pentru ei ar fi putut fi şi ultima. „Nu se poate", îşi zise. Frămîntat de veste, întîlnind-o pe diriginta grupei sale de studiu, o întrebase cu emoţie : „Oare colegii din Cosmos se vor mai întoarce ?..."

Andrei aflase despre îngrijorarea fiului său chiar de la diriginta grupei. Îşi cunoştea însă odrasla. Ştia că Ionel regretă sincer întîmplarea şi mai ştia că, pentru nimic în lume, nu-şi va schimba profilul pregătirii sale pentru viaţă. Nu de puţine ori, faţă de cei sceptici, Ionel repeta vorbele tatălui său : „În faţa riscului trebuie curaj şi cît mai multe cunoştinţe ; deci învăţaţi !" Tocmai de aceea, Andrei nu-l credea pe fiul său în stare de a provoca panică şi trecuse cu uşurinţă peste părerea directorului institutului în discuţia pe care o avusese cu el. Dealtfel, absorbit atunci de itinerariul pe care urma să-l parcurgă şi pe care îl urmărea pe o schiţă trasată de Grig, Andrei se trezi din meditaţia sa lăuntrică abia în momentul cînd directorul, ridicîndu-se în picioare, îl îmbrăţişa şi îi adresă o sinceră urare de succes...

— Timpul nu aşteaptă. Trebuie să mă grăbesc, conchise Andrei cu gîndul la discuţia pe care o avusese cu Ionel. George Cozmin, ca şi colegii tăi, mă aşteaptă...

La drum, spre stele!

În acea dimineaţă, Ionel se trezi ceva mai devreme ca de obicei, lăsînd razele soarelui, pătrunse prin fereastra largă, să-i mîngîie obrajii plini, sănătoşi. Apăsă repede pe un buton lucios cu sclipiri rubinii şi ruloul glisant, care proteja un perete din sticlă incasabilă, se ridică brusc. O lumina alb-albăstruie pătrunse în încăpere şi, odată cu ea, parcă şi farmecul frunzelor ori parfumul florilor de mai care inundau împrejurimile parcului bucureştean Herăstrău.

Din cameră, panorama străzii oferea un spectacol aparte. La aceasta se adăugau mişcările, în surdină, ale trotuarelor rulante cu bănci şi scaune colorate, confecţionate dintr-un cauciuc special şi umflate cu aer. Ici-colo, la înălţime, se observau printre vîrfurile unor antene sau ale „ochiurilor-gigant" ale lunetelor interstelare, planînd în chip de libelule, cîteva valioplane particulare ; un fel de aparate zburătoare, asemănătoare avioanelor secolului XX, care după aterizare se puteau plia şi transporta într-o simplă valiză.

Privirea i se aţinti, în acele clipe, spre staţia de monorai stabilită în apropierea „Arcului de triumf", doar la cîţiva zeci de metri de locuinţa sa. Cocoţat pe o saltea portocalie, impermeabilă, noul monorai, un vehicul nou care doar se asemăna cu monoraiul clasic, efectua în acea dimineaţă prima sa cursă între cartierul Titan şi bătrînul parc Herăstrău. Un zvîcnet, un fluier surd ca dintr-un nai înfundat şi monoraiul porni în nebunească sa cursă spre cosmodrom.

— Oare bunicii sau străbunicii cu ce călătoreau spre parc ? îl întrebă Ionel pe tatăl său, care tocmai îşi pregătea sacoşa plasto-elastică, folosită pentru a transporta unele lucruri necesare în călătoriile sale extraterestre.

Tatăl lui Ionel zîmbi.

— Au fost într-un timp tramvaiele — întîi cele cu cai, apoi cele electrice — mai tîrziu autobuzele şi troleibuzele, răspunse acesta. Desigur, mai tîrziu, Bucureştiul a fost împînzit de nenumăratele galerii ale metroului. Oricum, metroul de atunci era ceva mai simplu decît cel care mai circulă azi în cartierele-satelit ale Capitalei...

- Tăticule, cînd te întorci, vreau să mergem într-o zi la muzeul de estetică industrială, se rugă Ionel, întrerupînd explicaţiile tatălui său.

- Bine, bine, o să mergem, îi răspunse acesta grăbit.

Hai, îmbracă-te mai repede, dacă vrei să mă conduci, că se apropie ora de plecare.

Ionel îşi trase cizmuliţele flexibile, îşi puse impermeabilul peste cămaşa moale, fabricată din fibrele unor ierburi marine, cum era „la modă", şi se aşeză în faţa uşii construite în întregime dintr-un material spongios. Un ochi electronic, sesizîndu-l în apropiere, dădu comanda şi uşa se deschise larg.

— Vezi, sînt gata înaintea ta, tăticule !

— Bine, în cîteva clipe plecăm !...

*

Scara rulantă interioară îi scoase pe Ionel Stroe şi pe tatăl său, Andrei, în scuarul mare din faţa locuinţei. Adierea uşoară a vîntului îi învioră puţin. Urcară repede pe o banchetă confecţionată dintr-un plastic alb cu sclipiri argintii, iar aceasta, printr-un tunel subteran, îi scoase în staţia monoraiului.

Ah, ce nu ar fi dat atunci Ionel Stroe să plece împreună cu tatăl său spre acea lume nevăzută a unui alt soare ! A cerut de mai multe ori să-l ia într-o asemenea cursă, dorea cu tot dinadinsul, dar tatăl său îl oprise. Ionel vroia să simtă acea lume fascinantă a constelaţiilor care se deplasează cu viteze ameţitoare pe un cer negru de abanos, dar Andrei îi spusese să mai aibă răbdare. Abia în ultimul timp, Ionel i-a smuls o promisiune solemnă : „Dacă termini ciclul şcolar cu bine, în prima cursă din vacanţă te iau cu mine. Acum e prea riscant... Deocamdată îţi dau voie numai să mă conduci pînă la cosmodrom".

...Bătrînul Herăstrău era în acea primăvară încărcat de podoaba florilor, de frunzişul copacilor seculari care marcau marginile aleilor şi de zeci de arbuşti tropicali, adaptaţi climei şi condiţiilor naturale de aici. Spre deosebire de zona centrală a oraşului, unde trotuarele rulante luaseră locul vechiului asfalt sau al pietrei cubice, aici aleile îşi

păstraseră luciul cenuşiu de sub umbra deasă a arborilor ornamentali ce încîntau ochii trecătorilor. Dar, ca o noutate absolută, apăruse totuşi ceva ; din oricare parte a parcului ai fi intrat, privirea luneca întotdeauna spre partea de nord a lacului unde, alături de unda tremurîndă a apei, se ridica o platformă imensă, acoperită de o cupolă de culoarea cerului senin. Cîteva fîntîni arteziene aruncau continuu apa amestecată cu lichide de diverse culori, lăsînd impresia că acolo, undeva în împărăţia subacvatică a lacului, se află Palatul zînelor. Şi într-adevăr, era un palat! Era Cosmodromul principal al Capitalei.

Ionel ajunse împreună cu tatăl său pînă la marginea lacului. De aici, o ambarcaţiune de un fel deosebit, un fel de balon aşezat pe o sanie, îi luă şi lunecă peste luciul apei, pînă în apropierea unei scări spirale în vîrfui căreia se afla o cabină. Într-un zumzet muzical, scara coborî cu cei doi pasageri aşezaţi în cabină, în sala de aşteptare a cosmodromului.

Pentru Ionel Stroe totul părea feeric şi de necrezut. Tatăl îi mai povestise cîte ceva despre palatul de sub cupola albastră, dar ceea ce vedea cu ochii săi întrecea aşteptările.

— Rămîi aici, Ionele ! Ne vom revedea prin inter-video-telefon...

Peste cîteva clipe, bărbatul dispăru cu un monolift, vehicul folosit numai în interiorul cosmodromului, spre înălţimea imensei cupole. Pînă să primească semnalul de a intra în cabina inter-video-telefonului pentru a mai schimba o vorbă cu tatăl său, Ionel contempla grandoarea palatului, îşi plimbă ochii prin marea sală de aşteptare. Se apropie uşor de pereţii din sticlă, urmărind unduirea de un albastru verzui a apei care, din cînd în cînd, din cauza valurilor de la suprafaţă, se izbea tumultuos în giganticul clopot cristalin care forma sala de aşteptare. Apoi, îşi pironi privirea undeva jos, în acea tulburătoare masă de apă în care se oglindeau, ca nişte ţinte înfipte în adîncul lacului, stelele cerului artificial, desenate cu multă dibăcie pe tavanul sălii de aşteptare.

Sclipirea intermitentă a unui semnal luminos îl făcu pe Ionel să intre repede în cabina inter-video-telefonuluL Tatăl apăru pe ecran alături de cîţiva roboţi, coechipierii săi desemnaţi pentru această nouă aventură cosmică, aşezaţi fiecare la locurile lor în astronava românească „Dacia-8". Andrei îi zîmbi cu căldură. După cîteva cuvinte de rămas bun, imaginea dispăru. O explozie surdă, amortizată de nişte sisteme speciale, îl convinse pe Ionel că tatăl său se afla de acum în acea expediţie temerară spre alte lumi...

Un mesaj ciudat

Videofoanele de pe toate staţiile satelit ale pămîntului preluaseră momentul lansării astronavei „Dacia-8" şi transmiteau, în reluare, ştirea plecării echipei de prim-ajutor. Pentru scopurile nobile pe care le avea, acţiunea în sine era o premieră mondială, motiv în plus pentru multe centre de videofonie de a transmite nenumărate amănunte ; între altele, oamenii aflaseră că Andrei Stroe, în călătoria sa, este însoţit de „roboţi raţionali", care posedă „chei de judecată" şi un mare simţ de orientare în Cosmos. Urmărind tocmai o asemenea emisiune, realizată de un cunoscut al familiei Stroe, ce se afla detaşat la Centrul de transmisiuni tele de pe Lună, Veronica, mama lui Ionel, zîmbi. Astrofiziciană de prestigiu, o bună cunoscătoare a ştiinţelor fizico-matematice, a structurii şi evoluţiei stelelor, Veronica pregătise toate calculele posibile pentru cursa riscantă a soţului. Roboţii ca şi roboţeii calculaţi de ea, pregătiţi pe grupe de memorii şi acţiuni, puteau să rîdă şi să cînte, să-i servească lui Andrei cafeaua de dimineaţă sau să someze, cu gravitate, alţi roboţi ori chiar alte fiinţe raţionale din Cosmos care ar fi intenţionat să atenteze la integritatea navei. Dealtfel, noutăţile zilei inserate în toate ziarele vorbite, un fel de benzi magnetice care se vindeau la chioşcuri, erau pline de elogii şi la adresa astro-fizicianei. Ionel ştia acest lucru şi, imediat după plecarea tatălui, îşi reaminti de rugămintea mamei de a trece pe la ea. Urma ca, împreună, să ia legătura cu „Dacia-8" şi să-i ureze lui Andrei ,,poftă bună" la prînz...

Spărgînd oglinda apei, Ionel coborî din cosmodrom cu un mini-batiscaf, într-o hrubă subacvatică, iar de acolo, printr-o ecluză specială, pătrunse într-un glob azuriu aşezat pe nişte şine înguste, traversînd astfel un tunel subteran. Era legătura directă ce se făcea între Cosmodromul Capitalei şi Institutul de cosmonautică, graţie unui vehicul de serviciu care funcţiona rapid printr-un tub metalic. Pompe uriaşe sorbeau, dintr-un capăt sau din celălalt, aerul din tub, iar odată cu acesta balonul se deplasa uluitor de repede, urmînd nebuneşte aerul absorbit din faţa sa.

...Clădirea Institutului de cosmonautică îi era familiară. Construcţia, cu peste treizeci de etaje, aranjată în forma unui hexagon uriaş, înfiptă în piloni de beton armat, era acoperită de cîteva cupole glisante care se puteau mişca, la nevoie, într-o parte sau alta, pentru a

permite marilor radiotelescoape să privească spre înălţimi. Întreaga clădire domina împrejurimile şi, la fel ca uriaşa cupolă a cosmodromului, se oglindea în apele fermecătoare ale lacului din centrul impunătorului parc aflat în acea zonă. Totul în jur lăsa impresia unei măreţii pline de farmec şi poezie. Dar cea mai mare atracţie era soarele nopţii. Sus, cu mult deasupra Institutului de cosmonautică, odată cu seara, se aprindea, desigur, prin comandă de la distanţă, un soare artificial destinat iluminării feerice a parcului. De acest glob incandescent, care devenea invizibil ziua, erau legate multe curiozităţi. Între altele, la energia degajată de el erau racordate microstaţiile meteorologice locale, ceasurile publice radio-electronice şi multe altele. Ionel tocmai trecu prin faţa unui asemenea ceas şi, grăbindu-se, pătrunse în clădirea institutului.

— Te mişti cam încet, îl mustră mama sa.

Ionel nu răspunse. O rugă din priviri să se grăbească şi amîndoi pătrunseră în aripa dispeceratului principal de dirijare a zborurilor la mare distanţă. Construcţia părea un uriaş pahar din sticlă mată ce se termina la capătul unei scări lucrate în zig-zag şi care, de sus, de deasupra unei cupole, era luminată de o porţiune de cer înstelat. Undeva, în partea cea mai înaltă, se observa o lună plină, iar în colţul nordic trona, singuratică, steaua polară. La început, totul dădea senzaţia de mister, de un mister inexplicabil ce se amplifica odată cu pătrunderea între pereţi a ecoului paşilor de pe scări. Poate că de aceea Ionel încerca să păşească rar şi tiptil.

Ajunşi aproape de ultimul etaj, Ionel îşi aţinti privirea spre cel mai mare radiotelescop, o construcţie metalică avînd sclipiri argintii, lăsat să vegheze, cu ajutorul a doi robotei, spre necunoscutele altor lumi.

— Hei, Ionel, ce-ai păţit ? se auzi glasul ca de clopoţel al Ginei, ajutoarea dispecerului şef, care le ieşi în cale.

Abia atunci Ionel îşi dădu seama că rămăsese în urma mamei sale. Ţiuitul şi zumzetul aparatelor din sala mare a dispecerilor păreau obositoare.

— Vreo veste nouă ? întrebă Veronica.

— Nu, răspunse Gina. Zborul decurge normal. Iată !... Ultimul cuvînt, Gina îl însoţi de apăsarea unei clape de pe tabloul de urmărire a astronavei. „Dacia-8" zbura aproape nepăsătoare printre aştri, iar Andrei, cufundat în fotoliul cabinei de comandă, asculta atent un cîntec care îi amintea de casă, de ai săi. Ionel nu se putu abţine. Ceru ca şi tatăl său să treacă pe recepţie şi astfel, prin intermediul ecranelor, tatăl şi fiul se revăzură şi îşi zîmbiră. Spre mirarea sa, Ionel observă că o femeie frumoasă, o şatenă cu ochi mari, pătrunzători, se apropie de tatăl său şi, zîmbitoare, îi serveşte cafeaua.

— Dar cum, mama ? (!)...

Gina rîse cu poftă. Veronica sta alături şi intrînd în vizorul emiţătorului video, întrebă, zîmbind : „Ei, îşi face datoria ?" Andrei confirmă.

— Dar juram că eşti tu şi...

— Şi nu înţelegeai, nu ? interveni Veronica, pentru a-şi lămuri fiul. Ai văzut ? E copia mea robot. Ai şi tu acolo o copie, un robotel...

Veronica însă nu-şi putu continua ideea. De undeva din hăul cosmic, o voce necunoscută interveni pe lungimea de undă cu care se lucra atunci, transmiţînd un mesaj ciudat: ,,«Dacia-8», «Dacia-8», nu vă îndreptaţi spre planeta fără nume că vă urmăreşte o mare primejdie. Întoarceţi-vă din drum !..."

— Ei drăcie ! exclamă Andrei. Dar cine sînteţi ? Recepţie !...

— Sînt dispeceratul central, interveni şi Gina, daţi coordonatele, cine sînteţi ?...

— Repetaţi mesajul, repetaţi mesajul! ceru din nou Andrei. Precizaţi cine sînteţi... Aştept... Recepţie !...

Vocea apărută din senin deveni o şoaptă neinteligibilă, apoi se transformă într-un hîrşîit nedefinit şi, brusc, se opri, dispărînd în neant ca un fulg de păpădie aruncat într-o prăpastie de un vînt năprasnic. Pe scala aparatului, locul vocii din hăul cosmic îl luase o tăcere abisală care începu să scormonească minţile dispecerilor şi sufletul încărcat de emoţii al lui Andrei. Menţinînd legătura video, Gina încerca să-l redescopere pe purtătorul de mesaj din Cosmos, dar totul se dovedi în zadar. Părea de neînţeles. Ionel rămase ca o stană de piatră aşteptînd hotărîrea celor mai mari ca el, iar Veronica şi Gina schimbau între ele priviri îngrijorate, fără să scoată nici un cuvînt. Se aşteptau, desigur, momente grele pe care însă nimeni nu le putea descifra încă. „Ce zici, Andrei ?" îndrăzni Veronica să rupă tăcerea.

— Liniştiţi-vă, răspunse calm Andrei de la bordul astronavei. Pînă în zona planetei cu pricina mai e drum lung...

Unde eşti Chimiţă?

Printre elevii şcolii Institutului de cosmonautică se răspîndi repede vestea că o voce din Univers îl prevenise pe temerarul Andrei Stroe asupra unei viitoare primejdii. Fiecare încerca să judece presupusele necazuri pe care le-a prevestit vocea necunoscută, în felul în care putea să-şi imagineze capcanele Cosmosului. Tocmai o asemenea discuţie surprinse Ionel în momentul cînd ajunsese în curtea şcolii.

— S-ar putea să fie acolo balaurii ăia cu înveliş din fier şi cu nouă sau douăsprezece capete, spuse o fetiţă cu păr bălai din ciclul întîi al secţiei de zoologie cosmică. Sînt dintre cei care lasă flăcări pe nări...

- Ei, aş ! o întrerupse un coleg din secţia de mecanică cosmică. E posibil să se fi schimbat traiectoria planetei...

— Ba nu, interveni repede un al treilea ţînc, practicant la secţia de vulcanologie cosmică. Am auzit că, în ultimul timp, erupţiile de gaze sînt foarte puternice pe planeta aceea. Probabil că din această cauză...

— De ce se bagă mucoşii în asemenea lucruri ? îi întrerupse Ionel, regretînd apoi brutalitatea cu care îi oprise pe cei mai mici dintre visători să discute întîmplările probabile la care se putea aştepta astronava „Dacia-8".

Contradicţiile, gîlceava, părerile spuse cu voce mai tare sau mai înceată, continuară în alte cercuri ale elevilor mai mari sau mai mici, în curte, pe coridoare sau chiar în clase, pe timpul pauzelor. Dar în momentul intervenţiei lui Ionel, discuţiile încetară. Un instructor al şcolii le ceru copiilor să treacă la clase. „Tu, Stroe, fugi acasă" îi spuse lui Ionel cînd dădu cu ochii de el. „Profesorul vostru de specialitate nu se simte bine, vine mîine", completă instructorul.

Ionel înţelese. Profesorul său de specialitate era Aurel Cozmin, fratele astronautului George Cozmin care aştepta ajutorul de pe Terra. Cînd a aflat vestea, profesorul a făcut o criză cardiacă din care cu greu şi-a revenit. S-a liniştit abia în momentul cînd, într-o discuţie avută cu Andrei Stroe, a început să creadă că mai sînt şanse ca fratele său să supravieţuiască. Despre aşa ceva, însă, credeau mult prea puţini.

...Adevărul despre cauza absenţei profesorului din acea zi de la ore era totuşi altul. Ionel avea să-l afle abia a doua zi dimineaţă, cînd colegii săi, Anda Tănase şi Marius Olaru, trecură să-l ia la ora de botanică cosmică. Prietenia dintre ei se înfiripase treptat, aproape pe nesimţite, în momentul cînd profesorul Cozmin ceru clasei să-şi diversifice preocupările pentru a încerca aclimatizarea pe navele cosmice a unor arbuşti, dar mai ales a unor soiuri de legume pentru serele de pe alte planete. De atunci, cei trei făcuseră o pasiune din această specialitate, deşi preocupările lor extraşcolare erau cu totul diferite. Marius, un băiat chipeş, voinic, era campionul şcolii la box. Anda, o fată bălaie, ca trasă prin inel, absolvise cursurile secţiei speciale de muzică şi balet şi, nu de puţine ori, se grozăvea că era prim-solistă a ansamblului de balet al Centrului didactic pionieresc din Capitală.

Amănuntele de mai sus au fost trecute cu vederea de către cei trei prieteni, în acea dimineaţă cînd, urcaţi în monorai, se grăbeau să ajungă la Cernica, unde funcţiona secţia de cosmologie modernă a pionierilor. Dealtfel, Cernica era locul cunoscut şi îndrăgit nu numai de copii, dar şi de cei maturi, localitatea devenind una din marile porţi maritime ale Capitalei.

...Monoraiul abia trecuse de pîlcul de castani înfrunziţi de pe bulevardul suspendat, ce făcea legătura între Cernica şi zona centrală a oraşului, că Marius a şi început să şuşotească cu Ionel.

— Te mănîncă limba, ai ? interveni Anda. Doar ştii că deocamdată e un secret.

— Lasă, tu, e doar de-al nostru, răspunse evaziv Marius. Şi apoi, el ştie ceva...

Într-adevăr, Ionel ştia ceva. În perioada plecării în Cosmos a lui George Cozmin se discuta foarte mult despre asigurarea securităţii oamenilor, respectiv a pămîntenilor ajunşi pe alte planete. Astronavele aveau diverse sisteme de asigurare a securităţii lor, deşi, ca în cazul astronavei-gigant, ele se dovediseră totuşi vulnerabile. Problema principală însă era cea a supravieţuirii oamenilor. Chiar şi după plecarea astronavei-gigant, discuţiile pe această temă nu se opriră. Ele erau continuate şi de elevii Institutului de cosmonautică. Ba, mai mult, cîţiva dintre copii căutau soluţii practice. Astfel la o adunare a grupei de pionieri din care făceau parte şi cei trei, Marius propusese construirea unui microgenerator de raze care, odată pornit, să ferească pe cel care îl

comanda de ochii celor din jur. Cu alte cuvinte, razele aveau menirea să-l facă pe om invizibil şi, astfel, astronautul să se mişte în voie, nevăzut de nimeni. Desigur, unii au zîmbit cînd au aflat de propunere, iar printre cei sceptici se afla şi Ionel. „Vă gîndiţi numai la fantezii", spusese el în acea împrejurare. Profesorul Aurel Cozmin, care participase la adunare, găsi în propunere un punct de pornire. De mult aştepta el o idee, o rază de sclipire şi iată că o găsise. Ce păcat însă ! Bunul lui frate plecase, iar apoi vestea aceea nenorocită îl cam demobilizase. Îi apăruse totuşi un licăr de speranţă. Andrei Stroe îi dăduse asigurări că va face totul să-l găsească pe George. Dar... plecase şi Andrei ! „Ce păcat", gîndi profesorul în momentul cînd constatase că primele probe cu microgeneratorul de raze dăduseră rezultatele scontate...

Anda şi Marius, sub supravegherea profesorului, lucraseră asiduu la realizarea prototipului. Şi ce bucurie avusese cînd îl încercaseră ! Anda se amuzase straşnic în acea după amiază cînd, alături de profesor, îl căuta pe Marius care devenise invizibil şi se ascunsese prin toate ungherele laboratorului şcolar, cerîndu-le să fie descoperit. Un fel de „unde eşti Chimiţă", în era cosmică, devenise jocul preferat al acelei după-amieze, la care, fără să ezite, se antrenase însuşi profesorul.

— Este extraordinar ! exclamă Ionel cînd află despre noua realizare. Ştii ce ?...

— Sst! făcu Anda, ducînd arătătorul drept în faţa buzelor ei gingaşe. Ne aud călătorii.

Discuţia nu mai putea continua. Un semnal optic anunţa pasagerii că monoraiul ajunsese în staţia terminus. Copiii se grăbiră, intrînd în curtea secţiei de cosmologie modernă a Centrului didactic pionieresc.

— Ştii ce ? îşi continuă ideea Ionel. Să-l anunţăm pe tata... Să facă o escală, undeva... Nu ştiu unde... Şi să-i trimitem microgeneratorul de raze.

— Ar fi ceva, dar ştiu eu ? răspunse Marius neîncrezător, gîndind că totul cere timp, iar orice clipă de întîrziere ar putea să aducă alte veşti proaste despre astronava-gigant...

Grădina cosmică

Curtea Centrului didactic pionieresc se arăta primitoare şi în acea zi. Clădirile înalte, construite sub forma unor fructe sau ciuperci uriaşe, aveau pereţii în întregime din sticlă, iar acoperişurile, asamblate din panouri speciale, captau energia solară şi o transformau în energie electrică, necesară consumului local. Undeva, alături, se vedeau cîteva săli mari, rombice, care adăposteau instalaţii electronice de fonie şi optică pentru învăţarea limbilor străine, a abrevierilor limbii cosmice necesare comunicărilor între astronave, iar într-un alt loc, spre latura de sud, îşi dezvelea supleţea o mare sală de concerte de unde spectacolele pentru copii se puteau transmite simultan, în culori, pe mai multe programe ale televiziunii în relief.

— Ce minunat e aici ! exclamă Anda fără să vrea. Niciodată nu pot trece fără să admir. Oare în altă parte pot fi locuri mai frumoase decît pe Pămînt ?

— Ei, ai pus şi tu o întrebare !... îi răspunse Marius. Fiecare planetă e cu specificul ei, aşa că...

— Nu te grăbi Marius, interveni Ionel. Nu uita că Pămîntul este leagănul omenirii...

— De unde ştii ? îl întrerupse Marius.

— Pămîntul a fost şi va rămîne mamă şi miracol pentru OM, continuă Ionel nepăsător. Aşa mi-a spus şi tata. Cunoaşterea planetelor ne-a adus foloase, călătoriile interstelare ne aduc noutăţi uluitoare, dar vezi, tot pe Pămînt ne întoarcem...

— Dar poate într-o zi!... interveni Anda.

— Nu, nu, Anda, răspunse repede Ionel. Tata are dreptate cînd spune că vom merge peste tot, poate ne vom înţelege şi cu fiinţe raţionale din alte lumi, dar ne vom întoarce tot aici. Şi nu oriunde : aici, pe pămîntul ţării. Nicăieri nu-i mai frumos !

...O adiere de vînt îi ridică Andei şuviţele de păr bălai ce îi acopereau o parte a feţei, lăsînd să i se vadă ochii mari şi acea privire ageră, inteligentă. „Ce frumoasă e !" gîndi Ionel, dar de teama de a nu fi observat că roşise, se întoarse spre un ecran panoramic care indica ora exactă.

— Mai avem puţin, spuse Ionel, privind ecranul. Hai să ne îndreptăm spre laborator...

Laboratorul în care intrară avea în el ceva din atmosfera de la bordul astronavelor. În loc de geamuri, cîteva hublouri speciale filtrau lumina albicioasă de afară. Cîţiva senzori, instalaţi în locuri vizibile, semnalau prin impulsuri luminoase, multicolore, distribuirea presiunii aerului în interior, a temperaturii, a diverselor sisteme de încălzire şi ventilaţie.

La intrarea profesorului, grupa de elevi se ridică în picioare, astfel că discuţiile şi orice murmur încetară. Aurel Cozmin părea mulţumit. Institutul de cosmonautică primi cu multă satisfacţie vestea construirii microgeneratorului de raze. Eforturile care continuau să se depună la institut pentru a identifica locul de unde s-a transmis mesajul alarmant, destinat astronavei „Dacia-8", rămăseseră fără rezultat. Tocmai de aceea, directorul institutului consider construirea microgeneratorului de raze ca o noutate nu numai utilă dar, mai ales, necesară. Fără să cunoască părerea pe care şi-o exprimase Ionel, directorul, împreună cu Grig, dispecerul-şef, şi cu Veronica Stroe, începură să studieze posibilitatea trimiterii noului aparat în cosmos, la Andrei. Oricum, era un mijloc de apărare ce nu putea fi subapreciat, mai ales că acolo, pe planeta necunoscută, potrivit centigramei primite, războiul era îndreptat împotriva ţintelor vii.

Profesorul îşi făcea datoria, verificînd, din ochi, dacă indicaţiile date la lecţia anterioară au fost ori nu îndeplinite, îşi opri privirea, din loc în loc, pe nişte scări etajate pe care se aflau plante mari şi legume răsărite din vase umplute cu substanţe nutritive.

— A cui e plantaţia de la scara numărul cinci ? întrebă el blînd, la un moment dat.

— A mea, răspunse Marius.

— Explică-ne, te rog, continuă profesorul, ce-ai vrut să ne demonstrezi ?

— Vreau să arăt, începu Marius, că pe baza datelor furnizate de ştiinţă, o asemenea grădină, de circa zece metri pătraţi şi care poate fi amenajată pe orice navă cosmică, poate asigura necesarul zilnic de legume proaspete pentru întregul echipaj. Putem mări spaţiul grădinii în raport de personalul de la bordul navei, în raport de numărul pasagerilor...

— Da, interveni profesorul. E de fapt metoda „culturii aeriene" concepută cu mulţi ani în urmă, dar cum rezolvi problema oxigenului ? Ai făcut vreun calcul ?

— încă nu, recunoscu Marius.

— Uite, ia-i pe Ionel Stroe şi pe Anda. Ştiu că voi sînteţi prieteni. Calculaţi împreună !...

Aurel Cozmin se îndepărtă spre alte etajere. Anda Părea mai puţin iniţiată în asemenea calcule şi încă nu ştia ce să facă.

— Fii liniştită, Anda, o îndemnă Ionel. Nu-i mare lucru. Ia spune, Marius, cîţi metri de verdeaţă ai ?

— Zece ! răspunse hotărît acesta.

— Atunci, continuă Ionel, reţineţi că, după date riguros stabilite, omul are nevoie zilnic, pentru o respiraţie normală, de şase sute de litri de oxigen. O sută cincizeci de litri de aer se realizează la circa doi metri pătraţi şi jumătate sau poate ceva mai mult.

Maşina de calcul electronic intrase în funcţiune. Pe un ecran minuscul apăreau şi dispăreau cifre şi semne aritmetice, adunînd sau scăzînd zeci de rezultate.

— Ura ! strigă Marius după cîteva clipe. Am reuşit... Profesorul veni repede spre ei.

— Ei, cum e, a ieşit ?

— Excelent ! răspunse Ionel, înaintea lui Marius, fără să-şi dea seama din ce cauză profesorul părea totuşi nemulţumit.

— Vedeţi, spuse calm profesorul. Încercările voastre sînt foarte bune. Recolta plantelor o putem desigur păstra în navă vreme îndelungată, dar cu atmosfera ce facem ? Ea trebuie să aibă permanent aceeaşi compoziţie, nu? Atunci ştiţi care e condiţia!... De ce vă grăbiţi?...

Ionel Stroe, care de fapt îl pusese pe Marius să declare reuşita experimentului lor, înclină capul spre pămînt. Marius nu mai scoase nici o vorbă. Anda ghici răspunsul, dar nefiind încă suficient edificată, se abţinu.

— Hai, copii, calculaţi ! îi îndemnă iarăşi profesorul, depărtîndu-se spre alt grup de elevi.

Calculele se înteţiră. Cunoştinţele lor de matematică, de fizică, de botanică şi chimie începură să prindă viaţă pe tabelele electronice ce le aveau în faţă. Totul părea să fie clar, dar mereu răsărea şi cîte un... „dar". La terminarea fiecărui calcul apărea o chichiţă, ceea ce îi făcea s-o ia de la capăt.

— În sfîrşit, spuse la un moment dat Ionel, cînd îl observă în preajmă pe profesor.

— Ei, să aud !...

— Cred, continuă Ionel cu o urmă de nesiguranţă în voce, că se impune să menţinem o masă constantă de frunze verzi...

— Bravo, felicitări, îl întrerupse profesorul... Vezi că poţi gîndi şi profund ? Dealtfel, cu această metodă o să vă familiarizaţi azi, iar de săptămîna viitoare veţi lucra în grupe pentru aplicarea ei practică...

Problema „grădinilor cosmice", a necesarului de oxigen şi hrană pentru echipajele astronavelor era de mult rezolvată, în viaţă însă, ca în orice şcoală, asemenea teme complicate erau întotdeauna luate de la început, repetate şi aplicate în laboratoare. Acum apăruse o dificultate în plus. Se punea problema aclimatizării pe alte planete a unor plante de pe Terra.

Insula cosmică nu răspunde...

Hotărîrea de trimitere a microgeneratorului de raze către astronava „Dacia-8" era luată definitiv. Grig, dispecerul şef al institutului, ajunsese la concluzia că pericolele au început să se înmulţească. Calculele făcute de Veronica Stroe şi de alţi specialişti dovedeau, indiscutabil, că mesajul prin care Andrei a fost îndemnat să se reîntoarcă pe Terra fusese transmis de pe Insula cosmică. Cu toate acestea, insula nu răspundea la apel. Chiar şi la undele laser, receptorul de impulsuri ale mesajelor de la mare distanţă rămînea insensibil. O linişte stranie se aşternuse în tot eterul cosmic.
- Parcă ne plăcea să spunem că stăpînim Cosmosul, interveni Gina într-o discuţie dintre Grig si directorul institutului.
— Depinde ce înţelegi prin a „stăpîni", spuse directorul. Cu cît îl vom cunoaşte mai bine, cu atît îl vom stăpîni mai bine.
— Oricum, nu sîntem chiar dezarmaţi în faţa lui, interveni şi Grig. Dar să vedem ce facem acum...
Părerea unanimă a conducerii institutului era ca „Dacia-8" să se apropie de Insula cosmică înainte de a investiga planeta necunoscută sau, cum i se mai spunea, „Planeta fără nume". Acolo, pe insulă, Andrei urma să facă o scurtă escală de unde să preia şi microgeneratorul de raze. Desigur, după părerea lui Grig, Andrei trebuia să se sfătuiască şi cu cei de pe Insula cosmică asupra unor măsuri de căutare a astronavei gigant şi a echipajului ei, scontînd, la nevoie, şi pe ajutorul unui grup de salvare din rîndul astronauţilor de pe insulă.
Îngrijorată, Veronica recalcula traiectoria astronavei „Dacia-8", cît mai aproape de vechiul traseu pentru a nu se pierde prea mult timp. Într-o transmisie directă a noilor coordonate de zbor, Ionel, care venise de la cursuri direct la dispeceratul de dirijare a zborurilor interstelare, îl văzu pe tatăl său, bine dispus, urmărind sclipirile intermitente ale beculeţelor de pe tabloul de comandă al navei.
— Şi dacă Insula cosmică nu va răspunde niciodată ? întrebă Ionel într-o doară.
— Nu se poate. Imposibil! răspunse Gina care se afla acolo, manevrînd atentă un aparat de emisie a impulsiilor radio către cei de pe Insula cosmică.
— Şi totuşi, dacă ?... repetă Ionel întrebarea.
— Şi totuşi, dacă ? interveni şi Andrei, care auzise întrebarea pusă de fiul său, fiind în legătură permanentă cu dispeceratul. Sînt de părere — continuă Andrei — să trimiteţi microgeneratorul de raze cu un program pe mai multe ipoteze. Pe cît mai multe ipoteze...
— Aşa vom face, confirmă Grig, intervenind şi el în discuţie. Fii liniştit !... Sonda spaţială, purtătoarea micro-generatorului, te va căuta peste tot...
Lansarea sondei ce avea la bord microgeneratorul de raze se făcu fără vîlvă. Faptul constituia un secret al astronauţilor români, astfel că noul corp cosmic intrase pe orbită, alături de alte obiecte zburătoare, fără ca cineva să bănuiască preţioasa încărcătură din rezervorul special al sondei. Printre cei puţini care simţeau, totuşi, nevoia să discute despre eveniment era şi Ionel. De aceea, îi şi ceruse voie mamei sale să iasă la o scurtă plimbare cu prietenii. Ţinta lui, ca de obicei în timpul liber, era marea faleză de la Cernica.
...Afară se înnsera. Dintr-un pom se smulse o pasăre, făcînd ca frunzele să producă un freamăt sec. În apropierea falezei, vîntul răscolea crengile sălciilor pletoase, lăsînd ca printre ele să se zărească, legănate de valuri, cîteva vapoare zburătoare. Erau nişte amfibii uriaşe, acţionate de motoare puternice, alimentate o dată la cîţiva ani cu uraniu pur, adus de pe alte planete, şi care realizau, zburînd la suprafaţa apei, viteze de sute de kilometri pe oră. Alături erau acostate mai multe bărci cu motor dar şi ambarcaţiuni simple, cu rame, care aminteau de vremuri îndepărtate.
Marius era alături, fiind nedespărţit la asemenea plimbări. Ştia pasiunea prietenilor săi şi îndeosebi a Andei, care îi urma de fiecare dată, dornică de briza răcoroasă a apei. Dealtfel, ei erau obişnuiţii unor asemenea călătorii pe apă. De multe ori, mai ales în vacanţe, la invitaţia tatălui lui Marius, cei trei plecau în excursii pe Canalul Bucureşti-Dunăre iar apoi, mai departe, pe Canalul Dunăre-Marea Neagră. Atracţia deosebită a unor

astfel de deplasări o constituia nesfîrşita plantaţie exotică de pe malurile celor două canale, dar şi crescătoria de peşti rari ce funcţiona nu departe de Cernavodă. Tatăl lui Marius era unul dintre specialiştii ce se ocupau de înfrumuseţarea permanentă a zonei şi invita copiii să guste din frumuseţea acestui colţ de rai. Drumurile mirifice pe apă nu se opreau aici. Un frate mai mare al Andei, cercetător al bogăţiilor din Marea Neagră, îi familiarizase cu flora şi fauna marină. Extracţia petrolului şi gazelor de dincolo de scoarţa din adîncurile mării, transportul acestora la mare distanţă prin sisteme magnetice, fără ajutorul petrolierelor sau al conductelor speciale, devenise, la îndemnurile fratelui Andei, o nouă pasiune a lui Marius. Atunci, însă, nu mai reveniră la discuţii pe această temă. Aflată în preajma digurilor portuare de la Cernica, Anda deveni visătoare şi îşi exprimă dorinţa să se plimbe cu o vechitură de barcă ce trebuia acţionată cu rame. Ionel nu-i dădu atenţie. Privirea îi era fixată undeva în depărtare, aşteptînd parcă să vadă ori să audă ceva ieşit din comun.
- Trezeşte-te, Ionele ! îl îndemnă Marius. Nu vezi că Anda s-a şi urcat în barcă ?
— Hai odată ! strigă şi Anda. Nu vrei să ne plimbăm ?
Aerul tare le umpluse piepturile tinere iar cerul, acea imensă cupolă care acoperă Terra, le prezenta, ca pe un mare ecran panoramic, drumuri stelare nestrăbătute încă. Totul îndemna la meditaţie, la porniri romantice şi nu era prea mult pînă ce Anda să creadă că trăieşte aievea în acea imaginară lume din „O mie şi una de nopţi" dacă Ionel, privind spre bolta cerească, nu ar fi spus : „Ard de nerăbdare să fiu sus, sus de tot, în drum spre alte lumi. Şi voi fi, voi fi cu tata, alături de el"...
— Şi eu voi fi cu tine, îl completă Anda, glumind.
— Vezi, interveni Marius, se spune că pe vremuri oamenii ardeau de nerăbdare să viziteze o altă ţară, să vadă obiceiurile, datinile, viaţa altor popoare. Şi cred că dorinţa lor era firească pentru că aveau scopuri paşnice, nobile.
Tot atît de firească e şi dorinţa noastră, să urcăm sus, tot mai sus şi tot paşnic...
— Dar parcă tu visezi petrol din mare şi nu abisurile Universului ! îl întrerupse Ionel.
— Şi de unde ştii că nu aş vrea să găsesc surse formidabile de energie undeva departe, pe o altă lume, chiar şi în abisurile unor oceane de pe alte planete ?...

Ambarcaţiunea de agrement se apropiase pe nesimţite de debarcader. Ionel privea malurile apei întărite cu plăci metalice şi zări, parcă şi acolo, stropi de cer, de soare şi luceferi dansînd într-un amurg întîrziat, cu sclipiri intense, sidefate şi se îngrijoră. Ştia că se apropie ora transmisiei directe din Cosmos şi deschise videofonul portabil. Avea emoţii. Îl cuprinsese o teamă inexplicabilă .„Cine ştie ce s-o mai fi întîmplat cu tata ?" murmură el.
— Taică-tu e mai optimist ca tine, îi spuse Marius. Şi apoi, parcă vrei să devii cosmonaut, nu ?
— Hai, fii bărbat ! îl încuraja şi Anda.

Imaginile de pe ecranul videofonului portabil începură să se succeadă, însoţind zeci de ştiri. Cineva transmitea în direct de pe o navă ce făcuse o expediţie către o nebuloasă necunoscută şi preciza că punctul în care a ajuns se dovedise o aglomerare de meteoriţi, strînşi în jurul unui nucleu, neexistînd pe el urme de viaţă. De pe o altă astronavă se trasmitea vestea că la marginea unei stele s-au descoperit radiaţii foarte puternice, ucigătoare şi se solicita sprijinul unui echipaj de pe Terra, aflat în Cosmos, pentru a găsi soluţii de explorare.

Ionel începu să-şi piardă răbdarea. Marius îşi freca tîmplele, semn că şi el aştepta nerăbdător o veste care întîrzia. Doar Anda, atentă ca de obicei, nu-şi lua ochii de la imaginile ce aduceau, în faţa milioanelor de locuitori ai Terrei, fapte inedite din alte lumi. În sfîrşit, se anunţă mult aşteptata ştire că se comută legătura cu bordul astronavei „Dacia-8". Cei trei prieteni rămaseră numai ochi şi urechi :
— „Zborul spre Insula cosmică se dovedeşte a fi o himeră, începu Andrei Stroe. Intuiţia nu m-a înşelat încă din momentul cînd am încercat să iau legătura prin radio cu oamenii de pe ea..."
— Nu înţeleg, sări Ionel intrigat.
— „Insula artificială, construită în cosmos şi pironită aici de zeci de ani a dispărut, continua să explice Andrei. Pur şi simplu s-a pulverizat, iar în locul ei nu a rămas nimic, de parcă nici nu ar fi fost ceva, vreodată. Nu ştiu, nu pot să-mi dau seama... Mă îndrept cu toată viteza spre Planeta fără nume..."

Ionel rămase uluit. Anda şi cu Marius încercară să mai schimbe cîte o vorbă de încurajare, dar buna dispoziţie a lui Ionel părea topită.

— E tîrziu, să plecăm, hotărî Ionel.

Un hoinar printre stele

Specialiştii de la Institutul de cosmonautică trăiau clipe din ce în ce mai febrile. Zborul astronavei „Dacia-8" decurgea normal, sonda spaţială cu microgeneratorul de raze la bordul ei o urmărea vertiginos, dar despre astronava-gigant nu se mai aflaseră nici un fel de amănunte. Şi acum, „colac peste pupăză", cum se exprimase Grig, dispecerul-şef, a dispărut Insula cosmică.
— Dar oamenii, oamenii de pe insulă, unde sînt ? întrebă directorul institutului, privind un punct îndepărtat de pe harta astrală.
— Cine ştie ! răspunse Grig. Tocmai asta mă îngrijorează şi asta am dori să aflăm... Nu văd nici o legătură între războiul de pe „Planeta fără nume" şi Insula cosmică.
— Nici eu, interveni Veronica Stroe, care asista la discuţie. Şi apoi, astronava-gigant nu a atins zona Insulei cosmice. Distanţa era mare şi deci, între acestea două, nu poate fi vreo legătură.
— Problema se pune altfel, spuse directorul institutului. Cînd a dispărut Insula cosmică ? Noi ştim că atunci cînd astronava gigant era în alarmă, insula exista; dealtfel mesajul transmis ulterior de pe ea ne confirmă supoziţia...
— Aproximativ, îl întrerupse Veronica. Să nu facem vreo confuzie pentru că ar fi în defavoarea noastră; mesajul de îndemn adresat lui Andrei de a se întoarce pe Terra a fost transmis din zona insulei, deci nu ştim dacă emisia s-a efectuat chiar de pe ea...
Discuţiile continuară pînă tîrziu. Pentru moment, directorul institutului era de părere că eforturile trebuie îndreptate spre dirijarea lui Andrei, încurajarea lui, convins fiind că multe dintre enigme vor fi rezolvate. ,,Şi pînă atunci, spuse directorul, mai vedeţi-vă de ale voastre; viaţa merge înainte !"
Veronica se simţi puţin obosită după această scurtă consfătuire avută la conducerea institutului, dar se învioră amintindu-şi că o aştepta Anda. Îl revăzu, în închipuirea sa, pe Ionel cum, fîstîcindu-se, îi mărturisise că Anda o invită la un spectacol al Ansamblului pionierilor, dar, mai ales, cum îi dăduse biletul oferit de Anda, împăturit într-o petală parfumată de nufăr. Obiceiul era deprins de pe o altă planetă şi adus pe Terra de Andrei, în urma unei peregrinări cosmice. Petala de nufăr, după tradiţia acelei lumi cosmice, însemna o urare de noroc. În timp ce Veronica se grăbea spre casă, Ionel o aştepta pe Anda în faţa Teatrului Naţional.
Strada era scăldată în soare şi într-o lumină de verde crud, proaspăt, izvorîtă din miile de plante şi flori. De o parte şi de alta a trotuarelor rulante erau deschise cupele gingaşe ale lalelelor venusiene, adaptate pe Terra, care mai păstrau încă stropi din rouă dimineţii, sclipind în lumină ca nişte perle ce aşteaptă să fie admirate. Anda părea că întîrzie. În apropierea teatrului, grupuri de copii traversau gălăgios marile artere pe un sistem de benzi subterane, iar sutele de vehicule, ca nişte gîze multicolore fără aripi, alergau cu viteze ameţitoare. Roboţii, aflaţi ca întotdeauna la posturile lor, dirijau acest imens furnicar de oameni şi maşini prin pasaje subterane sau aeriene, ori peste arcuri înalte din beton şi oţel devenite bulevarde. Panorama străzii îl fură pe Ionel de la nerăbdarea ce începuse să-l sîcîie. Vroia s-o asigure pe Anda că mama sa îi acceptase invitaţia şi va sosi, dar el, cu scuzele de rigoare, nu va putea rămîne. Urma să participe la o mare partidă de şah, programată de Organizaţia pionierilor şi, astfel, nu va putea fi printre admiratorii ei. Îşi aţinti privirea spre o platformă din spatele hotelului „Intercosmos", construit în preajmă, şi văzu decolînd cîteva aparate zburătoare, denumite „bondolicoptere" („probabil, de la bondar", îşi spuse în glumă), care, aidoma cameleonului, puteau să-şi schimbe culoarea şi care făceau curse de agrement deasupra Capitalei. Bondodromul, un turn prevăzut cu o platformă specială, funcţiona chiar deasupra hotelului. Dar, tocmai atunci, o văzu pe Anda coborînd dintr-un bondolicopter ce aterizase.
— Păi bine, aşa ne-am înţeles ? îi reproşa el întîrzierea.
— Nu am crezut că o să dureze atît, se scuză Anda. M-am plimbat cu o rudă venită din provincie...
Discuţiile lunecară, încet, spre ultimele veşti din Cosmos. Lumea aceea mirifică, despre care în fiecare zi se aflau tot felul de lucruri noi, îşi dezvăluia secretele într-un mod nebănuit.
— La videofonozor, începu Anda, s-a anunţat că în

galaxia Ud, dincolo de ţinutul astral Re, s-au descoperit fiinţe, care, la prima vedere, par raţionale.
— De ce „la prima vedere ?" se interesă Ionel.
— Pentru că, deocamdată, fiinţele par nişte animale fantastice, dar care înţeleg şi răspund la comenzile oamenilor. Cine ştie ce-o fi acolo ?
— Despre tata au spus ceva ? se interesă Ionel.
— Nimic. Atîta doar că zborul astronavei româneşti „Dacia-8" continuă in condiţii normale.
Pe nesimţite, Anda şi Ionel au pătruns în scuarul ce împrejmuia edificiul teatrului şi au privit, ca de atîtea alte ori, busturile mai multor înaintaşi, aşezate pe aleile principale.

*

În sala dispeceratului de dirijare a zborurilor interstelare, atenţia lui Grig fu atrasă de unul din mesajele ce se transmiteau de la bordul astronavei ,,Dacia-8". Andrei Stroe îşi anunţa colegii, printr-un text cifrat, că manevrele de cuplare şi respectiv de primire a sondei spaţiale, care i-a adus microgeneratorul de raze, au decurs normal. Restul mesajului provoca emoţii. Grig începu să sublinieze ştirea din care rezulta că telescopul sensibil de pe „Dacia-8" începuse să recepţioneze imaginea Planetei fără nume ca pe un punct îndepărtat care, pe măsura apropierii de el, se mărea considerabil. Oricum, distanţa era încă mare şi orice încercare de reluare a legăturii cu astronava-gigant, sau chiar cu eventualii supravieţuitori ce s-ar fi aciuat pe Planeta necunoscută, rămăseseră fără răspuns. Dintre mesajele transmise de pe „Dacia-8", unul avea destinaţie specială. Ionel Stroe era felicitat de tatăl său, care aflase dintr-o astrogramă transmisă de Veronica despre obţinerea titlului de campion la şah. Dealtfel, Ionel devenise vedeta zilei şi, după ce primi mesajul de la tatăl sau, începu să alerge cu el pe la toţi colegii. Surpriza mare avea s-o afle, însă, de la Anda care, imediat ce l-a văzut, i-a comunicat că Centrul didactic pionieresc selectează o grupă de elevi pentru a efectua o perioadă de practică în Cosmos. Bucuria întrecuse limitele. Nu ştia încă de ce, dar se şi vedea printre primii pe tabelul viitorilor elevi-cosmonauţi.
— Ştii, Anda, începu Ionel, mă şi văd undeva printre
craterele lunare sau poate, de ce nu, trecînd cu viteză
ameţitoare pe lîngă vestitul pulsar „Centaurus X-3".
Anda zîmbi. Îl ştia pe Ionel un visător, un bun jucător de şah, un bun coleg şi prieten, dar bănuielile sale din ultima vreme îi fuseseră confirmate chiar şi de mama lui, Veronica, în discuţiile avute cu ea după spectacolul Ansamblului pionierilor. Ionel, răsfăţatul familiei, devenise un superficial, îşi dorea şi cerea mult, discuta de toate şi despre toate, dar refuza să-şi aprofundeze cunoştinţele, să facă ceea ce gîndea într-un mod serios şi cu temei. Tocmai de aceea, după ce Ionel îşi spuse visul, Anda i-o reteză scurt:
— Îmi place cînd visezi, dar nu uita că trebuie să te şi pregăteşti serios !
— Ei şi... Ce, nu mă voi pregăti ?
— Iar baţi cîmpii, Ionel, nu-l slăbi Anda. Nu că „mă voi..." Vorbeşti de pulsarul „Centaurus X-3". Ştii cînd s-a descoperit ultima dintre stelele ce se rotesc în jurul lui ?
Ionel se fîstîci. Încă nu ştia ce să răspundă.
— Nu, dar ce importanţă are ?? izbucni el la un moment dat.
— Cum ! se miră Anda. Să nu te mai aud aşa ! Şi apoi să ştii că steaua la care m-am referit e una relativ proaspăt descoperită, mai exact în urmă cu o sută de ani... Se pare că la tine, cunoştinţele au început să scîrţîie...
— Cum adică ?
— Uite aşa ! Priveşti totul pe deasupra. La prototipul microgeneratorului de raze nu ai vrut să vii să lucrezi, în clasă, la ora de botanică cosmică, te-ai repezit să răspunzi înaintea lui Marius şi ai greşit...
— Dar pînă la urmă tot eu am calculat, o întrerupse Ionel.
— Da, bineînţeles. Cînd munceşti serios... Asta dovedeşte că poţi ! Ce, vrei să te punem în discuţia organizaţiei ?...
Veronica nu-şi găsi timp în acea zi să discute cu fiul ei. O astrogramă anonimă, recepţionată din Cosmos, a obligat-o la o nouă concentrare pentru a calcula, măcar cu aproximaţie, locul de unde a fost transmisă. ,,Hoinarul printre stele", cum se exprimase Gina, pretindea în mesajul său, recepţionat la dispecerat cu mare greutate şi eu multe întreruperi, că a rămas solitar, undeva pe o orbită a unei galaxii necunoscute.
— Nu cumva, Cozmin ? întrebă Grig la primirea astrogramei.

— Nu, nu, se grăbi Gina să răspundă. E un alt indicativ, nu-i al nostru.
— Deci lucrăm iar cu necunoscute, interveni Veronica.
Aprecia că locul de unde a fost transmis noul mesaj depăşeşte limitele galaxiilor de pe harta cosmică cu care se
lucra oficial.
Mesajul se repetă apoi de cîteva ori. ,,Hoinarul", recepţionat de Gina, insista să fie auzit, dar, mai ales, să i se confirme că a fost auzit. Aproape în acelaşi timp, Gina — de pe Terra — şi Andrei — de la bordul astronavei „Dacia-8" — confirmară recepţia. Şi tot în acelaşi timp, de la ambele staţii, porni întrebarea „cine eşti ?" Răspunsul se lăsa aşteptat. „Avem noroc cît păr pe broască", spuse Grig enervat. O furtună cosmică, izbucnită undeva în preajma galaxiei de pe care se transmisese mesajul, întrerupse orice legătură. Supoziţiile, presupunerile de tot felul, au început să circule printre specialiştii Institutului de cosmonautică, fără ca cineva să poată ajunge la o concluzie sigură. Doar Grig, într-un tîrziu, încercînd să reia legătura cu „Dacia-8", scăpase printre dinţi : „...pare să fie un supravieţuitor de pe Insula cosmică". Nu avu însă timp să dea şi alte detalii. Andrei Stroe comunica fără întrerupere că se apropie vertiginos de Planeta fără nume, astfel că toţi cei prezenţi se concentraseră să urmărească evoluţia în necunoscut a astronavei „Dacia-8"...

Planeta fără nume

Clipele apropierii astronavei ,,Dacia-8" de „Planeta fără nume", calculate cu minuţiozitate, erau aşteptate pe Terra cu multă nerăbdare. Conducerea Institutului de cosmonautică hotărî ca şi elevii, viitori navigatori astrali, ca si cei de la alte specialităţi să urmărească îndeaproape evoluţia navei şi constatările ei. Staţiile video de pe Terra şi din împrejurimi erau pregătite să recepţioneze evenimentul şi să nu scape momentul de maximă satisfacţie a regăsirii astronavei-gigant. „Ce bucurie, ce emoţie va fi !" spuse Gina, văzînd-o pe Veronica concentrată spre marele ecran din sala dispeceratului.
...Anda, Ionel, Marius, cărora li se alătură şi o altă colegă, Rodica Ursan, cea mai bună matematiciană a clasei, se aşezară în prima bancă, aşteptînd febril succesiunea imaginilor de pe ecranul panoramic, tridimensionat, transmise în direct de la bordul astronavei „Dacia-8". Cu aceeaşi nerăbdare era aşteptată legătura video şi de către directorul Institutului de cosmonautică...
Cîteva pîlpîiri pe ecranele focalizatoare pregătite pentru recepţie, o lumină alb-liliachie care amintea de un spectru color cosmic şi iată că, în acele momente de maximă încordare, apăru fizionomia atît de cunoscută a lui Andrei Stroe. Un robot, aflat la pupitru, comunica permanent detalii ale zborului, ale obiectelor sau stelelor pe care le observa. Un alt robotel, situat în apropierea lui, transmitea date astrometrice referitoare la distanţa şi poziţia navei fată de corpurile cereşti din împrejurimi. Şi deodată, camerele de luat vederi se îndreptară spre solul Planetei fără nume. Andrei părea că amuţise. Încercă un zîmbet rece către toţi cei care îl urmăreau de pe Terra sau de pe alte planete vecine, dar gîndul lui era cu totul în altă parte. Privea şi el pierdut în zarea fără sfîrşit, încercînd să se edifice asupra realităţilor pe care nici nu şi le închipuise.
— Atenţie, vă rog ! exclamă Andrei.
Astronava rămase suspendată undeva la mare înălţime de unde, prin intermediul unor aparate optice speciale, panorama planetei necunoscute apărea cu multă claritate. Totul se arăta a fi un pustiu imens, suflat de vînturile cele mai năprasnice şi pîrjolit de focuri nemiloase. Rareori erau văzute, ridicîndu-se din fundul unor grote, nişte fiinţe asemănătoare unor păsări ciudate cu plisc lung şi pene multicolore, dar, odată ajunse la înălţime, acestea cădeau ameţite, fără să mai poată încerca un al doilea zbor. Ici-colo se observau zone întinse lipsite de viaţă, cratere lungi şi adînc scormonite în inima unor locuri ce păreau să fi fost locuite.
Andrei era atent la fiecare amănunt, la orice indiciu ce ar fi putut da la iveală un firicel de viaţă, o oază în care s-ar fi putut adăposti astronava-gigant. Tîrziu, într-o zonă a planetei, sesiză construcţii impunătoare, blocuri ce păreau să fie din oţel şi beton, toate însă rănite, lovite de instrumente necunoscute ale morţii. Undeva departe, deasupra unor coşuri încă fumegînde, se abătuseră nişte obiecte zburătoare, care lansaseră de sub burta lor grosolană cîteva cutii ciudate. Pentru moment, Andrei nu înţelese. Cei de pe Terra, care stăteau cu sufletul la gură urmărind peripeţiile astronavei „Dacia-8", nu puteau să-şi închipuie ce se întîmplă. Cutiile ciudate se desfăcură şi aprinseră o parte din solul planetei, după care un uragan monstruos se abătu în toată zona. Un nor uriaş începu să

plutească în urmă, mînat de vînturi. Andrei privi îndelung spre solul planetei fără nume. Din vechiul peisaj dispăruse totul. Locul marilor instalaţii cu coşurile fumegînde, al miilor de construcţii pe care le observase la prima vederer îl luase o groapă mocirloasă, lipsită de viaţă şi de culoare. Cei de pe Terra nu înţelegeau încă ce transformări se petrec în acea lume, ce părea civilizată şi care se dovedea atît de sălbatică. Copiii Terrei, ca dealtfel şi cei vîrstnici, auziseră de războaie doar din vechile cărţi de istorie şi aflaseră că, în urmă cu secole, se mai găsiseră nişte urmaşi ai unor războinici care stocaseră arme moderne. Mai ştiau însă că, tot în acea vreme, oamenii s-au ridicat, toţi ca unul, şi au interzis fabricarea ori stocarea oricăror tipuri de arme. E drept, erau cunoscute încă unele abateri, unele încercări de furt al inteligenţei unor naţiuni, dar acestea erau condamnate şi neadmise.

...„Dacia-8" pornise motoarele şi îşi continua zborul lin deasupra unor lacuri şi arbori carbonizaţi. Un cer cu nori zdrenţăroşi, din cenuşă ucigătoare, se oglindea în apele revărsate ale unui baraj distrus. Undeva în depărtare se zăreau crestele cenuşii ale unor munţi.

— Cer permisiunea să cobor în zona muntoasă, izbucni Andrei din fotoliul său de care, în ultima vreme, se simţea din ce în ce mai lipit.

— Cum să cobori ? întrebă nedumerit directorul Institutului de cosmonautică, ce preluase toate comenzile de dirijare.

— Pur şi simplu să cobor !...

— Încă nu... Te rog, încă nu !... continuă directorul, urmărind imaginile de pe ecran.

Asemănarea cu Terra era izbitoare. Dealuri şi văi, rîuri curgătoare brăzdau cîmpiile întinse, scăpate ici-colo de suflul nemilos al războiului.

— De nu am şti unde se află, interveni Grig, care îl seconda pe director la punctul de comandă, am spune că e pe aici, prin munţii Terrei...

Directorul nu-i răspunse. Nimeni nu-şi mai dădu nici o părere. În zona de o frumuseţe rar întîlnită apăruseră ca din senin un roi de rachete, cu flăcări albastre în coadă, care risipiră într-o clipită zeci de cutiuţe de forme ciudate ce se topiră în fulgere imense şi cenuşă apocaliptică. Apoi, temperaturile înalte şi zguduirile puternice antrenară pulberea adîncurilor şi astfel vulcanii, altă dată stinşi, invadară văile cu lava lor fierbinte şi năclăioasă. Rădăcinile vieţii, care poate scăpaseră de urgia focoaselor fabricate de fiinţe raţionale, pieiră zdrobite de vitregia naturii declanşată de instrumente fabricate de aceleaşi vietăţi care se credeau stăpîne şi atotputernice. Planeta îşi trăia, probabil, ultimele clipe. Pe solul ei, cine ştie din ce cauze şi în ce împrejurări, coborîse Zeul beznei, al neîncrederii între fiinţele raţionale sau care se credeau raţionale. Ultimele rămăşiţe ale vieţii se confruntau, în acea lume îndepărtată şi necunoscută, cu duhurile negre ale războiului şi morţii.

În timp ce pe Terra se urmăreau ororile cataclismului de pe Planeta fără nume, Andrei îşi îndreptă atenţia spre un robotel care, tot mai neliniştit, îi arăta aparatul astro-grafic destinat special pentru legătura directă cu astronava-gigant. Un semnal subţire, sacadat, specific cazurilor de alarmă, se scurgea continuu dar încet, abia perceptibil. Cei de la Institutul de cosmonautică nu-l puteau recepţiona. Măsurătorile efectuate de ordinatorul de la bordul navei „Dacia-8" indicau că semnalele sînt emise dintr-o zonă avînd roci masive, greu de străbătut. Locul aproximativ rămînea subsolul munţilor deasupra cărora Andrei ceruse să asolizeze. În sfîrşit, într-un tîrziu şi după lungi insistenţe, i se dădu permisiunea să coboare...

Am sosit, prietene!

Pe Terra discuţiile se purtau aproape în exclusivitate doar despre marea aventură de pe Planeta fără nume. Evenimentul cotidian era, desigur, coborîrea lui Andrei Stroe pe solul planetei, gest temerar în acele condiţii chiar şi pentru dotarea tehnică deosebită de care dispunea.

Odată cu primirea permisiunii de coborîre pe solul planetei, Andrei scrută cu atenţie împrejurimile pentru a-şi da seama de eventualele pericole ce îl pot pîndi. Peste tot părea că se instaurase o linişte de mormînt, iar munţii, cu faima lor probabilă de altă dată, păreau nişte pietroaie închircite, de un vînăt sur, dezgustător, aruncate la întîmplare peste smocuri de copaci şi ierburi. La un semn, robotul de serviciu porni marea rotativă de raze care făcu ca astronava să dispară pentru orice ochi sau aparat indiscret.

— Asta e ! spuse Ionel, care, atent în faţa ecranului, în locul astronavei mai văzu doar un punct străveziu ce se îndrepta spre buza unei prăpăstii de unde dispăru cu desăvîrşire.

..Andrei coborî din astronava adăpostită în peşteră şi pipăi, încet, cu un receptor ultrasensibil, pereţii din granit. Undeva, spre adîncuri, se auzea clocotul unei ape şi, aproximativ din acelaşi loc, veneau semnalele de alarmă ce aparţineau astronavei-gigant. Drumul părea greu şi anevoios. Şiroaie de sudoare îi inundară spatele şi fruntea. Ar fi vrut să aprindă un reflector puternic ca să poată vedea ceva, dar se abţinu. Îşi simţea pupilele mărite şi păşea rar printre stalagmite ori stalactite, fără ca măcar să ştie dacă îşi va atinge sau nu ţinta. Obosit, Andrei duse mîna spre buzunarul costumului impermeabil cu care se echipase. Vroia să proiecteze un fascicul de raze infraroşii care să-i indice calea, dar îşi retrase mîna ca muşcat de şarpe. Încă nu ştia ce forţe îl pot intercepta şi trebuia să fie prudent. Îşi aduse aminte de sfatul soţiei sale, Veronica, de a fi atent, de a nu se hazarda, de a nu face bravură de dragul vreunei evidenţieri, ştiind că de fapt prudenta, atenţia sînt, de cele mai multe ori, mama înţelepciunii.

Semnalele de pe astronava-gigant se înteţeau. Începură să fie auzite din ce în ce mai clar, mai aproape, semn că era pe calea cea bună. Inspiră adînc oxigen din casca de astronaut, îşi încorda muşchii şi încercă cu dibăcie să se strecoare pe dedesubtul unui perete stîncos. Simţea cum coboară, din ce în ce mai mult, spre gura unei cascade care vuia. Se opri însă. La cîţiva paşi de el auzi geamătul unei fiinţe. „Cine o fi oare ?" se întrebă pentru sine. Porni automat microgeneratorul de raze pe care îl primise de pe Terra cînd se afla în drum spre Cosmos şi deveni invizibil. Resimţi în întreg corpul o căldură învăluitoare. Avea impresia că visează, dar îşi dădu repede seama că trebuie să fie lucid. Orice moment de neglijenţă putea deveni fatal pentru el, sau chiar pentru cei de pe astronava-gigant care aşteptau ajutorul său. Încercă să păşească şi îşi dădu seama că cizmele sale nu mai au ecou. Auzea doar răsuflarea proprie, care începu să fie ceva mai greoaie. Mai înainta cîţiva paşi. Geamătul singuratic pornea chiar de lîngă picioarele lui Andrei şi se amesteca într-un oftat de deznădejde, alături de vuietul tot mai pronunţat al cascadei. Tiptil, încercă să se apropie de fiinţa care gemea. Părea un om, un singuratic trimis de pe Terra şi se bucură. Asemănarea era izbitoare. Opri microemiţătorul de raze, aprinse repede reflectorul puternic de pe cască şi se aplecă :

— George !... Cozmine !... strigă Andrei. Am sosit, prietene !...

— Ura !... strigară aproape în cor cei de la Institutul de Cosmonautică, care urmăreau prin legătură radio în direct orice pas al lui Andrei.

— Bravo, tăticule ! strigă şi Ionel în faţa elevilor Şcolii de cosmonautică, sincer emoţionat de succes.

— Succesele la urmă se judecă, interveni Andrei pe canalul de transmisie...

— Mor!... Mor!... spuse cu glas pierdut fiinţa găsită de Andrei.

„Nu înţeleg", îl întrerupse Andrei, răsucind repede un buton al unui aparat specializat în translaţii cosmice. „Ce asemănare izbitoare !" mai pronunţă Andrei pentru a fi auzit de cei de pe Terra.

Fiinţa întîlnită nu era George Cozmin. Era unul dintre locuitorii Planetei fără nume, adăpostit acolo de urgia războiului. De oamenii de pe Terra îl deosebea doar statura mai înaltă şi fizionomia rombică a feţei. încercă să se ridice, gemînd, dar nu reuşi.

— Ştiu, spuse fiinţa cosmică cu un glas pierdut. Eşti de pe Terra... Vorbeşti tot aşa ?...

Andrei nu înţelese pentru moment sensul acestor afirmaţii. Cel din faţa sa se întîlnise, desigur, cu cineva dintre cei de pe astronava-gigant. Vroia să-l întrebe, să afle amănunte despre cei pe care îi căuta, dar fiinţa cosmică continuă :

— Îţi spun şi ţie ca să duci vestea în tot Universul. Am fost o planetă cu peste şase miliarde de locuitori... Nişte capete înfierbîntate, doritoare de profit, au încorporat ştiinţa şi tehnica în armament modern... Locuitorii noştri s-au topit toţi fără să icnească, deşi cu puţine zile înainte de război se mai vorbea, în mari conferinţe, despre dezarmare si pace... Sînt ultimul pierdut...

— Dar unde sînt ai mei ?

Fiinţa cosmică nu răspunse la întrebare. Icni de cîteva ori si cu un efort vădit întrebă tot ea :

— Acolo, pe Terra, aveţi copii ?

— Da, răspunse Andrei.

- Povesteşte-le, cutezătorule, tot ce-ai văzut aici...

Spune-le să iubească viaţa, iar viaţa, pace să însemne !...

Andrei simţea că bărbatul din faţa sa îşi trăieşte ultimele clipe ; se aşează pe o muchie de stîncă, privindu-i faţa vînătă, lividă. Insul continua să îndruge cuvinte de neînţeles. Mai tîrziu, probabil într-un moment de luciditate, fiinţa cu chip de om continuă cu voce tare, metalică :
— Planeta noastră s-a numit „X"... Da, da, „Planeta X"... Nu mai e... Acum se numeşte... "Planeta moartă"... M-ai întrebat de ai tăi, cutezătorule ?
— Da, sări Andrei plin de curiozitate.
— E unul la circa o sută de metri mai încolo, spre gura cascadei... Nu prea seamănă cu tine, dar e de pe Terra. Ai grijă să supravieţuieşti urgiei de aici !...

*

Ultimul localnic al planetei amuţi. Descumpănit, Andrei se îndepărtă din acel loc, păşind spre gura cascadei unde o imensă cantitate de apă avea o cădere asurzitoare. Semnalele de alarmă emise din acea zonă începură să se audă din nou, din ce în ce mai clar, cu toate că erau destul de slabe. Andrei grăbi pasul. Îndreptă reflectorul spre locul de emisie, dar şi aici... surpriză. Un robot, din categoria celor fără capacitate de a judeca, stătea lejer pe o piatră ca pe un tron de faraon, fără să-i pese de ce eră în jurul său. Abia dacă îl scuturai, vorbea automat ca un papagal : „Sînt de pe Terra şi reprezint oamenii paşnici. Ţara mea se numeşte România. Luaţi legătura cu comandantul astronavei-gigant, George Cozmin !..."
— Păi bine, jupîne, pe el îl caut. Unde e ? se răsti Andrei, după ce îi ascultă peroraţia.
Robotul nu mai răspunse.
— Desfaceţi „cutia magică" din pieptul robotului! hotărî directorul Institutului de cosmonautică, care urmărea atent întreaga cercetare.
Andrei răspunse printr-un semnal radio că a înţeles. Scoase în grabă cutia cu pricina din pieptul robotului, apăsă pe un buton şi rămase în aşteptare.
Clipele începură să se scurgă nespus de greu. Banda magnetică specială din aşa-zisa „cutie magică" avea misiunea să înregistreze tot ce se petrece pe astronava-gigant în momente de pericol. Banda însă tăcea. Andrei nu ştia încă ce să creadă. Abia într-un tîrziu îşi dădu seama că banda era doar o biată copie a celei originale. După un scîrţîit prelung, o voce hodorogită de robot speriat, înregistrată pe bandă, transmise lapidar : „Astronava-gigant a fost distrusă total. George Cozmin şi ceilalţi de pe navă au părăsit cabina şi s-au salvat cu o navetă spaţială. Vor poposi pe cel mai apropiat astru. Ajutaţi-i !".
Andrei rămase stupefiat. Se bucurase că prietenul său, George Cozmin, ca şi ceilalţi de pe astronavă se află, probabil, încă în viaţă pe „Planeta X". Şi cînd colo !... Nu ştia încă ce să creadă. Pentru moment îl chinuiau zeci de întrebări la care nu le găsea un răspuns logic. „De ce oare înlocuise banda originală din «cutia magică» cu o copie ?" ,,De ce a rămas aici pe planetă un robot lipsit de importanţă şi nu a lăsat pe un altul, mai descurcăreţ ?" „Nu o fi oare o stratagemă a lui Cozmin pentru apărare, iar el cutreieră laboratoarele secrete ale acestei lumi ce pare să fi murit ?" „De ce nu a indicat exact direcţia de zbor, tot din motive de apărare ?"
Aceste întrebări ca şi alte „de ce-uri" îi sfredeleau mintea, neştiind încă ce să creadă şi, mai ales, ce să facă. Ştia doar, dacă era să dea crezare benzii magnetice pe care o ascultase, că naveta de salvare de pe astronava-gigant nu dispune de combustibil pentru a ajunge pe Terra... Privi încă o dată spre robot şi îl cercetă atent. Era gata să-i dea un pumn zdravăn, dar se răzgîndi. Îşi dădu seama că generatorul de energie al robotului era defect. Abia atunci se dumiri de ce semnalele de alarmă emise erau atît de slabe în intensitate.
- la robotul, întoarce-te pe navă şi aşteaptă dispoziţiile noastre, îl sfătui directorul Institutului de cosmonautică.
- Am înţeles ! răspunse Andrei supărat, obosit.
Privi în jur spre poleiala granitului ce acoperea pereţii peşterii, stinse reflectorul şi, fără prea mult chef, apucă robotul de cingătoare, declansînd apoi microgeneratorul de raze. Deveni invizibil şi porni încet spre astronavă. Terra aştepta cu nerăbdare veşti noi...

În drum spre alte lumi

Pregătirile pentru plecarea în Cosmos ale unor grupe de copii — după cum hotărîse conducerea Institutului de cosmonautică — se făceau minuţios şi cu multă răbdare, în

baza unui program laborios elaborat, văzut şi revăzut de cîteva ori de directorul şcolii. În mare, lucrurile păreau puse la punct, dar în faţa elevilor, în afara unor antrenamente severe, mai stăteau cîteva examene-test. Emoţiile trenau mai ales pentru obiectele de botanică cosmică şi navigaţie interstelară. "Botanica cosmică — le spusese profesorul Aurel Cozmin — cuprinde cunoştinţele despre modul cum să trăieşti în Cosmos, ca pe Terra", iar directorul şcolii, unul dintre marii specialişti ai navigaţiei interstelare, nelipsit niciodată din toate comisiile de examinare, completase fără ocolişuri : "Zburătorii spre alte lumi trebuie să stăpînească perfect tehnica navigaţiei; cine nu ştie, să stea pe Terra".

Ionel era hotărît să nu piardă ocazia plecării spre lumile îndepărtate ale Universului, încă din prima serie şi, în discuţia avută cu mama sa, mărturisi că va face tot ce depinde de el pentru a fi în forma cerută. Ultimele zile, cele legate de coborîrea tatălui său pe Planeta fără nume, îl cam tulburară. Acum însă, după ce aflase că astronava „Dacia-8" se îndreaptă spre o nouă ţintă, mai sigură poate, spre a-l găsi pe George Cozmin şi colaboratorii lui apropiaţi, Ionel se linişti. Îşi aminti că examenele bat la uşă şi se apucă serios să repete materia, să experimenteze temele complexe indicate de profesori.

...Vălul diafan al serii începu să învăluie cămăruţa în care Ionel îşi încropise laboratorul „grădinii cosmice". Dorea să înţeleagă lucrurile în profunzime şi de aceea a hotărît, împreună cu Anda Tănase şi Marius Olaru, să creeze acasă un microlaborator de botanică. Aici, cei trei prieteni îşi verificau ipotezele teoretice, îşi confruntau ideile şi, uneori, o invitau şi pe colega lor, Rodica Ursan, care le calcula cu rapiditate cibernetică unele ipoteze sau verifica rezultatele obţinute.

Repetiţia din microlaboratorul lui Ionel începu cu acel „conveier legumicol", despre care Aurel Cozmin le vorbise, la ultima oră de consultaţie cu multă însufleţire. Marius controla cu gesturi de cunoscător lungimea tulpinilor grupelor de plante, constatînd că acestea, conform prevederilor, se dezvoltă pe secţii de maturizare, între fiecare dintre ele existînd etape diferite de creştere. În locul celor recoltate se însămînţau mereu altele, operaţie pe care Anda o făcea cu multă plăcere admirînd, în acelaşi timp, priceperea şi dăruirea cu care Rodica şi Ionel se dedicau calculelor privind oxigenul existent în laborator, de fapt o cameră închisă ermetic, aidoma unei cale dintr-o navă spaţială aflată într-o cursă temerară spre alte lumi. Se urmărea febril şi compoziţia celorlalte substanţe care pot să asigure viaţa şi munca cosmonauţilor.

A doua zi, cei patru colegi întruniră punctajul maxim acordat de profesor pentru răspunsurile şi demonstraţiile făcute în faţa unei comisii de specialişti, iar calculatorul electronic care prelucrase rezultatele testului teoretic comunică, pe ecranul său rece şi categoric, calificativul de... „admis". Un prim pas spre înălţimi al celor patru colegi şi prieteni părea să fie făcut.

Timpul scurt care mai rămăsese pînă la testul din simulatorul unei deplasări în Univers nu permitea nici un fel de fisuri în pregătire. Tematica testului viza un comportament tenace, multă stăpînire de sine, cunoştinţe din cele mai vaste ca şi realizarea în timpul zborului a unor producţii microbiologice şi chimice care să dea posibilitatea supravieţuirii pasagerilor din navele cosmice în călătorii lungi, îndepărtate, cît şi asigurarea unor răsaduri de plante viguroase pentru alte planete.

În drum spre casă, Ionel se opri pe la Institutul de cosmonautică. Aici, în sala dispecerilor domnea aceeaşi preocupare, îndeobşte cunoscută.

— Ei, cum a mers ? îl întîmpină Gina, curioasă.

— Bine, chiar foarte bine, mărturisi Ionel, dezinvolt.

„...Atenţie...Contact... Legătura cu bordul astronavei «Dacia-8»", se auzi o voce metalică, de robot. Ionel îşi aţinti privirea spre ecranul astroreceptorului de serviciu, urmărind atent succesiunea imaginilor color. Silueta argintie a astronavei alterna cu prezentarea cabinei de comandă, a bordului cu semnalizatoarele lui strălucitoare, a comandantului care stătea dîrz şi sigur în faţa panoului de comandă. Astronava luneca înspre necunoscut în căutarea şi salvarea de vieţi omeneşti, iar pentru oameni, pentru viaţa lor, după cum îi spusese Andrei lui Ionel înainte de a pleca în cursă, „nici un sacrificiu nu este prea greu". Poate că de aceea Ionel nu-şi făcuse probleme deosebite nici chiar în momentul cînd află că locul spre care se îndreaptă tatăl său pare ostil, neprimitor. Dar, dintre toate datele transmise atunci de la bordul astronavei „Dacia-8", Ionel reţinu că nava trecuse pe lîngă o stea-satelit a planetei spre care se îndrepta, stea curioasă care răsare la apus şi apune la răsărit, făcînd o rotaţie inversă faţă de cea a planetei-mamă. Gîndindu-se la acest fenomen, asemănător cu Deimos, satelitul planetei Marte din galaxia noastră, Ionel se trezi întrerupt de o nouă comunicare a tatălui său :

„Ne apropiem cu viteza maximă de planeta nouă, pe urmele probabile ale lui George Cozmin... Pare o stîncă imensă, de un verde vioriu, aruncată într-un ocean de stele multicolore. La margini este înconjurată de nori groşi, liliachii... Am intrat în sfera ei de atracţie... Totul în jurul nostru are o nuanţă stranie, dezolantă. Stăpînesc greu motoarele..."

Echipa de serviciu aflată la dispecerat înregistra fiecare mişcare, fiecare gest al lui Andrei, orice amănunt transmis de pe navă.

— Înscrie-te pe o orbită circulară, dispuse directorul Institutului de cosmonautică. Nu coborî în atmosfera planetei...

Lui Ionel îi trecură prin minte zeci de variante, care de care mai nenorocite şi mai prăpăstioase. Dorea să-l ştie pe tatăl său în siguranţă, iar acum se năşteau semne de întrebare. „Stăpînesc greu motoarele...", îi sunau mereu în urechi cuvintele tatălui său. Nu mai avu răbdare să stea. Părăsi clădirea institutului, încredinţat în sinea sa că misiunea astronavei „Dacia-8" va reuşi. Afară, o boare de vînt rece îl dezmorţi. „Dacă aş fi eu în locul tatălui meu, cum aş proceda ?" se întrebă Ionel, în timp ce traversa o intersecţie cocoţat pe trotuarul rulant ce rămînea nepăsător faţă de grijile oamenilor. „Aş acţiona hotărît şi.... înainte !" îşi răspunse singur la întrebare.

Acasă îl aştepta o altă surpriză. Mama sa, grăbită, se pregătea să plece spre institut. Fusese chemată de urgenţă de către director şi nu vroia să întîrzie.

— Peste două ore tata coboară pe noua planetă, ştii ? începu ea.

— Nu ! Cum se explică ?

- E o planetă curioasă. Se află în continuă mişcare şi se depărtează de punctul în care se află „Dacia-8" de parcă ar fugi de o ameninţare. Aşa că s-a hotărît debarcarea. Te aştept !...

— Bine, dar...

Ionel nu-şi mai putu continua ideea. Mama ieşi repede. Părea îngrijorată...

*

Afară timpul se răcorise. Dogoarea zilei se retrăsese în ungherele doar de ea ştiute, iar cei cîţiva nori groşi se rostogoleau pe un cer cenuşiu. Ionel privi afară la fulgerul care spintecase înălţimile de cîteva ori şi, aducîndu-şi aminte de promisiunea făcută, îşi anunţă prietenii despre noul eveniment la care avea să asiste.

— Pe mine m-au înştiinţat şi de la şcoală, îi spuse Anda cînd Ionel îi comunică vestea la videotelefon.

— Nu-i nimic, să mergem la institut, o rugă Ionel. Vom fi mai aproape de bordul astronavei, completă el, glumind. Vin şi Rodica, şi Marius...

Ploaia pornise în torente repezi. Nefiind însă o ploaie dintre cele dorite şi necesare, pămîntul fiind saturat de apă, organele de dirijare a instalaţiilor hidrotehnice ale municipiului hotărîseră s-o deverseze în alte zone apropiate. Cîteva pompe speciale, din mai multe puncte ale oraşului, aruncaseră spre înălţimi jeturi de aer comprimat, amestecate cu un compus chimic nedăunător, care acoperise Capitala cu o perdea impermeabilă. În aparenţă ploaia se oprise brusc

— Uf, ce ploaie nesuferită, începu Anda pentru a rupe tăcerea. Bine că au ridicat „umbrela".

— Da, şi ăştia nu puteau să întindă „perdeaua" mai devreme ? o susţinu Marius. Doar vedeau că vine ploaia...

— Las' că nu ne-a topit, încercă să-l calmeze Rodica. Ce, sînteţi de zahăr ?

Ionel tăcea. Rămăsese îngîndurat şi nu scoase nici o vorbă pînă ce ajunse pe scara rulantă a institutului.

— Sper că pînă la urmă toate vor fi bune. Tata nu se va lăsa chiar aşa uşor ! De l-ar găsi pe George Cozmin...

— Fii sigur, Ionele, îl încuraja Anda.

— Apoi, nu-i primul astru vizitat de tatăl tău, interveni şi Marius.

Grupul de copii o găsi pe Veronica, mama lui Ionel, îngrijorată şi descumpănită, urmărind cu multă emoţie zborul solitar al astronavei „Dacia-8". Aşezată în faţa unui ecran panoramic şi a unor minicalculatoare ce indicau automat parametrii zborului, ea nici nu simţi cînd Ionel şi colegii săi o încadrară, fără să-i vorbească. Era atentă la punctul

luminos al navei ce părea că s-a oprit într-un anume loc, agăţat între salbele unor sfere roşii, albastre, portocalii, care se aprindeau şi se stingeau cu intermitenţă pe măsura unor rotiri repezi, spectaculoase. Lăsau impresia că sînt nişte semnale prevestitoare a căror tălmăcire o aşteptau cu toţii, fie de la comandantul astronavei cu care urma să se intre în legătură directă, fie de la directorul institutului care dirija zborul. Curiozitatea ţinu foarte puţin timp. O lumină specifică, violetă. inundă ecranul.
— Aici comandantul astronavei „Dacia-8", se auzi o voce clară, hotărîtă.
Toţi cei de faţă răsuflară uşuraţi. Andrei Stroe apăru pe ecran, zîmbind.
— Nu vă faceţi probleme, continuă el. Am ajuns cu bine. Peisajul pare puţin selenar, dar sînt înconjurat de nenumăraţi sateliţi, care sclipesc în culori vii, diferite. Motoarele răspund la toate comenzile. Trec la programul de odihnă. Vom ţine legătura pe unde laser...
— Nu e glumă, Andrei ! interveni Veronica. Se pare că pe noua planetă se petrec lucruri misterioase.
— Nu te alarma, răspunse calm Andrei. Vom ţine legătura, repetă el...
Aparent, emoţiile trecură, deşi unii erau de părere că ele abia începuseră. Mulţumiţi de debarcarea lui Andrei pe noul astru, membrii echipei de dirijare a zborului o felicitară călduros pe Veronica şi îl sărutară pe Ionel.
— Totul e bine, copii, încercă Veronica să-i liniştească pe cei din jur.
— Am vrut să ne convingem, justifică Anda prezenţa echipei de amici ai lui Ionel.
...Ploaia încă nu trecuse şi grupul de prieteni o intuia doar după tunetele ce o însoţeau. Se părea că furtuna dorea neapărat să dea bătălia hotărîtoare cu pămîntul dar lor nu le păsa. Ionel zîmbi, deşi pentru moment era cu gîndurile rătăcite aiurea. Anda sesiză.
— Ce ai, Ionele ?
— Ce să am ? răspunse acesta liniştit. Mă uit la Marius că şi-a ridicat gulerul hainei impermeabile. Are impresia că îl picură ploaia.
Ceilalţi rîseră. Marius recunoscu că la ultimul tunet ce îi surprinsese pe Lipscani, ridicase gulerul. Îşi justifică gestul prin aceea că în urmă cu vreo două zile, o ploaie comandată de municipalitate în Cişmigiu îl udase pînă la piele. „Şi atunci — spuse el — au rîs cîţiva colegi pe care i-am întîlnit în piaţa Kogălniceanu şi care habar nu aveau de ploaie".
Coborînd de pe Lipscani, grupul pătrunse vesel pe cheiul Dîmboviţei unde luciul apei, sclipind în unduiri line, îşi arăta limpezimea pînă pe fundul albiei. Cîteva bărci, care străbăteau agale porţiunea dintre Lacul Nou şi podul Izvor, aidoma unui canal veneţian, aminteau romanticilor zilele aride ale verii cînd localnicii, ca şi sutele de turişti gălăgioşi, căutau această nouă bază modernă de agrement.
— Iar ai rămas dus de valuri, Ionel ? întrebă Anda.
— Nu, nu, se fîstîci acesta. Mă gîndeam la ziua de mîine. Încerc să fiu mai optimist ca oricînd.
— Bravo, ne pare bine, interveni repede şi Rodica. Mîine mai încheiem un ciclu, aşa că...
— Aşa că avem motive reale de optimism, se amestecă în vorbă şi Marius... La revedere, fetelor, v-a venit „căruţa", continuă tot el, făcînd aluzie la monoraiul care ajunsese în staţie...

Testul

Dimineaţa se dovedi calmă şi senină, asemănătoare zilelor liniştite pe care le cunoştea litoralul Mării Negre in toiul verii. Cupele lalelelor autohtone ca şi ale celor marţiene, ale trandafirilor altoiţi cu o specie de crini adaptaţi, trimişi în dar pe Terra de fiinţe raţionale de pe un asteroid din apropierea planetei Saturn, împodobeau aleile principale ale sectorului de pregătire şi testare a viitorilor zburători spaţiali din Centrul didactic pionieresc. Elevii, adunaţi pe grupe, în raport de disciplinele la care optau pentru test, sesizară cu uşurinţă forfota din interiorul clădirilor din jur. Totul părea să funcţioneze la parametri maximi: bazinul care imita starea de imponderabilitate, centrifuga care lăsa impresia deplasării cu viteze cosmice ameţitoare, centrul de pilotaj, zecile de machete ce ofereau surprizele călătoriilor cosmice erau puternic iluminate de instalaţii speciale ce imitau corpuri cereşti. Specialiştii din domeniul întreţinerii tehnicilor moderne făceau încercările de rigoare. Doar undeva, în capătul curţii, la umbra unor stejari bătrîni, păreau că se odihnesc simulatoarele complexe ale astronavelor la care aveau acces numai cei care obţineau nota maximă pentru fiecare din probele pe care le susţineau. Şi cîţi nu

rîvneau să ajungă spre vîrful acelor nave, părăsite la prima vedere, care încununau munca şi efortul unor perioade îndelungate ?
— Parcă începe sa-mi fie teamă, şopti Anda, neîncrezătoare.
Ionel, aflat alături, nu-i răspunse. Ştia că reuşita testului complex depindea de modul în care vor putea să valorifice cunoştinţele acumulate pînă atunci. De aceea, de Anda nu se îndoia nici un moment. Aprecia seriozitatea cu care s-a pregătit, capacitatea ei de a-şi stăpîni emoţiile imediat după ce intra în probele de concurs...

*

Anda şi Ionel urmau să intre printre primii la testul complex, în simulatorul unei astronave de tip „Dacia". Spre bucuria lor şi a colegilor, obţinură punctajul necesar promovării şi astfel se treziră în capul listei pentru efectuarea unui zbor complex.
— Fiţi atenţi, îi sfătui Aurel Cozmin, privindu-l îndeosebi pe Ionel. Aici se cere o disciplină de fier... Drumul în Cosmos nu e asfaltat...
Echipaţi în costume speciale, Anda şi Ionel păreau două făpturi gingaşe, nevinovate, coborîte parcă din alte lumi. S-au privit încurajator apoi, într-o clipită, o scară rulantă i-a urcat pînă în apropierea vîrfului simulatorului. Aici, un robot instruit special le deschise o trapă şi, pe nesimţite, începură să recepţioneze numărătoarea inversă : Zece... nouă... opt... şapte... şase... Ionel o prinse de mînă pe Anda, iar ea simţi gingăşia cu care îi era strînsă palma. Zîmbiră. Numărătoarea continua : ...trei... doi... unu....
Nava se desprinse după ce lasă din duzele sale speciale-flăcări lungi, albastre, măturînd din jur, ca un veritabil uragan, tone de praf.
— Am plecat, murmură Anda.
— Ce bine îmi pare... La posturi ! exclamă Ionel, aproape fără să vrea.
Simulatorul îi înălţă într-o clipă în hăul etern al lumilor visate de cei cutezători şi, undeva departe, prin hublourile rotunde, zăriră cîteva constelaţii uriaşe care se apropiau şi se îndepărtau între ele într-un ritm tainic, ştiut numai de ele. Pe un alt hublou, departe, aruncat în puzderia de stele, văzură pămîntul.
— Te rog, urmăreşte parametrii zborului. Vezi, unde sîntem ? ceru Ionel.
— Sîntem în pod, răspunse Anda, necăjită.
Neluîndu-şi măsurile de siguranţă stabilite, Anda se trezi în stare de imponderabilitate, plutind prin cabina de comandă de la un perete spre altul. Cu chiu, cu vai, se proptise de plafonul cabinei dar, jenată, nu-i ceru ajutorul lui Ionel.
— Nu te juca ! se supără Ionel. Zborul nostru e supravegheat. Ia vezi, cu un mic efort, scapi !...
Anda abia reuşi să se aşeze la pupitrul rezervat navigatorului de bord şi, tot atunci, prin staţia video, preşedintele comisiei transmise ! „Anda Tănase, ascultă comanda la mine. Predă navigaţia robotului automat. În cabină aerul s-a rarefiat. Regenerează atmosfera din astronavă şi apa din rezervorul numărul doi. Foloseşte, conform reţetarelor învăţate, cantitatea de alge şi microorganisme din filonul trei al capsulei alimentare. După o jumătate de oră, preiei navigaţia !" Anda repetă în gînd sarcina primită şi răspunse repede, ca un automat : „Am înţeles !"
— Aştept dispoziţii, interveni Ionel, bucuros că Andei i-a căzut un test uşor.
— Nu te grăbi, se auzi vocea preşedintelui comisiei. Continuaţi cursa spre sistemul „Tau Ceti" ; din acest moment, Ionel Stroe rămîi la pupitrul de comandă al astronavei, încheiase aceeaşi voce.
„Tau Ceti ? se întrebă Ionel cu voce tare ; dar e enorm de departe..."
— Vă urez succes, interveni Grig prin aparatura video, care urmărea şi zborurile simulate ale elevilor.
— Vă mulţumim, răspunseră aproape în cor Anda şi Ionel, dîndu-şi seama că orice şoaptă sau gest le sînt controlate şi apreciate.
Simulatorul îşi continua drumul printre aştri, descriind, imaginar, o parte din traseul parcurs de ,,Dacia-8". Ionel se bucura în sinea lui că, cel puţin în acest mod, avea posibilitatea să reia parţial traseul pe care l-a parcurs cu atîta cutezanţă tatăl său.
— Anda, te pot ajuta cu ceva ?
— Nu, se supără Anda. Vezi-ţi de treaba ta ! Îţi vine greu ? îl întrebă apoi ea, aşa, într-o doară.
— Nu. Tema a fost repetată de mine şi sper să mă descurc.

...Nava se clătină violent. Părea un impact lateral cu un asteroid, dar curînd îşi reveni. Anda făcu ochii mari prin geamul de protecţie al căştii costumului. Ionel îşi întoarse privirea spre ea şi murmură încet:
— Iată, trecem pe lîngă cele două staţii-satelit ale noastre : „Rarău-2" şi „Caraiman-4".
— Da, confirmă Anda. Şi ce, astea trebuie să ne scuture ?
— E o zonă care încă nu este explicată suficient... Nişte curenţi cosmici învăluie întotdeauna acest loc, dar nu sînt periculoşi.
De fapt, vroia să-i spună : „tu eşti navigatorul", dar se răzgîndi. Zise apoi pentru sine : "E singura zonă potrivită pentru cele două staţii tele-video intermediare. Mai avem şi în jurul altor planete..."
Hăul cosmic părea fără sfîrşit. Undeva în depărtare se ivi, pe neaşteptate, un punct luminos care creştea văzînd cu ochii, apropiindu-se de nava care, cu încăpăţînare, înghiţea pe nesimţite distanţele cosmice.
— Ionel, ce ne facem ? întrebă serios Anda.
— Problema se complică, răspunse calm Ionel, rămînînd cu privirea aţintită spre obiectul care vroia să le întretaie calea.
— Raportează, strigă Anda. Nu e glumă...
Concentraţi asupra aparatelor de bord, familiarizaţi cu atmosfera din cabina de comandă, Anda şi Ionel uitaseră că sînt în simulator. Trăiau clipele unei călătorii reale în Cosmos şi nu puteau admite, cu orice risc, un accident posibil.
— Un obiect necunoscut se apropie de traseul astronavei noastre, începu să transmită Ionel către dispeceratul de dirijare. Rugăm aprobaţi să schimbăm traiectoria...
— De acord... Continuaţi apoi drumul conform programului de zbor, veni răspunsul clar al dispeceratului.
— Să deschidem un unghi spre dreapta, spuse aproape şoptit Anda.
— Linişte, ceru Ionel.
Obiectul enigmatic creştea în volum, aşezîndu-se în drumul din faţa lor de parcă era împins de forţe nevăzute numai şi numai în acea direcţie. Tăcerea celor doi copii-astronauţi se prelungea, devenind apăsătoare, greu de suportat. Povara răspunderii de a ieşi din această situaţie neprevăzută părea însă şi mai grea.
— Frînează ! strigă Anda, văzînd bolidul enigmatic apropiindu-se.
— Asta şi fac, răspunse Ionel, înscriind nava pe un unghi lateral dreapta.
Astronava ţîşni pe lîngă corpul necunoscut, un bulgăre de foc care îşi văzuse mai departe de drum. Neprevăzutul încă nu trecuse definitiv. Raze puternice, ucigătoare, bombardau nava de la marginea unei constelaţii noi pe lîngă care treceau. Unul din motoare se opri brusc, iar un altul începu să dea semne de oboseală. Aparatele de bord semnalizau o dereglare a direcţiei de zbor. Robotul, investit cu sarcina de a comunica soluţii optime în împrejurări neprevăzute, tăcea. Anda şi Ionel deveniră şi ei taciturni, începură să se înţeleagă numai prin semne. Tîrziu, abia după ce Ionel conecta aparatul de protecţie contra razelor, îşi regăsiră liniştea. Motoarele reluară torsul normal şi astfel astronava, rebusolată pe direcţia cosmică stabilită, îşi continua voiajul spre punctul final. „Aici dispeceratul central de dirijare a zborului", se auzi în cabina de comandă vocea preşedintelui comisiei. „Ordon să vă întoarceţi la bază!..."
Ionel tresări. Anda îl privi lung şi nu se putu abţine.
— Am şi uitat că e doar un test.
— Mai bine era un zbor real, o completă Ionel. Rechemarea „la bază" era precipitată. Despre aceasta, însă, Anda şi Ionel aveau să afle mult mai tîrziu...
— Bravo, copii, le spuse preşedintele comisiei cînd cei doi colegi coborîră de pe trapa simulatorului de astronavă. Calculatorul ne va comunica rezultatul testului...
— Tata coboară spre Pămînt, interveni Veronica, nerăbdătoare şi îi comunică lui Ionel hotărîrea conducerii Institutului de cosmonautică.
— L-a găsit pe George Cozmin ? întrebă Anda, curioasă.
— Nu ştiu încă... Vom vedea...

Din nou, Pămîntul !...

Dispoziţia de întoarcere pe Pămînt a astronavei „Dacia-8" a fost dată de directorul Institutului de cosmonautică într-o împrejurare cu totul deosebită. Cauzele întoarcerii erau ţinute pentru moment într-un secret desăvîrşit, deşi se zvonise că Andrei Stroe ar fi contractat o boală cosmică teribilă, ce ar fi făcut imposibilă continuarea misiunii sale.

Alţii, mai optimişti, pariau că a fost găsit George Cozmin cu astronava-gigant intactă şi că totul va fi învăluit în secret pînă la întoarcerea lor pe Terra. Realitatea era cu totul alta şi, pentru a judeca mai bine situaţia, directorul institutului dădu dispoziţie ca Gina şi Grig să-i deruleze, pe ecranul panoramic, filmul cu toate fazele înregistrate care au precedat luarea hotărîrii sale. La vizionare a fost admisă, în afara celor doi dispeceri, doar Veronica, cu condiţia să respecte secretul întregii operaţiuni.

...După aterizarea astronavei pe solul noii planete, în sala dispeceratului central se aşternu liniştea. Neastîmpărat din fire, Grig lăsă să se scurgă doar cîteva clipe şi încercă să ia legătura din nou cu Andrei. Se aştepta la un reproş, în definitiv, îl deranja din timpul odihnei şi reproşul era binemeritat. Dar astronava se încăpăţîna. Apelurile lui Grig rămîneau fără răspuns. „Ei drăcie !" îşi spuse Grig, continuînd să emită semnalele de recunoaştere. Astronava însă nu mai răspundea. Aparatele video intrară în funcţiune pe toate canalele posibile. Locul pe care doar cu cîteva clipe în urmă se odihnise „Dacia-8" era gol, pustiu. Grig dădu alarma. Astronavele aflate în zbor pe trasee apropiate erau rugate să intervină cu promptitudine pentru găsirea lui Andrei. Toate însă ezitau. „Trasee apropiate" era un fel de a spune, pentru că zona în care opera Andrei era cu totul nouă, neexplorată încă de reprezentanţii Terrei şi, astfel, prea puţini erau cei care se avîntau spre necunoscut. Apelurile, rugăminţile, comunicările pe toate direcţiile cosmice posibile zburau fulgerător, dar rezultatele, ştirile noi întîrziau. „A apărut un fenomen necunoscut", îi comunică Grig directorului institutului. „Insistaţi !" îl rugă directorul.

Operaţiunile începură să fie luate de la început. Comunicaţiile pe unde laser, pe cele centimetrice, canalele video pentru mare distanţă, staţiile intermediare, toate intrară în funcţiune într-o frecvenţă drăcească. Zona cosmică în care se presupunea existenţa astronavei „Dacia-8" se umplu de mesaje, de sute de semne întrebătoare, de curiozităţi şi speranţe ce nu erau satisfăcute. „Ce-i de făcut ?", întrebă Gina, aproape speriată. "Greu de răspuns", îi spuse Grig, care, aplecat peste un emiţător ultrasensibil, continua să emită semnale de recunoaştere...

— Am spus eu, mă aşteptam, interveni Veronica din fotoliul de pe care urmărea derularea filmului.

— Fii calmă, te rog, o invită directorul institutului.

...Într-un tîrziu din neantul ce domina cosmosul apărură cîteva semnale slabe. „E Andrei", sari Gina ca arsă. "Repetă", spuse tare Grig, adresîndu-se sursei cosmice. "După aterizare, cu toate măsurile luate, am fost pur şi simplu măturat de pe planetă", comunică Andrei lapidar. "Forţe nevăzute — continuă el — au ridicat astronava, împingînd-o spre marginea unei galaxii necunoscute. Sistemul de aclimatizare al cabinei s-a dereglat, motoarele nu au mai răspuns la comenzi, legăturile radio şi tele au fost cu totul întrerupte"... „Şi ?" întrebă repede Grig, curios să afle cît mai multe amănunte. „Împins spre marginea galaxiei, am întîlnit plutind, inertă, fără viaţă, naveta de salvare a astronavei-gigant. Cu mare greutate, am reuşit să mă apropii de ea. A rămas doar o coajă ce se învîrte haotic în spaţiu... înăuntru totul e topit, e numai scrum. Perspectiva supravieţuirii e redusă la zero"... "A cui ?" interveni Gina, neliniştită. „A celor de pe astronava-gigant", lămuri Andrei. „A mea, continuă el, sper că e încă fericită... Alungată din acel loc de forţe nevăzute, astronava începe să-şi revină, răspunde la comenzi... Aştept dispoziţii noi..." Personalul dispeceratului rămase consternat. Nimeni nu vroia să-şi închipuie că George Cozmin ca şi tinerii săi însoţitori s-au jertfit pe altarul ştiinţei, în timpul acelei misiuni de lungă durată, pentru cercetarea unei planete noi. Pînă la acea dată, istoria a mai consemnat jertfe, erau cunoscute chiar şi cîteva catastrofe cosmice, dar zborul lui Cozmin, ca dealtfel şi al lui Andrei Stroe, păreau în siguranţă. „Ce fac ?" întrebă Andrei, văzînd că Terra întîrzie în calcule. "Pe ai noştri o să-i plîngem acasă, aici e în zadar", continuă tot el. „Nu te grăbi", îi răspunse Grig. „Nu cred că e nevoie să-i plîngem, trebuie să-i găsim", îl completă directorul institutului. „Vom găsi alte căi, vom insista — îi mai spuse el —, dar acum întoarce-te la bază !..."

*

Pe Pămînt, dispariţia astronavei-gigant intrase din nou în actualitate. Şansele de reuşită, care se prevăzuseră la plecarea în Cosmos a lui Andrei Stroe, dispăruseră ca un miraj în pustiu. Reluarea unei noi aventuri, care să nibă drept motivaţie găsirea lui George Cozmin părea, pentru unii, o aberaţie pe care forurile ştiinţifice nu o puteau accepta. Singurii autorizaţi, care credeau într-o posibilă reuşită, erau directorul Institutului de

cosmonautică şi... Andrei. Da, da, Andrei Stroe, temerarul călător printre aştri, aflat încă în înălţimile siderale, avea remuşcări. După ce îndreptă nava spre Terra, începu să regrete. Ştia că dincolo de marginea galaxiei spre care fusese împins se află o lume nouă, necunoscută. „Şi dacă Cozmin a folosit dublura navetei de salvare ?" îi trecu prin gînd. Nu avu curajul să-şi spună părerea. Era istovit, îngrijorat, mult prea obosit ca să-şi adune gîndurile într-o formă destul de logică. Totul trebuia demonstrat, argumentat. Ori el, în situaţia în care se afla, nu mai putea. Nu ştia însă că Pămîntul, dincolo de nereuşita sa, îl va primi triumfător, ca întotdeauna. Erau încă destui oameni care nu aflaseră de sfîrşitul navetei de salvare a astronavei-gigant, astfel că vestea sosirii lui Andrei era pusă în legătură directă cu posibila descoperire a lui George Cozmin.

...Capitala începu pregătirile pentru primirea astronavei „Dacia-8", sub semnul sărbătoririi lui Andrei, care cu prilejul acestui zbor a atins zone cosmice nevăzute încă de oameni. În ciuda unor opoziţii, directorul institutului hotărî ca Stroe să fie primit ca un erou. În mintea sa încolţi un plan strategic de lungă durată şi era sigur că Andrei, poate singurul dintre astronauţii celebri, îl va înţelege şi îi va împărtăşi gîndurile.

Ionel şi prietenii săi nu puteau fi în afara acestui freamăt al bucuriei, care îi cuprinsese pe toţi, în aşteptarea astronavei „Dacia-8". Anda şi Rodica pregătiseră, după un vechi obicei, un tort mare pe care figura, simbolic, denumirea astronavei. În acelaşi timp, Anda încropi în grabă, împreună cu o grupă de pionieri, un program artistic, iar Rodica, revenind la o veche pasiune, mobilizase cercul de pictură modernă al pionierilor cosmonauţi pentru a organiza o frumoasă expoziţie în cinstea eroului revenit pe Pămînt. Marius Olaru, ajutat de alţi cîţiva colegi, construise machete ale astronavei-gigant şi ale astronavei „Dacia-8", îngemănate pe un suport de unde păreau două libelule argintii cu botul avîntat spre cupola albastră a cerului. Dintre toate surprizele, cea mai reuşită părea o planşă executată de pionierii din clasele mici ; era o aglomerare de pietre, nisip, pămînt şi zeci de legături electronice, care reprezentau „Planeta X" ce născuse atîtea necunoscute pe orbita parcursă de temerarul cosmonaut.

În ziua cînd s-a anunţat că peste cîteva ore, astronava "Dacia-8" va reveni pe Cosmodromul din Bucureşti, străzile începură să cunoască forfota din preajma unor mari evenimente. Mii de locuitori ai Capitalei şi ai oraşelor satelit se strînseseră în jurul Herăstrăului, privind spre cer, întrebînd în stînga şi în dreapta asupra orei de aterizare sau, pur şi simplu, înghesuindu-se în faţa cîtorva panouri electronice, conectate la un sistem unic de emisie de pe astronavă, pe care apăreau permanent parametri de zbor. Momentul aterizării se apropia. Ionel se strecurase din timp în marea sală de aşteptare a cosmodromului şi contempla, din cînd în cînd, turla înălţată spre azur în care astronava condusă de tatăl său avea să intre ca într-o mănuşă. Auzi, într-un tîrziu, uralele puternice ale mulţimii adunate şi îşi dădu seama că punctul argintiu al navei îşi făcuse apariţia la orizont.

Intrarea astronavei în uriaşa turlă de aterizare fu marcată de snopurile imense ale artificiilor lansate din mai multe locuri ale parcului. Apa lacului, frămîntată în acele clipe de cîteva vedete zburătoare care dădură onorul, începu să prindă reflexe verzui-portocalii. În clipocitul neastîmpărat al undelor apei, aplauzele vestiră apariţia pe un parapet al turlei cosmodromului a lui Andrei Stroe. Toată lumea aclama. Cei mai mulţi fluturau batiste multicolore şi aşteptau cu sufletul la gură ca alături de Andrei să apară şi George Cozmin. „Unde sînt cei salvaţi ?" întrebă printr-un megafon puternic un corespondent al unei mari agenţii de comunicaţii inter-cosmos. „Vor sosi curînd", răspunse cosmonautul, care stătea drept şi zîmbitor, refuzînd să facă orice alt comentariu...

PARTEA A DOUA

Speranţe noi

Seara se aşternu liniştită şi blînda peste blocurile masive din sticla şi beton ale cartierului, iar prin geamurile glisante ale locuinţelor încerca să pătrundă soarele nopţii. Luna aşezată comod în caleaşca ei de aur, se plimba în vîrful cupolei cereşti, privind mirată spre zecile de arcade şi coloane albe, roşcate sau azurii, din granit sau piatra masiva ce se profilau în umbrele de pe asfaltul lucios, printre fîntîni arteziene şi statui. „E o seară de basm" işi zise Anda, admirînd seninul din înaltul cerului. „Cînd voi ajunge şi eu acolo?", se întreba singură negasind un răspuns potrivit. „Curînd", îi şopti mama sa, care

îi intui curiozitatea. „Curajoşii au calm şi răbdare"' îi mai spuse mama, rugînd-o să se pregătească...

Anda îşi sărbătorea ziua de naştere şi, aflată lîngă fereastră, urmărea siluetele ce se desprindeau de pe trotuarul rulant, încercînd să recunoască în fiecare dintre ele pe musafirii invitaţi. Îmbrăcată într-o rochie lungă pal-trandafirie, înflorată, aşa cum era moda adolescentină, luă doua ramuri de piersic şi, în ritmurile unui vals, făcu cîţiva paşi pe covorul moale. Bucuria ei era nemăsurată. I se comunicase oficial că a reuşit la ultimul test şi astfel se considera, alături de ceilalţi colegi, o astronaută veriabila. Ştia, îşi dădea seama că reuşita la test este doar un început. Îi trecură prin minte cuvintele profesorului Aurel Cozmin, care într-o discuţie îi spusese : „Să ştii că nici tatăl tău, nici George Cozmin, nici Andrei Stroe şi nici înaintaşii lor nu s-au născut celebri". „Celebritatea — conchise atunci profesorul — înseamnă, înainte de toate, muncă, seriozitate, ştiinţă şi iar muncă". Anda nu se îndoia de sinceritatea acestor păreri ale lui Aurel Cozmin, dar vroia cu tot dinadinsul să guste din plăcerea plimbărilor prin necunoscutul cosmic. Tatăl ei, Ştefan Tănase, „Fănică" sau „Nea Fane", cum îi spuneau prietenii, un vechi şi destoinic astronaut, aflase în cursul acelei zile că restricţiile de la zbor, care îl afectau direct, i-au fost ridicate. Ultimele săptămîni, el le trecuse prin frămîntări şi griji continue datorită interdicţiei de a zbura, impusă de o suferinţă trecătoare despre care, dintre cei ai casei, doar Anda aflase cîte ceva. Bucurîndu-se că tatăl ei va reintra în toate drepturile şi că momentul revederii cu unii dintre colegi se apropia din clipă în clipă, Anda săltă spre sistemul de oglinzi paralele, aflat în holul de la intrare, pentru a se admira. O şuviţă de păr îi căzuse pe o sprinceană, dar nu o ridică. Se privi ştrengăreşte în oglindă şi tresări. Sistemul audio-vizual de la intrare dădu semnalul că în faţa uşii se află cineva. Se întoarse repede, îndreptîndu-şi privirea spre ecranul de deasupra uşii glisante. Se bucură. Erau colegii aşteptaţi.

— Ah, ce bine îmi pare ! spuse tare Anda, lăsînd uşa să lunece pentru a face loc colegilor.

Rînd pe rînd, invitaţii o îmbrăţişară şi îi puseră în braţe buchete de flori...

În locuinţa familiei Tănase domnea o atmosferă sărbătorească. Cele cîteva fotolii construite dintr-un material special şi care aveau o funcţionalitate multiplă se umflară automat, oferind loc oaspeţilor. O muzică unduită de strunele unei viori electronice umplea casa cu o veche melodie a „Ciocîrliei", iar Anda, delicată, vioaie, plină de spontaneitate, încerca să-i întreţină. Cîteva baloane colorate vibrau în atmosfera muzicală a încăperii.

— Deci, Anda şi Ionel, v-aţi asigurat, spuse tare Rodica Ursan după ce, întîrziată, insistase la intrare să i se deschidă cît mai repede. Visul vostru de a zbura spre alte lumi e ca şi realizat.

— De unde ştii ? interveni repede Ionel.

— Gina, dispecera, mi-a spus că sînteţi trecuţi pe un tabel aprobat de conducerea institutului. Aşa că...

— Fiţi pe pace, copii, încercă să schimbe discuţia Ştefan Tănase, care tocmai intrase în cameră. Pe rînd, veţi pleca toţi în Cosmos !

Rodica îl privi lung, neîncrezător. Dorinţei ei de a deveni astronaută i se opunea voinţa tatălui care, întotdeauna, era de părere că pe Pămînt viaţa e mai sigură decît pe alte planete. Specialist în aclimatizarea diverselor specii de peşti din apele de munte în cele de şes, Ilarion Ursan, tatăl Rodicăi, se făcea a nu înţelege dorinţa fiicei sale şi o sfătuia mereu ca să experimenteze adaptarea unei specii de păstrăvi din apele Bucovinei — zonă din care era originar — în lacurile din preajma Canalului Bucureşti-Dunăre. Fireşte, ideea era bună, dar Rodica avea chemare pentru cu totul altceva.

— Azi m-am întîlnit cu tatăl tău, Rodica, continuă Ştefan Tănase. Se pare că nu mai e chiar atît de pornit.

I-a spus şi profesorului Cozmin că nu are obiecţiuni în legătură cu o eventuală plecare a ta în Cosmos...

— Adevărat ? se interesă Ionel.

— Da, da, confirmă nea Fane. Din cîte ştiu, vei pleca şi tu...

Copiii aplaudară vestea în timp ce Rodica se îmbujora la faţă.

— Nu ştiţi însă ultima veste, mai spuse nea Fane. Se pare că astronava-gigant supravieţuieşte...

*

În timp ce colegii Andei petreceau de ziua ei, Grig, şeful dispeceratului de dirijare a zborurilor cosmice, se găsea în faţa panoului de recepţionare a semnalelor radio. Auzi cîteva impulsuri slabe, venite ca din întîmplare de dincolo de sistemul nostru solar. „O fi radiaţia naturală a unui pulsar", gîndi pentru moment dar, fără să vrea, sări ca muşcat de şarpe. Recunoscu în frecvenţa transmisiei pe „hoinarul printre stele", cum îl numise Gina pe rătăcitul care mai încercase cîndva să intre în legătură cu Terra. Deveni atent şi îi făcu semn Ginei să-l ajute în descifrarea mesajului. „Sînt un naufragiat în Cosmos, începea astrograma foarte clar. Toată aparatura de bord îmi este defectă, continuă «hoinarul», nu mă pot orienta, trăiesc solitar pe un corp necunoscut. Spre o planetă vecină a trecut o navetă cu însemnele astronavei-gigant româneşti. Nu am reuşit s-o abordez. Ajutor!... Semnează L-14."

Grig rămase înmărmurit. Încercă să reia legătura cu "L-14" pentru a-i cere şi alte amănunte dar, în loc de răspuns, primi o continuare a astrogramei care încurca şi mai mult lucrurile : „Aparatele de recepţie de pe L-14 sînt defecte... Nu aud nimic... Transmisia mea e cu totul întîmplătoare... Ajutor !..."

Orice întîrziere putea fi fatală. Dispeceratul de dirijare a zborurilor interstelare, cu aprobarea conducerii institutului, convocă de urgenţă pe toţi specialiştii cunoscuţi. „Sala marilor luceferi", cum era denumită încăperea în care se întruniră cei convocaţi, cunoştea un freamăt aparte. Consiliul ştiinţific, format din conducerea Institutului de cosmonautică, astrofizicieni, specialişti în probleme de navigaţie cosmică, de faună, floră ori mineralogie astrală, piloţi încercaţi de astronave, luară în discuţie mesajul transmis de cel care pretindea că este "naufragiat în Cosmos". Unii erau de părere că astrograma este de fapt un mesaj vechi, al unor generaţii trecute, care colindă Cosmosul în ani-lumină şi nicidecum un semnal transmis prin mijloace moderne. Alţii combăteau această părere, afirmînd că mesajul aminteşte de astronava-gigant şi deci nu poate fi ceva „antic", cum încercase cineva să ironizeze. „Da, sărise un specialist în botanică cosmică, nu uitaţi că şi atunci, cu mulţi ani în urmă, noi am mai pierdut o astronavă-gigant; e drept, primitivă, dar era a noastră." „Liniştiţi-vă ! îi invită directorul. Să vedem al cui este indicativul de L-14 şi din ce zonă s-a realizat emisia ?"

Sclipirile dese şi intermitente ale semnalelor de pe imensa hartă stelară, cu ajutorul căreia se reconstituiau zborurile, se stabileau noi itinerarii ori se calculau locurile probabile de unde se primeau mesaje necunoscute şi neaşteptate, lăsau aproape în permanenţă puncte de suspensie care trebuiau clarificate. Cîteva linii trase pe hartă de Veronioa, între care una perpendiculară de pe „Planeta-X", supranumită şi „Planeta moartă", lămuri căutările. Formula de calcul iniţiată de ea şi încredinţată computerului, scoase pe ecranul strălucitor cu umbre tremurînde, cîteva variante de distanţe posibile, obstacolele de care mesajul s-ar fi putut lovi pe drum, date referitoare la vechimea transmisiei.

— Uimitor ! spuse Grig, descifrînd limbajul computerului.

— De-a dreptul uluitor, îl completă Gina. Astrograma a fost transmisă de pe un corp aflat în apropierea neospitalierei planete vizitate recent de Andrei Stroe...

— Vizitată ? întrebă Andrei. Cea care m-a măturat ?...

— Exact, răspunse Veronica din locul ei. De unde să fi ştiut ?...

— Dar acolo, în acea zonă, sînt trei planete mari, neexplorate încă şi cîţiva sateliţi naturali ale acestora. Unde s-o fi aflînd George Cozmin şi unde naufragiatul ? întrebă Gina.

— Ei, asta e ! interveni directorul institutului. Trebuie să ajungem acolo... Cît mai repede şi nu oricum...

— ...În sfîrşit, am stabilit. Începe să se lămurească cîte ceva, spuse Grig, intrînd brusc în sală cu o hîrtie în mînă.

— Ce ai stabilit, ce tot îndrugi ? întrebă directorul.

— Ştim cine este "L-14"... Este indicativul Insulei cosmice care nu ne-a răspuns la apel şi pe care Andrei nu a mai găsit-o....

— Deci sînt supravieţuitori ! spuse hotărît directorul.. Şi, din fericire, continuă el ironic, nu sînt dintre cei... antici.

— Înseamnă că ai noştri, în frunte cu Cozmin, trăiesc, interveni satisfăcut Andrei.

— Evident, confirmă Grig. Dar mai ştii ?...

— Nu mai cobi, îi reproşa directorul. Să ne grăbim. Asemenea investigaţii nu se pot face trasînd linii pe harţi sau discutînd la infinit. Orice clipă pierdută poate să coste vieţi omeneşti...

*

Discuţiile, explicaţiile, demonstraţiile de pe hartă, urmărite cu ajutorul atlaselor stelare, încetară. La cererea directorului institutului, participanţii începură să stabilească planul unei noi expediţii. Andrei Stroe urma să facă propuneri pentru echipaj. Calmul care îl caracteriza nu-l trăda nici de această dată, doar uşoare inflexiuni ale vocii îi făcură pe unii să creadă că are de spus ceva deosebit.

— Ştiţi, mi-e greu să încep, dar... încercă Andrei cu o voce nesigură. Fiul meu, Ionel, a fost testat pentru un asemenea zbor, împreună cu cîţiva colegi... pentru specializare. Vă rog deci să-l includeţi în echipajul meu pe Ionel Stroe şi pe... Anda Tănase.

În sală se făcu linişte. Participanţii nu schiţară nici un gest dar se priviră şi, pe rînd, examinară mimica feţei directorului, din care nu înţeleseră prea mare lucru.

— Îţi asumi o asemenea răspundere ? întrebă directorul.

— Da, vă asigur, răspunse Andrei. Greul, necazul, surprizele, efortul concret sînt instructori de neînlocuit...

Cîţiva zîmbiră. Veronica se apropiase de fotoliul soţului ei şi, neştiind încă ce atitudine să ia, se aşeză alături. Se bucura de plecarea fiului ei împreună cu tatăl, dar nu uita că misiunea dificilă pe care o aveau de îndeplinit comportă multe riscuri; prea multe necunoscute urmau să fie rezolvate, iar pentru aceasta se impunea prezenţa unor oameni cu multă experienţă.

— Nu te necăji, îi spuse Andrei. Am mare încredere în cei tineri. Şi aş mai dori...

— Precis ai o cerere nouă, îl întrerupse directorul. Să ştii că nu sîntem la ora concesiilor...

— Nu vreau concesii, preciza Andrei. Aş mai dori ca cea de a doua astronavă, care va pleca odată cu mine, să fie comandată de astronautul Ştefan Tănase...

— Nea Fane ? întrebă un reputat specialist în mineralogie cosmică cu care Ştefan făcuse nenumărate zboruri extraterestre.

— Da, răspunse hotărît Andrei. Despre el e vorba.

Sala începu să murmure. Ştefan Tănase era unul dintre astronauţii apreciaţi în institut, dar care abia încheiase perioada de convalescenţă. Doar de cîteva luni se întorsese de la spitalul din baza cosmică „Alcor", situată aproape de Ursa Mare. Prieteni dintotdeauna, Ştefan îl înlocuise la una din curse pe Andrei Stroe. Deşi înlocuirea se făcuse din timp şi cu aprobările de rigoare, Tănase nu a vrut să ţină cont de cîteva recomandări date de Stroe şi se afundă, atunci, în labirintul necunoscut al unui grup de asteroizi şi micro-meteoriţi. Aici, în loc să folosească astrolabul cu prismă, acel instrument nelipsit oricăror cosmonauţi pentru a măsura poziţia aştrilor şi coordonatele geografice ale locului, porni în orb, fiind convins că va ieşi la liman prin intuiţie. Întîmplarea a făcut să treacă apoi printr-o rouă de stele, adică printr-un grup de stele minuscule, arzînde, iar perdeaua de protecţie a astronavei să se defecteze tocmai în acea împrejurare. Neavînd timp să comande coborîrea unor obloane de protecţie a învelişului, datorită înfierbîntării puternice a pereţilor navei, a suferit arsuri grave, fiind nevoit să se interneze în spitalul de pe „Alcor". Conducerea institutului i-a interzis să mai zboare, însă, în urma intervenţiei energice a lui Andrei, susţinută de Grig, bazata pe multe acte de eroism ale lui Nea Fane, interdicţia a fost ridicată.

— Ce să-i faci, sînt slăbiciuni omeneşti, motivă Andrei faţă de cineva din Consiliul ştiinţific care ridicase problema disciplinei în zbor. La el nu s-au mai întîmplat şi am garanţia că nu o să se mai repete... Ne-am întîlnit şi era distrus moraliceşte. Are impresia că este inutil, că nu mai aveţi încredere în el. Aşa că, vă rog...

— Nu ştiu ce să zic, ezită directorul institutului.

— El ştie drumul printre aştri ca şi mine. Vă rog să reţineţi că „Planeta X" a fost de fapt descoperită de el, în ultima sa cursă... Atunci, cu ajutorul unui telescop instalat pe astronavă, bazîndu-se pe folosirea radiaţiilor ultraviolete puternice, depăşind constelaţiile Lebăda şi Lira, avîntîndu-se spre înălţimi neatinse, Ştefan ne-a asigurat că şi acolo licăreşte viaţa. E drept, nu ne-a putut da detalii, noi nu i-am dat crezare, dar ipoteza lui s-a verificat...

Discuţiile continuară aproximativ în acelaşi ritm. Fiecare membru al celor două echipaje, care urma să plece pentru identificarea celor rătăciţi şi aflaţi în pericol în hăul cosmic, era cîntărit sub toate aspectele. Odată cu ei, astronavele urmau să dispună şi de specialişti capabili să se pronunţe asupra radiaţiilor atmosferei, asupra solului şi subsolului planetelor pe care le vor atinge, a eventualelor noi forme de viaţă, astfel că navele de salvare deveniseră adevărate purtătoare ale unor expediţii ştiinţifice originale...

Startul...

Ora hotărîtă pentru decolare veni parcă pe neaşteptate, într-o zi încărcată de norii unei ploi văratice, trecătoare. Pe undele lacului Herăstrău se legănau valuri verzi-cenuşii, iar în aclamaţiile copiilor de la Centrul didactic pionieresc, de pe rampa plasată pe vîrful marii cupole albastre ţîşni din nou astronava „Dacia-8".

Spre deosebire de părerile exprimate la început de Andrei Stroe, Consiliul ştiinţific al Institutului de cosmonautică a hotărît plecarea spre lumile îndepărtate ale Cosmosului doar a unei singure astronave, a doua urmînd să fie menţinută ca rezervă. Hotărîrea, bine gîndită, era motivată de necesitatea asigurării unor intervenţii prompte, oportune.

...Spaţiul înghiţi pasărea gigant în cîteva clipe, iar întinderea văzduhului, care părea fără sfîrşit, lăsa impresia unui deşert spaţial iluzoriu, al cărui capăt nu-l puteai vedea nici prin închipuire. Cîteva flori împodobeau cabina de comandă a astronavei ca şi cabinetele de lucru ale specialiştilor din echipa expediţionară, înfrumuseţind drumul lung la care au purces. În astronavă se făcu linişte. La orizont se ivi o stea lucitoare, singuratică, de pe care se recepţionase un mesaj de salut adresat comandantului. Astrograma era semnată de şeful bazei de cercetări pomicole, pasionat de încrucişarea unor pomi şi arbuşti pămînteni cu plante asemănătoare de pe alte corpuri cereşti.

— E Luceafărul, spuse zîmbind Andrei Stroe, comandantul navei. Acolo s-au aclimatizat cele mai frumoase magnolii...

— Luceafărul... repetă Ionel, pierdut. „A fost odată ca-n poveşti, / A fost ca niciodată...", continuă Ionel, recitind din Eminescu.

— Ce-i Ionel, ai trecut la „amintiri clasice" ? îl întrebă Anda. Nu te interesează magnoliile ?

Ionel părea să nu-i dea atenţie. Cîteva dîre de lumină trecură ca un lanţ luminos printr-o parte a astronavei, iar apoi, alte cîteva roiuri mici de stele apăruseră şi, treptat, se pierdură în beznă. Ionel privi lung spre Anda, dar nu-i răspunse la întrebare. Continuă să recite, şoptind : „...Din umbra falnicelor bolţi / Ea pasul şi—l îndreaptă / Lîngă fereastră, unde-n colţ / Luceafărul aşteaptă".

Anda roşi. Nu îndrăzni să mai pună nici o altă întrebare, dîndu-şi seama că Ionel recită pentru ea şi, poate, despre ea. Şi, în timp ce Ionel continua să recite, Anda întoarse privirea spre hublourile mari ale astronavei, sesizînd cum luminile se revărsau haotic, cînd lucind ca nişte stele izolate, cînd formînd parcă o cale lactee din ţinte sclipitoare, încinse într-un dans nebunesc căruia Andrei, aflat la pupitrul de comandă, nu-i dădea nici o importanţă.

— Sîntem pe calea cea bună ? întrebă Andrei, glumind.

— Da, cred că da, răspunse Ovidiu Udrea, un tînăr înalt, zvelt, proaspăt absolvent al Şcolii superioare de astronautică, aflat la a treia sa cursă în Cosmos, ca secund al lui Andrei.

— De unde ştii ? întrebă din nou Andrei.

— Am verificat harta inter-galactică, preciza Ovidiu şi văd că nu ne-am abătut de la traseu...

— Oare cît mai avem ? întrebă sfios Ionel.

Comandantul zîmbi. Prefera întotdeauna să nu discute
pe marginea călătoriei pe care o efectua. Cunoştea bine zona, dar cum Cosmosul are şi punctele sale imprevizibile, se abţinu să răspundă. Atrase doar atenţia că astronava va trece printr-o ploaie densă de stele. Astrobiologul Dinu Matei şi astromineralogul Doina Novac rămaseră uimiţi, uşor speriaţi.

— Chiar aşa ? întrebă Doina, neîncrezătoare.

— Exact aşa, confirmă Andrei ; nu vă pierdeţi cu firea pentru că „ploaia" nu ne udă...

...Drumul părea lung şi obositor. Încercarea celor din astronavă de a se odihni era întreruptă de curiozitatea noutăţilor ştiinţifice care erau înregistrate şi interpretate în relaţie directă cu multe alte date cuprinse în memoria calculatorului electronic al navei. Dar, în ciuda aşteptării, a oboselii, a curiozităţii, cu sau fără voia unora dintre membrii echipajului, astronava pusă pe direcţia stabilită de comandant se apropia de noua planetă din ce în ce mai mult.

Într-un tîrziu, Ovidiu Udrea, secundul navei, dădu alarma. Pe ecranele radar ale astronavei apăruse un punct luminos care începu să se mărească pe măsura apropierii de el.

— E limpede, spuse Andrei după ce cercetă atlasul astral şi verifică ultimele calcule. Era de aşteptat. Ne apropiem de „Planeta cu surprize".

În ciuda aparenţelor, timpul se scurse repede. Pe Pămînt trecuseră mai bine de doi ani pînă cînd Institutul de cosmonautică auzi, în sfîrşit, vestea că "Dacia-8" se apropie de ţinta sa.
— Cum adică ? întrebă curioasă Anda cînd află denumirea noii planete.
— Simplu, răspunse Andrei. E una dintre planetele pe care presupunem că s-a refugiat George Cozmin.
— Ce bine ar fi ! exclamă Ionel. Aş vrea să-l găsim, şi... cît mai repede.
— Nu te grăbi, interveni Dinu Matei. Nu ai auzit, e cu „surprize" !
— Glumeam, spuse Andrei. Ce nu oferă surprize pentru noi ?...
Întrebarea rămase plutind în aer. Atenţia întregii echipe a fost atrasă de o perturbare promptă a comunicaţiilor cu Pămîntul. De pe ecranele sistemelor video dispăruse luciul, ce fusese înlocuit de o culoare cenuşie, închisă. Astrofoanele îşi încheiaseră zumzetul, lăsînd întregul echipaj într-o derută inexplicabilă.
— Liniştiţi-vă, îi calmă Andrei. Vom asoliza cu orice risc...

Am asolizat!...

De la înălţimea la care se afla astronava, zona avea a înfăţişare haotică, neclară. Cu timpul, în lumina zorilor care apăruseră, aparatura optică de observaţii interstelare descoperi un lanţ muntos cu piscuri abrupte, cîteva vîrfuri înfipte ca nişte stalagmite uriaşe, aşezate pe malul unei grote în care razele soarelui palid se răsfrîngeau agale, formînd un joc de culori argintii.
— Ce frumos ! îşi dădu cu părerea Anda, murmurînd.
— Nu o fi oare un fel de "Fata Morgana" ? întrebă Ionel. Nu ştim încă ce ne aşteaptă...
— Fii mai optimist, băiete ! îl întrerupse Anda.
Andrei Stroe nu scoase nici o vorbă. Unmărea cu atenţie încordată aparatajul de la bord, îndeosebi comportarea pilotului automat al navei. Undeva în zare, spre nişte povîrnişuri ce păreau acoperite de nisip, se zărea o altă grotă în ale cărei adîncuri sclipea, în luciri de smarald, apa.
— Apă, tăticule ! strigă bucuros Ionel...
— Linişte ! ordonă Andrei. Fiecare să rămînă la postul său.
Pentru moment, totul arăta pustiu. Cîmpia de nisip care se întindea la orizont, după grota în care se observase luciul apei, părea un imens deşert îngheţat.
— Coborîm ! hotărî comandantul astronavei, fără să dea o altă explicaţie.
Privirile celor prezenţi la bordul navei se aţintiră spre solul planetei care refuza să-şi dezvăluie tainele doar prin simpla observare a ei. Cîteva motoare puternice, puse automat în funcţiune de robotul investit cu asemenea responsabilitate, făcură ca astronava sa se oprească aidoma unui armăsar nărăvaş oprit din galop, aproape brusc, ca apoi să planeze lin, triumfător, spre un punct din apropierea grotei în care se descoperise apa...
— Am asolizat... Am asolizat, fraţilor, repetă entuziast Andrei Stroe, subliniind acest cuvînt pe care întotdeauna îl rostea cu multă plăcere.
— Înseamnă că am cîştigat prima bătălie, nu ? întrebă Dinu Matei, a cărui privire fugea să descopere semne evidente de viaţă.
— Ei, nu chiar aşa, răspunse Andrei. S-ar putea ca bătălia abia să înceapă...
O întindere imensă de nisip alb, ca o zăpadă proaspăt aşternută, calmă şi pustie, înconjura întregul ţinut. Cînd privirile echipajului zburdau peste întinderea imaculată, instalaţia video, ca prin mister, începu să dea semne de viaţă.
Sistemele de astrofonie se dezmorţiră brusc, iar în difuzoarele puternice apăru vocea lui Grig : „Sînt Terra-1, sînt Terra-1, mă auzi ? Recepţie !" Pămîntul solicita noi amănunte despre constatările din Cosmos. „Sînt Dacia-8, sînt Dacia-8, te aud foarte bine. Treci pe video..." îi ceru Andrei.
Institutul de cosmonautică primi vestea asolizării cu o oarecare nedumerire. Veronica, verificînd datele noi ale zonei în care se afla astronava „Dacia-8", deveni agitată. Dealtfel, deşi obişnuită cu deplasările lungi şi temerare ale soţului, Veronica Stroe nu resimţise niciodată o îngrijorare atît de mare ca acum, în perioada căutărilor febrile a echipajului astronavei-gigant. Teama ei se mărise odată cu plecarea lui Ionel care nu gustase pînă atunci nici satisfacţiile, dar nici amărăciunile unor asemenea călătorii.

— Este pentru prima dată cînd pe această planetă păşeşte picior de om, spuse Veronica directorului institutului care se interesa de evoluţia zborului. Riscul e prea mare, se completă ea pentru a motiva neliniştea vădită ce o stăpînea.
Directorul zîmbi. Îşi aruncă o privire fugitivă peste harta astrală şi, aproape absent, spuse ca pentru sine :
— Se pare că ai dreptate...
— Cum adică ? interveni Veronica, curioasă să-i afle părerea exactă.
— Riscul e mare, dar fără el nu se poate, preciza directorul. Şi apoi, Andrei e un lup bătrîn al Cosmosului.
— Totuşi, îl paşte neprevăzutul mai mult ca în altă parte.
— Poate, spuse directorul. Spre deosebire însă de alte locuri, s-ar putea ca aici să aibă un succes mare şi... neprevăzut, în ceea ce priveşte părerea dacă acolo a fost sau nu picior de om, rămîne de văzut...

*

Instalaţiile speciale ale astronavei emiteau permanent în jurul ei un gaz invizibil; fără a fi nociv organismelor vii, datorită unor proprietăţi fizice şi chimice specifice, gazul dădea astronavei culoarea solului din jur. În cazul apropierii de ea a unor organisme vii, senzori speciali dădeau alarma şi declanşau sistemul de raze ce o făceau invizibilă şi, la nevoie, un robot comanda decolarea pe verticală şi plasarea sub ea a unui zid de raze nimicitoare prin care nu putea să pătrundă nimic.
— Să luăm o gustare şi apoi să ne odihnim, ceru comandantul, după ce constatase personal că toate măsurile de securitate ale navei funcţionează normal.
Anda Tănase aşeză repede gustările preferate, în timp ce Ionel, prevăzător, revăzu staţia de climatizare şi îmbogăţi conţinutul de oxigen în sufrageria navei.
— Care va fi „mişcarea" următoare ? întrebă Doina Novac, comparînd misiunea lor cu o partidă interesantă de şah.
— Cea obişnuită, răspunse sec Andrei. Prin ea trebuie să-l găsim pe George Cozmin sau, mă rog, urmele sigure ale lui... Vă aşteptaţi la altă „mişcare" ?
— A, nu, răspunse puţin fîstîcită Doina. La asta mă gîndeam şi eu, dar...
— Dar?...
— Nimic... Ştiţi, profesia, completă Doina. Aş vrea să descoperim minerale noi, însă... nu înainte de a-l găsi pe Cozmin...
În încăperile astronavei se făcu linişte. Nu se auzea nici cel mai mic zumzet, iar lui Ionel o asemenea stare i se părea obositoare. Trase cu coada ochiului la cei din jur şi rămase cu impresia că dormeau toţi. Îşi aruncă privirea spre unul din hublouri. Deveni nerăbdător. Nu ştia încă dacă vede aievea sau visează. Se şterse la ochi şi privi din nou. În înălţimile cerului, care i se păru aici de un cenuşiu deschis, zări cîteva puncte negre ce se aflau în mişcare. Apoi, punctele se înmulţiră şi începură să se învîrtă ca un nor de porumbei. „Ce-o fi oare ?" se întrebă pentru sine. Închise ochii. Încă nu ştia ce să creadă şi nici ce să facă. Deschise repede ochii pentru a urmări norul. Nu mai văzu nimic. Cerul rămase limpede, fără nici o pată. Se întoarse uşor spre tatăl său şi adormi...

Alarmă la bord

Ovidiu Udrea, secundul lui Andrei Stroe, în ciuda oboselii şi a dorinţei de a se odihni, nu putu să aţipească. Se gîndi, într-un moment, să-şi provoace somnul pe cale electronică, printr-un sistem de unde care inhibau şi relaxau sistemul nervos, dar se răzgîndi. Privi din nou afară printr-un periscop, adaptat special astronavelor de salvare, şi observă o zonă întinsă din jur. I se oferi o privelişte ciudată ; nişte dealuri ţuguiate, iar undeva într-o parte sesiză fundul unui crater a cărui adîncime, din acea poziţie, nu se putea distinge. Solul era acoperit peste tot de acelaşi nisip fin, orbitor de alb iar sus, în apropierea vîrfurilor unor dealuri, se profilau siluetele unor plante pe care nu le putea defini. „Ce să fac ?" se întrebă singur, îşi însuşise programul, aşa cum îi ceruse comandantul astronavei, dar încă nu se putea hotărî. "Ce-o fi, o fi !" îşi zise şi se apropie de trapa de ieşire din astronavă. Simţea că nu are curajul încă să facă primii paşi pe solul planetei şi de aceea urcă repede în naveta spaţială individuală, un fel de ambarcaţiune astrală, capabilă, la nevoie, să „lunece" cu viteză redusă deasupra solului, la o înălţime chiar şi de numai cîţiva centimetri. Ovidiu porni motoarele şi înainta printr-o ecluză de raze protectoare pînă ce se

îndepărtă de astronava-mamă, trezindu-se singur în acea imensitate a unei lumi noi pe care dorea s-o cunoască. „Îl vom găsi oare pe George Cozmin ?" Cu această întrebare înregistrată adînc în conştiinţa sa, Ovidiu făcu un tur de orizont, înconjurînd astronava, apoi cîteva piscuri din apropiere. Nu remarcă însă nimic nou şi astfel coborî uşor, planînd la cîţiva centimetri deasupra unuia dintre vîrfurile pline de acea vegetaţie ciudată pe care o sesizase prin periscopul astronavei. Cu toate încercările de a se clarifica, nu reuşi. Opri naveta spaţială şi, prin catapultare, ieşi, atingînd solul. Costumul termo-izolant nu-i dădea posibilitatea să simtă căldura, dar o intuia ca urmare a supravegherii permanente a termo-sensibilizatoarelor aşezate la reverul costumului şi care înregistrau temperatura mediului. În contrast cu cele peste treizeci de grade, care se înregistrau în zonă, Ovidiu simţea sub picioare o răceală de gheaţă. Se aplecă. Observă în unele locuri luciul de cleştar al gheţii, mai ales după ce rupse cîteva fire din vegetaţia care îi atrase atenţia. Privi lung la firele rupte, după care izbucni într-un chiot de bucurie. Constată, plin de satisfacţie, că solul de pe întregul versant pe care se afla era acoperit cu muşchi şi licheni. Dezrădăcină cîţiva dintre ei şi îi aşeză într-un buzunar special al costumului, destinat conservării plantelor. Se aplecă din nou şi începu să studieze mai bine locul şi, mai ales, fenomenul de îngheţ în această zonă atît de călduroasă. Scormoni în roca îngheţată şi observă semnalul optic al detectorului pe care îl folosea. Lucrurile începură să fie din ce în ce mai clare. Sub stratul primar de rocă era acumulată o imensă cantitate de bioxid de carbon, fapt ce făcea ca solul să se menţină îngheţat. Cît de întinsă era această "zonă rece" cum o numise el, nu putea şti încă nimeni dintre expediţionarii Terrei. Aceasta, ca şi multe altele, rămînea o enigmă. Dar cea mai importantă dintre enigme, pentru Ovidiu, rămînea o veche astrogramă. Îşi aminti de un mesaj transmis pe Terra de George Cozmin, înainte ca el să fi atins „Planeta X", şi din care rezulta că pe un astru apropiat, unde făcuse o scurtă escală, a găsit un sol complet îngheţat. Grăbindu-se pentru a ajunge la ţintă, George Cozmin nu adîncise cercetările. „O fi oare planeta pe care a fost Cozmin ?"... „Cunoscînd zona, Cozmin oare s-a retras tot aici ?"... ,,Unde ar putea fi ?"... Iată întrebări ce începură să-l chinuie pe Ovidiu.

Dispariţia din astronavă a secundului fu observată de echipaj imediat, mai exact în momentul în care un mecanic de bord, trezit de ridicarea trapei de ieşire din navă, sesiză absenţa lui Ovidiu. Alarma dată la bordul navei nu se prefăcu în îngrijorare. Andrei acceptase începerea unor largi şi profunde investigaţii dar, înainte de a se hotărî asupra modului în care va acţiona, îi ceruse lui Ovidiu să nu părăsească nava. Găsi un bilet cu un conţinut lapidar lăsat de Ovidiu şi se linişti. Acesta îl asigura doar că intenţionează să facă o recunoaştere în jurul navei. Andrei reciti biletul şi rămase pe gînduri. Nu înţelegea de ce Ovidiu întîrzie atît de mult. Intui o posibilă surpriză neplăcută şi se necăji. Dădu repede dispoziţii echipajului de a nu întreprinde nimic fără aprobarea sa.

Expediţionarii de pe „Dacia-8" păreau derutaţi. Abia tîrziu ei înţeleseră sensul îngrijorării lui Andrei. "Unde s-a greşit oare ?" Era întrebarea pe care, la un moment dat, comandantul o pusese fiecărui membru al echipajului. Nimeni nu putea să găsească cel mai potrivit răspuns. Plecarea precipitată a lui Ovidiu era oare o greşeală ? Cei mai mulţi nu o interpretau în acest fel. În definitiv, cineva dintre ei trebuia să facă o primă recunoaştere a terenului din jur, motiv pentru care Doina Novac chiar interveni pe lîngă Andrei, spunîndu-i :

— Nu mai înţeleg nimic. Cunoaşterea locului în care ne aflăm nu se poate face numai din fotoliu...

— Ce nu este de înţeles ? o întrerupse Andrei. Orice pas al nostru este cutezanţă aici, iar cutezanţă înseamnă nu numai curaj ci şi prevedere şi multă disciplină. A avut oare Ovidiu aprobarea colectivului de a părăsi astronava ? Vom raporta dispeceratului...

Discuţiile care se încinseră între membrii expediţiei se încheiară brusc, ca la un semn magic. Undeva, la o înălţime nu prea mare, deasupra astronavei, apăru un gigant zburător ale cărui aripi păreau imense. Dealtfel, astro-biologul Dinu Matei era de părere că anvergura aripilor depăşeşte cei cincisprezece metri pe care îi pronostica Ionel. Nişte ţipete stridente, care se revărsau din văzduh, i-au atras atenţia chiar şi Andei care, doborîtă de o toropeală obositoare, începuse să moţăie. Andrei îi atenţiona pe toţi de prezenţa probabilă a unui pericol. Sistemul de apărare complexă al navei intră în funcţiune. Fiecare dintre cei prezenţi îşi încordase atenţia la maximum. Ţipetele stranii ce coborau din tăriile cerului planetei se auzeau tot mai mult. Anda tresări. Se apropie de Ionel, privindu-l întrebătoare :

— Fii liniştită, îi spuse el. Nenea Dinu, astrobiologul nostru, va stabili dacă e o vietate sau un aparat tehnic.

Întreaga zonă intrase într-o permanentă şi atentă supraveghere din partea echipajului astronavei „Dacia-8". Namila zburătoare părea să fie solitară. În jurul ei era o linişte stranie, spartă doar de stridenţa ţipetelor pe care le scotea.

— E o reptilă zburătoare, fraţilor, spuse la un moment dat specialistul astrobiolog, care urmărea namila pe un ecran mare conectat la un microprocesor ce recepţiona şi prelucra microunde şi radiaţii biologice. Iată, continuă Dinu, am cîteva elemente ce mi-au permis să întreprind şi niscaiva calcule...

Din adnotările făcute în grabă de biolog rezulta că reptila avea o greutate de peste o sută de kilograme. Oricum, nu era deloc uşoară. Concluzia cea mai importantă era că aceasta făcea parte dintre răpitoare, era carnivoră şi trăia numai pe vîrfuri de stînci deoarece, datorită aripilor foarte lungi şi a picioarelor scurte, nu-şi putea lua zborul de pe terenuri plane...

— Probabil că reptila s-a rătăcit sau poate pe aici are un culoar de trecere, îşi dădu cu părerea Anda.

— Poate... spuse absent astrobiologul, gîndindu-se la o posibilă capturare a reptilei-păsări.

— Un lucru e limpede, interveni Andrei. Pe această planetă există viaţă... Ionel, te rog să-mi faci legătura cu Terra...

Cercetările continuă...

Împărţirea zonelor de lucru şi a problemelor ce urmau să fie în atenţie, pe fiecare membru al echipajului, nu dădură prea multă bătaie de cap, iar navetele spaţiale destinate cercetării se puseră în mişcare, ducîndu-i pe fiecare la locurile de observare şi cercetare stabilite. În prima zi de lucru nu se înregistraseră noutăţi deosebite iar seara, apărută brusc, aduse o înrăutăţire a vremii. Andrei reuşise să retragă oamenii de la punctele de lucru dar el fu surprins, fără să-şi dea seama, de un vînt năprasnic care stîrnise o adevărată furtună de nisip. Printre firele argintii ale nisipului începu să se ţească o ploaie cu picături albe, lăptoase. Naveta spaţială, pilotată de Andrei, făcea cu greu faţă furtunii dar încet, aidoma unui planor, înainta spre astronavă. „Dacia-8" era văzută de Andrei, prin aparatura optică a navetei, ca un punct luminos, aşezat undeva printre stropii lăptoşi şi ceaţa provocată de ridicarea nisipului fin...

Ajuns la bordul navei, Andrei rămase plăcut surprins de pregătirile făcute de fiul său, Ionel. Acesta regenerase atmosfera din fiecare compartiment al navei, aşezase un buchet de lalele pe masa de lucru a comandantului şi îi transmisese rugămintea lui Grig de pe Terra de a lua legătura cu dispeceratul. Andrei nu spuse nimic. Gîndurile lui erau cu totul în altă parte. Dispariţia lui Ovidiu ridica nenumărate semne de întrebare. Rătăcirea sau eventuala sa răpire de către fiinţe raţionale, de animale, păsări sau reptile gigant care îl puteau înghiţi într-o clipă, comiterea unui posibil accident ori a unei greşeli de pilotaj ce ar fi putut să-l catapulteze în afara zonei gravitaţionale a planetei şi cîte alte supoziţii erau gînduri ce îl frămîntau fără încetare. Dealtfel, toate aceste presupuneri, reale sau nu, erau subiecte permanent discutate de membrii expediţiei, îngrijoraţi de noua situaţie ce se crease. Gina, care recepţionase astrograma cu vestea transmisă de la bordul navei, nici nu vroia să audă. „Cred că e o glumă proastă", îi spuse ea lui Andrei cu care intrase în legătură video. Casca de astronaut a lui Ovidiu era prevăzută cu echipamente speciale pentru transmisii radio, dispunea în navetă de emiţătoare şi receptoare puternice dar, cu toate acestea, secundul nu dădea nici un semn de existenţă. „Unde poate fi naveta ?" se întreba Ionel. „El poate fi înghiţit, sechestrat şi cîte altele, dar naveta ?" continua tot el să se întrebe cu voce tare. „Mai ştii, poate e catapultat în Cosmos", îşi dădu cu părerea. Anda.

Institutul de cosmonautică însă nu se mulţumea cu păreri generale. Cerea dovezi. „Care e stadiul verificărilor voastre ?" îl întrebă directorul institutului pe Andrei, pe un ton vădit supărat. „Cercetările continuă...", îl asigură comandantul astronavei, fără să intre în amănunte. Formula stereotipă de raport părea seacă la prima vedere, chiar fără valoare. În spatele ei, însă, stăteau eforturile de căutare asiduă. Apeluri radio înconjurară planeta şi trecură dincolo de marginile ei, dar nici un răspuns nu se făcu auzit. Andrei, Dinu şi Doina, în navete confortabile şi bine echipate, făcură ocolul planetei de cîteva ori. Observaţiile nu aduseră noutăţi.

...Dimineaţa următoare se arătă calmă şi senină. Desigur, dimineaţa era numai un fel de a spune, deoarece aici ciclurile şi schimbările cunoscute pe Terra, ziua ca şi noaptea, apăreau extrem de brusc. Oricum, odată cu lumina palidă a unui soare, despre care se cunoşteau încă puţine date, fiecare membru al expediţiei trecu la postul care îi fusese încredinţat. Aşteptau cu toţii dispoziţii noi.

— Iată, avem în faţă schiţa — desigur, încă relativă — a ţinutului în care ne aflăm, preciza comandantul la un moment dat. Am ales oamenii care, în frunte cu mine, se vor avînta spre zona de nord a planetei. Pare să fie... populată.

Anda, aflînd că nu este trecută pe ordinul de repartizare în expediţie, ripostă. Ceilalţi, dîndu-şi seama de noutatea şi poate de periculozitatea misiunii, o priviră lung.

— Eşti cel mai delicat personaj din echipaj, îi spuse Andrei. De ce nu vrei să rămîi pe navă ? Vei fi utilă şi aici...

— Nici nu mă gîndese, îl întrerupse Anda. O să încerc să vă fiu de folos acolo, să-i găsim şi să-i salvăm pe cei rătăciţi. Cred că nimeni nu-mi poate interzice participarea ; de aceea am venit aici !...

— Nu-i vorba de interdicţie, interveni şi Ionel.

— Tu să taci ! izbucni Anda.

— În loc de ceartă prefer împăcarea, spuse în cele din urmă Andrei. Ne vei însoţi !

Anda mulţumi comandantului şi se bucură.

— Fiţi convinşi că n-o să mă plîng de greutăţi, spuse Anda în cele din urmă, în aşa fel ca să audă toţi cei prezenţi.

Traseul ales era dificil. O întindere sclipitoare de nisip îngheţat, în care nu se putea distinge nici un fel de potecă, părea să fie fără capăt. Şi totuşi, Andrei şi Dinu aveau certitudinea că undeva, înspre nordul planetei, vuieşte viaţa. Fauna, flora, condiţiile văzute şi cercetate demonstrau că tumultul vieţii există acolo, într-o forma superioară celor constatate anterior. „Poate avem noroc", spusese Dinu într-o doară, sperînd în descoperirea unor fiinţe raţionale. Andrei credea într-o asemenea ipoteză si dorea să,ceară sprijinul unor eventuali locuitori în găsirea celor „pierduţi în spaţiu", cum îi denumise Doina Novac. „Oricum, nu ne vom lăsa pînă nu-i vom găsi...", precizase comandantul, cerînd să se înainteze cu toată viteza. "Toată lumea la posturi !" ordonă Andrei, fără să mai scoată nici un cuvînt...

*

Misiunea complicată în care porniseră nu mai permitea zboruri separate, individuale, ale membrilor expediţiei. Observarea atentă a împrejurimilor, studierea aprofundată a fiecărui punct dătător de speranţe, presupunea, de cele mai multe ori, o consultare colectivă, un schimb de păreri. De aceea, comandantul hotărî să folosească, pentru această nouă investigare a planetei, o maşină helocosmică, un fel de elicopter uriaş care putea să imprime viteze ameţitoare dar şi o planare lină, odihnitoare.

După terminarea pregătirilor, la o comandă dată de robotul de serviciu sub supravegherea lui Andrei, o pară de foc se înălţă deasupra astronavei-mamă de care maşina helocosmică se desprinse şi se înconjură de razele protectoare care o făcură invizibilă. În cîteva clipe, se agăţă de nişte nori groşi, liliachii, străpungîndu-i, iar apoi se avîntă spre înălţimi nebănuite, croindu-şi „marele drum nordic", aşa cum apăruse notată această încercare cutezătoare în jurnalul de bord al expediţiei.

Cîteva dîre întunecoase creau iluzia că traseul lor este marcat de o panglică groasă de asfalt lucios, preparat dintr-o smoală încă neînchegată. Maşina astrala plutea în înălţimi ca o nimfă singuratică, aruncată printre stelele unei alte lumi, fascinînd privirile şi gîndurile întregului echipaj.

Trăsăturile copilăreşti ale Andei se destinseră, bucuria care o cuprinsese pentru participarea ei la această "cercetare complexă", cum o denumise Andrei, era trădată chiar şi de bujorii care îi apăruseră în obraji. Din păcate, satisfacţia ei nu se dovedi de prea lungă durată. După două zile şi o noapte petrecute deasupra planetei, într-un zbor lin, cu căutări febrile, noutăţile păreau încă destul de minore. Singurele rezultate erau cele care se concretizaseră prin fixarea pe hartă a unor noi grote, lacuri şi lanţuri de munţi. Într-un singur loc, deasupra unui pisc ce rivaliza prin înălţime cu vîrfurile cunoscute ale Himalaiei pămîntene, Anda ieşi din maşina helocosmică, coborînd cu ajutorul unei paraşute, ţesută din fibrele unor liane aduse de pe un satelit al planetei Saturn, atingînd roca masivă a muntelui. Echipajul sesiză aici o instalaţie ciudată, care se asemăna cu un

turn de observare cosmică dar, spre surprinderea celor ce văzură noutatea, în jurul presupusei instalaţii nu se afla nimeni. Descifrarea noutăţii nu se putea realiza altfel decît prin coborîrea unuia dintre temerari la faţa locului. Şi culmea, toţi vroiau să coboare. Atunci Ionel salvă concurenţa ; propuse să se tragă la sorţi. Anda cîştigă şi, grăbindu-se pentru a nu provoca eventuale opoziţii din partea unor membri ai expediţiei, se echipă cu paraşuta ei multicoloră, sărind în hăul necunoscut.

Întregul echipaj aştepta nerăbdător primele comunicări ale Andei. Cineva îşi dădu cu părerea că Ovidiu Udrea şi George Cozmin ar putea să fie ferecaţi de localnici în asemenea turnuri enigmatice. Speranţele începură să crească din momentul cînd Anda, ajunsă la baza turnului, a transmis că în faţa sa se deschide o grotă, iar spre capatul ei sînt construite nişte scări lucitoare ce imită marmura neagră. „Ei drăcie ! exclamă Andrei, fără să vrea. Coboară !", îi ordonă el.

Anda făcu primii paşi spre fundul grotei şi simţi că nu o paşte nici o primejdie. Ochii începură să-i strălucească şi învăluiră, dintr-o privire, un hol imens în care pătrunse aproape fără să-şi dea seama în cît timp. De aici se desprindeau zeci de tuneluri, săpate în adîncuri, fiecare dintre ele fiind începutul cîte unui labirint ce părea fără sfîrşit. Peste încă vreo cîţiva paşi, fata simţi o amorţeală uşoară a picioarelor iar aparatele sensibile de pe echipamentul de protecţie începură să sesizeze o doză de radiaţii ciudate, necunoscute. Un ochi ciclopic aşezat în partea cea mai înaltă a holului începu să licărească intermitent, slobozind de pe retina sa jeturi de scîntei reci şi umede. Anda se opri. Făcu cîţiva paşi îndărăt şi simţi că îşi revine. „Nu te mai mişca !" ordonă Andrei, care sesiză situaţia creată, urmărind-o prin aparatele de la bordul maşinii cosmice. „Dinu Matei şi cu mine vom coborî de urgenţă !", hotărî el. „Şi eu ?" îndrăzni Ionel. „Şi tu!"...

Paraşutele multicolore se desprinseră, plutind alene deasupra vîrfului ce ascundea atîtea necunoscute. Anda părea neputincioasă, deşi în mintea ei încolţise un plan pe care încă nu avea curajul să-l aplice. Spera în mai multă ospitalitate. Ochiul ciclopic o privea nepăsător, chiar sfidător, continuînd să arunce jeturi de scîntei reci. Rămase pironită locului în aşteptarea celorlalţi temerari ai expediţiei. „Am ajuns !" sesiză ea spusele dintr-o suflare ale lui Ionel care, apropiindu-se, simţi un mic cutremur al stîncii. Anda se speriase. Un cîntec de orgă începu să răsune din adîncuri, în timp ce Andrei şi Dinu încercară să înainteze încet. Ochiul ciclopic îndesi jeturile şi, la următoarea mişcare, Dinu căzu. Ionel aruncă repede o frînghie de mătase cu care îl prinse pe astrobiolog şi cu ajutorul Andei îl trase spre el. „Trebuie să-i păcălim", spuse Andrei. Şi tot atunci declanşa microgeneratorul de raze, devenind invizibil. După el, prin acelaşi procedeu, o zbughi şi Anda, reuşind de fapt să pună în aplicare tocmai planul la care se gîndise în timp ce Andrei şi ceilalţi coborau spre ea. Clipele începură să treacă greu. Gîndurile li se învălmăşeau haotic, iar teama de a pierde alţi membri din echipaj, sau poate chiar pe comandant, începu să se contureze ca un fapt aproape împlinit. Pelerinajul prin tunelurile abisale la care purceseră Andrei şi Anda părea o aventură mult prea riscantă. Ionel era aproape sigur că dacă despre aceasta ar fi aflat Veronica, mama sa, ea nu s-ar fi declarat de acord. Asemenea gînduri însă erau zadarnice.

Chiar de la intrare, atît Anda cît şi Andrei simţiră că sînt absorbiţi de un curent puternic care începu să-i poarte ca pe nişte umbre, izbindu-i dintr-un perete în altul, dintr-un colţ întunecos în altul. Privelişteа, dacă putea fi denumită astfel, părea ieşită din comun dar, spre surprinderea lor, nu întîlniră nici o fiinţă şi nici o urmă care să demonstreze că pe acolo ar fi trecut Ovidiu Udrea sau George Cozmin. Peste tot găsiră blocuri uriaşe de rocă, stivuite într-o anumită ordine, un grup de pietre ce trăda nişte statuete ciudate, de o formă necunoscută de păminteni, precum şi nişte cazane ce păstrau un lichid argintiu din care emana un miros greu de suportat. Izbiţi parcă intenţionat de un curent puternic, Anda şi Andrei se treziră într-un beci imens, străjuit la intrare de un peşte cu aripi, cioplit în piatră. Se apropiară tiptil de el. Un sunet de orgă se răspîndi în jurul namilei cioplite şi care se reverberă în ecouri pînă departe. Anda şi Andrei se retraseră. Priviră în spate. Andrei holbă ochii mari. Nu-i venea să creadă. În faţa sa, intactă, se afla naveta spaţială a lui Ovidiu Udrea. O cercetă cu atenţie. Aparatele de emisie-recepţie erau scoase din funcţiune, dar restul părea nevătămat. „Ce-ar fi... ?" se întrebă Andrei, încercînd să urce în navetă prin trapa găsită deschisă. Un jet de aer însă îl smulse cu putere şi îl izbi de perete, reamintindu-i că se află în împărăţia unor forţe necunoscute. Încercă să se apropie din nou de navetă şi o cercetă cu mai multă luare-aminte. Spera să-l găsească pe Ovidiu sau măcar o urmă lăsată pe navetă. Anda declanşa un detector biologic care, spre surprinderea ei, rămase mut. Era suprema dovadă că în grotă totul era la dispoziţia unor

aparate şi instalaţii enigmatice, iar forţa vie care le dirija se afla undeva la distanţă. Unde o fi totuşi Ovidiu ? Iată întrebarea ce stăruia în mintea ei şi a lui Andrei, chiar şi în momentul cînd, încercînd să se întoarcă, îi izbi un curent puternic, scoţîndu-i în hol, alături de Dinu şi Ionel care îi aşteptau cu sufletul la gură. „Astromineralogul nostru va stabili ce este aici !", spuse Anda, arătîndu-i lui Ionel mostrele de rocă pe care reuşise să le sustragă din grotă. Cu aparatura de zbor individuală, instalată în încălţămintea fiecăruia dintre ei, izbutiră ca în cîteva clipe să-şi ocupe locurile în maşina cosmică unde Doina Novao îi aştepta emoţionată...

Acasă la...„Hoinarul printre stele"

Curajul şi cutezanţa Andei de a se avînta spre piscurile cosmice şi de a cerceta grote nebănuite au fost răsplătite cu botezarea principalului lanţ muntos observat, ca şi a celui mai înalt vîrf al acestuia, cu denumirea de „Anda". Atunci, de fapt, Andrei a promis că va închina, în cinstea evenimentului, prima cupă de nectar marţian, băutură luată special de pe Terra pentru a marca marile sărbători ale echipajului. „Încă nu e momentul", îşi dădu cu părerea Anda, preocupată de lecturarea rezultatelor de laborator obţinute de Doina.
— Da, interveni Doina. Se pare că aici este depozitul energetic al planetei. De fapt, fiecare bloc găsit de voi conţine surse nebănuite de energie. Descompunerea fiecărui metru pătrat din bloc depăşeşte puterea energetică folosită în prezent pe Terra.
— Dar bine, e posibilă o asemenea concentrare ? întrebă Andrei. Ce rost ar avea depozitarea acestor surse uriaşe ?
— Greu de răspuns, preciza Doina.
— Comunicaţi toate detaliile Institutului de cosmonautică, hotărî Andrei...
Maşina helocosmica îşi continuă drumul spre necunoscut, lăsînd ca tainele să fie descifrate în timp de oameni, de cei care au creat cu mintea şi cu braţele maşini şi instalaţii aproape fantastice.
...La Centrul didactic pionieresc nu se mai discuta altceva decît despre Anda şi Ionel, iar denumirea de „Anda" dată principalului lanţ muntos al „Planetei cu surprize", cum fusese denumită de Andrei, era considerată o apreciere generală acordată harnicilor cutezători din rîndul pionierilor. Cel mai mult însă se bucurară prietenii lor apropiaţi, Rodica Ursan şi Marius Olaru, care, spre surprinderea lor, în freamătul discuţiilor ce se purtau în jurul faptului că se va deplasa şi o altă astronavă spre noua planetă, primiră dispoziţii să se pregătească de îmbarcare.
— Pare ceva necurat la mijloc, Marius, îi spuse Rodica puţin speriată. Am fost luaţi cam repejor. Nu cumva ?...
— Nu, nu cred în nimic rău, îi răspunse Marius, întrerupînd-o. Ne supunem dispoziţiilor şi gata...
Cu fiece clipă trecută, pregătirile pentru plecarea în cursă a celei de a doua astronave erau tot mai evidente. După dispariţia lui Ovidiu Udrea, directorul institutului a alarmat şi echipajul astronavei de rezervă. Ultimele constatări ale echipajului de pe „Dacia-8", identificarea locului unde a fost ascunsă naveta lui Ovidiu, existenţa probabilă a unor forţe neospitaliere pe noua planetă, eforturile care se impuneau încă pentru găsirea lui George Cozmin şi multe alte amănunte, analizate de conducerea institutului, au determinat ca hotărîrea de plecare în cursă a astronavei de rezervă să se precipite. Pentru moment însă, totul părea învăluit în mister. Specialiştii refuzau să comenteze evenimentul, considerîndu-l neclar şi, poate, neverosimil.
Aflînd de dispoziţia de îmbarcare pe care o primiseră Rodica şi Marius, Veronica alergă într-un suflet la dispeceratul de dirijare a zborurilor şi, aproape disperată, întrebă :
— Ce s-a întîmplat ?
...Gina zîmbi. Părea nepăsătoare şi nu se grăbea să răspundă.
— Nu mă chinui, o rugă Veronica.
— Fii pe pace, interveni Grig, care tocmai intrase în legătură video cu Andrei.
— Sîntem pe urme bune, preciza Andrei cînd o văzu pe Veronica îngrijorată în faţa aparatului de video-emisie. Se pare că am dat peste George Cozmin...

*

Prezumţiile lui Andrei începură să se contureze din ce în ce mai mult. Ciudata maşină cosmică pe care o conducea îşi continua zborul lin, ca un fulg de păpădie luat de o adiere

uşoară a vîntului, înregistrînd încă o noapte deasupra ţinutului spre care se îndreptase. Luciul de peste zi al nisipurilor nesfîrşite obosi ochii echipajului, iar pentru a se asigura odihna, membrii expediţiei se învoiră să doarmă pe rînd şi, tot pe rînd, să facă de cart pentru a observa cu atenţie noutăţile de pe sol.

Ionel, instalat comod în fotoliul său, încerca să observe o suprafaţă cît mai mare a solului. Aflat de cart doar de cîteva ore, îşi plimba mereu ochii peste perdeaua norilor, dincolo de orizontul colorat al planetei, încercînd să discearnă realitatea pe care o ascundea această lume noua pentru ei. O zguduitură puternică a maşinii helocosmice îl făcu pe Ionel să dea alarma. Toţi membrii expediţiei ocupară imediat locurile de apărare. Comandantul, printr-un semnal adresat robotului din faţa panoului de dirijare, înălţă maşina spre azur şi declanşa sub ea razele ucigătoare. O reptilă zburătoare gigant se prefăcu în scrum şi se pulveriza în atmosfera planetei. Dinu Matei rîse. „Fiind invizibili, nu ne-a văzut", spuse el în treacăt dar, în acelaşi timp, Ionel atrase atenţia comandantului să privească panorama ce se deschidea sub ei. Undeva, jos, apăru sfîrşitul lanţului muntos şi se arătară cîteva povîrnişuri ce se ridicau din apropierea a două cursuri mari de apă. Din masa compactă de nisip alb se mai vedeau încă vreo cîteva petece, iar în jurul lor apăruseră altele de un verde crud, pămîntean.

— Ce-ar putea fi acolo ? întrebă Anda, arătînd spre cîteva ridicaturi aşezate pe malul unui curs de apă.

— Curios, observă Andrei. Par nişte construcţii...

— Da, confirmă Dinu. Pare o aşezare...

— Dar acolo ? atrase atenţia Ionel.

Undeva la orizont, într-un loc ce părea izolat, se înălţa un turn sclipitor.

— Ce-ar fi să ne apropiem ? spuse Doina care, pînă atunci, surprinsă de privelişte, tăcuse.

— Coborîm pentru observaţii, hotărî Andrei.

Complicata maşină cosmică începu să planeze uşor, ca un pescăruş deasupra construcţiilor descoperite, rotindu-se încet şi cu multă băgare de seamă. Andrei insista cu aparatura radio să intre în legătură cu eventuale fiinţe raţionale de pe sol. Totul se petrecu neaşteptat de repede.

La bordul maşinii helocosmice se produse o surpriză pe care Andrei aproape că nu o credea. Cineva de pe sol insista să discute în direct cu comandantul navei. Membrii expediţiei sesizară semnalul, dar cei mai mulţi dintre ei amuţiră, neştiind ce să creadă.

— Fiţi atenţi, fac legătura ! spuse Andrei.

— Nu manifestaţi nici o teamă, spuse vocea de pe sol. Sînt un copămîntean rătăcit. Vă cer ajutor !...

Andrei nu se grăbi. Ştia capcanele Cosmosului mai bine decit ceilalţi din echipaj. Mrejele unor voci închipuite, semnale care imitau mesaje autentice au dus pe mulţi astronauţi la pierzanie.

— Vrem cîteva amănunte ! ceru Andrei vocii de pe sol. Cine eşti şi de unde vii ?

— Mă numesc Gio, răspunse vocea. Probabil ştiţi că la o distanţă de cîteva luni terestre de zbor se afla Insula cosmică. Pe ea s-a produs o explozie, eu fiind singurul supravieţuitor. Naveta cu care m-am salvat e defectă... Ajutaţi-mă !... Vă rog !...

Maşina comandată de Andrei începu să frîneze. Calitatea pe care o avea de a asoliza sau ameriza îi dădea multă mobilitate în mişcare şi posibilităţi infinite de observare. Coborîtă doar la cîţiva metri de sol, membrii expediţiei avură posibilitatea să vadă fizionomia robustă a astronomului Gio care, coborînd repede dintr-un turn metalic, făcea semne disperate, indicînd locul cel mai potrivit de asolizare.

— Deci dumneata eşti ,,hoinarul printre stele", spuse Andrei cînd coborî din navă.

Gio nu răspunse. Îl îmbrăţişa pe Andrei ca pe un frate venit de departe, repetînd gestul şi cu ceilalţi care se alăturară comandantului. Emoţia se consumă repede. Gio îi invită pe toţi în turnul său, promiţînd că se va supune dispoziţiilor lui Andrei. Dinu îl privi cu o oarecare neîncredere.

— Dumneata eşti pămîntean ? îl întrebă Dinu direct, fără nici o altă introducere.

— Nu, sînt fiul Cosmosului, recunoscu Gio.

— Bine, dar spuneai că eşti de pe Terra, interveni Andrei.

— Părinţii au fost de pe Terra şi mă consider un fiu, în primul rînd, al Terrei. Să nu vă fie teamă, sînt un prieten, intraţi vă rog ! îi invită Gio, făcînd un gest larg, amical. O să vă spun pe nerăsuflate întreaga mea păţanie, mai completă el, deschizînd uşa turnului, aşezat ca un castel medieval la răscrucea unor cursuri largi de ape curgătoare...

Atenţie, piraţii!

Descoperirea „hoinarului printre stele" produse satisfacţie, dar şi mult interes pe Terra. La Institutul de cosmonautică se spera ca Gio să cunoască unele amănunte posibile ale dispariţiei lui Ovidiu Udrea sau măcar detalii ale situaţiei localnicilor şi astfel, cu sprijinul său, să se treacă la o investigare mai amplă şi concretă a planetei pînă la clarificarea misterioasei dispariţii. În ceea ce priveşte găsirea lui George Cozmin şi a echipajului de pe astronava-gigant, aşa după cum crezuse Andrei, totul se dovedi o iluzie. Turnul în care locuia Gio imita de la distanţă naveta de salvare a stronavei-gigant, aşa că totul rămăsese doar o impresie eronată. Căutările trebuiau continuate. Andrei se simţea mai mobilizat ca niciodată. Salvarea lui Gio, aducerea lui printre oameni, aşa cum şi-o dorea, îi întipări lui Andrei convingerea că prin perseverenţă se pot rezolva multe lucruri pe care alţii, dezinteresaţi, poate nici nu le bănuiesc. Directorul Institutului de cosmonautică îl încuraja în convingerile sale şi îi dădea dreptate. „Perseveraţi şi veţi învinge !" îl sfătuia el prin astrogramele transmise de pe Terra.

În timp ce Andrei reflecta asupra vechilor poveţe ale directorului institutului, acesta din urmă îi dădea ultimele indicaţii lui Ştefan Tănase, înainte de startul său cosmic. Aflaţi în salonul de onoare de sub marea cupolă albastră a Cosmodromului din Herăstrău, directorul institutului îi confiase clar şi răspicat lui „Nea Fane" că situaţia de pe „Planeta cu surprize" nu e deloc roză.

— Dispariţia lui Ovidiu, ascunderea navetei sale, tăcerea îndelungată a lui George Cozmin, neclaritatea situaţiei lui Gio, preciza directorul, la care se adaugă alte amănunte, sînt factori de mare îngrijorare. Eu cred că avem de-a face cu o acţiune organizată de către forţe ce nu ne sînt prietene. Deci trebuie multă grijă...

— Ne vom strădui, îl asigură Ştefan, dar eu îl ştiu pe Andrei ca pe un expert în descifrarea unor asemenea enigme...

— Da, da, îl întrerupse directorul. Uneori şi experţii pot greşi; pot deveni creduli, pot pierde vremea explorînd piste false. Să nu uităm că şi organizatorii răpirii lui Ovidiu sînt nişte experţi. Şi poate şi ai lui George Cozmin...

— Cozmin, răpit ? întrebă mirat Ştefan.

— Am spus... „poate". Să verificăm...

Discuţia cu Ştefan se desfăşura în prezenţa astrofizicienei Veronica Stroe. Opinia ei de a pleca acolo un grup numeros pentru a clarifica mai repede enigmele se izbi de împotrivirea directorului, care era de părere că „nu trebuie să lăsăm impresia unei invazii". Veronica se dădu bătută. Ştia că astronava „Caraiman", comandată de Ştefan Tănase, este dotată cu tehnica cea mai înaintată. Instalaţii perfecţionate de raze roentgen, gamma, telescoape neutrinice puternice, zeci de alte detectoare, fără îndoială, după cum remarcase directorul institutului, „vor fi de folos pentru a stabili noi ipoteze, mai apropiate de realitate"...

*

...Astronava „Caraiman" porni cu toată viteza pe urmele găsirii lui Ovidiu Udrea şi a lui George Cozmin. Rodica şi Marius îşi ocupară locurile pentru observarea corpurilor aflate în mişcare. Undeva, în apropierea planetei Saturn, Rodica sesiză o navă ciudată. Ştia că la cele minus două sute de grade Celsius, cît se înregistrează obişnuit pe această planetă, nava, care purta însemnele saturniene, trebuia să fie înzestrată cu sisteme speciale de asolizare pe gheaţă, să dispună de căptuşeli termoizolante şi, mai ales, conform obiceiurilor din zonă, să răspundă la salut în termeni specifici, prin înclinarea unor fanioane mari, albastre. Nimic însă din toate acestea. Nava încerca să se strecoare ignorînd onorul care i se da.

— Curios, şopti Rodica.

— Mai mult decît curios, o completă Marius. Detectoarele noastre indică o încărcătură de roci energetice. Pe aici nu se găsesc...

— E o navă-pirat, interveni Ştefan, declanşînd generatorul de raze magnetice. N-o scăpaţi ! îi îndemnă pe copii.

Nava-pirat făcea eforturi disperate să fugă din încleştarea în care era ţintuită de razele magnetice ce o învăluiră. Marius, aflat la pupitrul generatorului, se străduia să nu scape din vedere zvîrcolirea colosului care ajunsese în dreptul traseului lor. Ştefan, intrigat de

tăcerea piraţilor, hotărî să asolizeze pe un satelit apropiat pentru a investiga conţinutul transportului pe care îl efectua nava.
— Nu, nu, ripostă Rodica. S-o tîrîm pînă pe „Planeta
cu surprize". Acolo ne vom convinge...
— Atenţie, Ştefane ! îl sfătui Grig pe comandant, după
o discuţie directă dintre ei prin intermediul instalaţiilor
video. Nu este exclusă o legătură dintre nava-pirat şi depozitul unde zace naveta lui Ovidiu...

Rodica devenise numai ochi şi urechi. Pentru ea, nu era numai o captură preţioasă cît, mai ales, o cale de dezlegare a necunoscutelor spre care plecaseră.
— Fii atent, Marius ! izbucni ea la un moment dat, declanşînd, la un semn al lui Ştefan, o copertină ce înveli astronava „Caraiman" ca o plapumă moale, pufoasă.

Din nava-pirat porniră mii de săgeţi luminoase menite să anihileze efectul magneţilor care o ţineau strînsă ca într-un cleşte.
— O tîrîm pînă la infinit, spuse Ştefan, dar să...

Comandantul nu-şi termină vorba. Un fulger neaşteptat provocat de pe nava-pirat desprinse lanţul invizibil al moleculelor magnetice. Un suflu puternic împinse apoi astronava „Caraiman" cu sute de kilometri îndărăt. Razele magnetice nu mai putură atinge din nou corpul colosului ciudat, care, sesizînd situaţia favorabilă pe care şi-o crease, se îndepărtă din zonă cu o viteză incredibilă.
— Începem cu un eşec ? întrebă Rodica, supărată.
— Uneori eşecurile prevestesc marile succese, spuse Ştefan necăjit.

„Caraiman" îşi reveni cu greu din şocul neprevăzut prin care trecuse. Redresată şi repusă pe direcţia sigură de zbor, astronava porni cu toată viteza înainte.
— Să nu vă fie teamă, copii, spuse Ştefan. Înaintăm mai ingenios decît piraţii. Am devenit invizibili, ba, şi mai mult, am pornit sistemul nostru complex de detectare şi apărare.

Starea de îngrijorare trecuse. Marius ardea de nerăbdare să-i revadă pe Anda şi pe Ionel despre care nu mai aflase nimic deosebit. Timpul care îi despărţise pînă atunci parcă îi maturizase, dar, în acelaşi timp, sentimentele de prietenie se întăriseră şi mai mult. „Cauza comună întotdeauna apropie oamenii", îşi reaminti el de o remarcă a Rodicăi pe care, înainte de îmbarcare, o apreciase mult Ştefan Tănase, comandantul astronavei. O repetă, aproape fără să vrea, cu voce tare şi o privi îndelung pe Rodica, admirîndu-i faţa catifelată. Ochii mari, senini, trădau la colega sa sinceritate şi căldură.
— Ce ai ? izbucni fata.
— Te admir, răspunse sincer Marius. Eşti parcă Afrodita, născută din spuma mării, şi eşti dîrză ca o Atena modernă...
— Nu-i vreme de romantisme, Apollo, îl întrerupse Rodica.

Ştefan zîmbi. Îşi concentra atenţia spre aparatele de control ale zborului navei şi începu să fredoneze încet, în surdină, cîntecul îndrăgit : „Eşti tînăr cît trăieşti..."

Ipoteze noi

Pregătindu-se pentru primirea astronavei „Caraiman", cei de pe „Dacia-8", la insistenţele lui Dinu, doreau să se lămurească mai bine asupra împrejurărilor în care Gio a ajuns pe „Planeta cu surprize". Astrobiologul trăia sub semnul unei presimţiri nedorite. Nu credea în vedenii, stafii şi cîte alte asemănătoare, dar nici nu putea ignora realitatea. În seara zilei cînd îl cunoscuse pe Gio, Dinu, aflat în faţa turnului lîngă care aterizaseră, contempla undele line ale cursurilor de apă alăturate. Din senin, ca o nălucă, apăruse Gio înfuriat, plutind cam la înălţimea unui stat de om şi cu o expresie răzbunătoare, se răsti clar şi ameninţător :
— Nu ai încredere în mine, nu ? Te va costa !

Dinu rămase uluit. Încercă atunci să răspundă, să lămurească cîte ceva din părerile sale, dar năluca dispăru în neant, pierind ca o rază de soare acoperită de umbra deasă a norilor. Cînd află întîmplarea, Andrei rîse.
— Nu te ştiam prăpăstios, îl dojeni comandantul. Şi eu am văzut odată o întreagă armată, îmbrăcată în zale medievale, care mă ameninţa. Sînt umbre cosmice ce se reflectă în zetci şi sute de ani lumină...
— Să lăsăm gluma, îi ceru Dinu. Mi-a vorbit, m-a ameninţat. Să fim atenţi...
— Bine, acceptă Andrei. Să mai discutăm cu el, să ni-l apropiem.

Comandantul astronavei "Dacia-8" intuia bănuielile lui Dinu, dar nu vroia încă să intre în amănunte. Planul lui avea o bătaie mai lungă şi dorea să verifice personal ipotezele pe care le elaborase în mintea sa.

...Atmosfera din mica încăpere a lui Gio devenise obositoare. Acesta îşi dădu seama că Andrei trebuie să afle cît mai multe, să ştie tot, să nu aibă motive să-l suspecteze. De aceea, începu să povestească pe scurt viaţa sa de călător astral, mereu hărţuit de surprizele Cosmosului.

— M-am născut pe Marte, începu Gio, imediat după colonizarea zonei de la poalele munţilor Europa, care, după cum se ştie, sînt cei mai înalţi munţi din sistemul nostru solar. Apropos, voi copii, ştiţi ce înălţime au ?

— Peste douăzeci şi cinci de kilometri, răspunse Ionel, căscind ochii curioşi spre Gio.

— Bravo, răspunse acesta, aşa e. Părinţii erau de pe Terra şi vacanţele le-am petrecut pe pămînt, la bunici, în mari croaziere de-a lungul şi de-a latul oceanelor, sau urcînd povîrnişurile munţilor. Mi-au plăcut însă şi celelalte planete. Fiecare dintre ele este o lume aparte. Tata, ca specialist în telecomunicaţii cosmice, s-a mutat cu serviciul de pe Marte pe Insula cosmică. Aici a fost nenorocirea...

— De ce ? întrebă calm Andrei.

— Insula începuse să fie cunoscută atît de cei de pe Terra, cît şi de fiinţe raţionale de pe alte planete. Fiinţele, dar mai ales interesele lor erau greu de controlat. Noi ne bazam pe conştiinţa fiecăruia şi am greşit...

— Cum adică ? interveni Doina.

— Într-una din zile sosi de pe un satelit al lui Jupiter un grup de fiinţe necunoscute. Erau nişte monştri cu toate că se asemănau cu fiinţele umane. Erau înalţi, cam de trei ori cît cei de pe Terra, spătoşi, cu cîte două capete şi purtau în ochi fulgere ucigătoare. Acest grup intrase în legătură cu fiinţe de pe o planetă pe care noi încă nu o cunoşteam. Mai tîrziu, am aflat că se numeşte „Planeta X" sau „Planeta necunoscută"...

Andrei deveni atent. Spera să descifreze cîte ceva din bănuielile sale.

— Un alt grup de pe „Planeta X", continuă Gio, era interesat să achiziţioneze arme distrugătoare. Nu ştim cînd şi cum, dar monştrii cu două capete au transportat arme ucigătoare pe „Planeta X", folosindu-se de Insula cosmică, unde făceau escale pentru a se alimenta. Am sesizat asta tîrziu. Războiul pe „Planeta necunoscută" începuse. Am încercat atunci să intervin şi i-am sfătuit pe jupiterieni să-l oprească. Nu au vrut să înţeleagă şi m-au ameninţat. Profiturile lor erau imense. Sustrageau de acolo munţi de materii prime, roci ce încorporau energii nebănuite şi revindeau apoi celor de pe „Planeta X" arme pentru a se autodistruge...

— Dumneata ce erai acolo ? întrebă Dinu, curios.

— Constructor şef. Un fel de responsabil administrativ al insulei şi răspundeam de toate construcţiile tehnice. În această calitate i-am primit pe jupiterieni, la cererea lor. A fost ultima convorbire cu ei... Mi-au spus că au cerut audienţă pentru a-mi aduce la cunoştinţă că, dacă nu le permitem escalele, ne vor distruge. Am ripostat. Atunci unul dintre ei, probabil o căpetenie ce avea două capete ţuguiate, îmbrăcat într-o armură de fibră antiiradiantă, m-a apucat de guler şi m-a aruncat într-o mică navetă spaţială, ştiind că nu voi putea atinge cu ea sistemul nostru solar. Am fost obligat să pornesc motoarele şi am plecat, neştiind încotro s-o apuc. Am crezut că astfel am salvat insula. M-am înşelat. În urma mea, insula cosmică a explodat, dispărînd cu tot cu oameni...

— Deci dumneata ai fost cel care...

— Da, eu, îl întrerupse Gio pe Andrei. După dispariţia insulei, am recepţionat la bord ştirea ce se răspîndise în Cosmos că astronava „Dacia-8" se îndreaptă spre „Planeta X". I-am avertizat pe toţi cei care mă auzeau, să transmită echipajului de pe astronavă să se întoarcă. Ştiam la ce pericol se expune...

— Şi iată că nu a murit nimeni, interveni Dinu, ironic.

— Văd, recunoscu Gio, jenat. Credeam că fac un bine...

— Dar dumneata ai transmis şi despre o navetă de pe astronava-gigant. Unde e ? întrebă Dinu, luînd o mină de anchetator sever.

Andrei îl mustră din priviri pe Dinu. Simţea că întrebările lui dure şi directe ar putea deranja. Apoi, din toată povestea, Gio se arăta a fi un binevoitor şi un excelent cunoscător al spaţiilor interstelare.

— Da, fraţilor, recunoscu din nou Gio. Am şi comunicat că naveta spaţială s-a îndreptat spre o direcţie necunoscută, din această galaxie. Încercările de a lua legătura cu ea nu mi-au reuşit...

Discuţiile continuară pînă tîrziu. Evenimentul întîlnirii cu Gio era mult prea mare ca să poată fi tratat simplist, superficial. Membrii expediţiei aflară cu acea ocazie că o parte a „Planetei cu surprize" este locuită de fiinţe raţionale de un fel deosebit, dar cu care Gio încă nu intrase în legătură ; le-a observat doar în zborul pe care îl făcuse atunci cînd ajunsese acolo. Turnul metalic în care stătea era de fapt naveta spaţială a lui Gio pe care o înfipsese intenţionat ca să fie vizibilă, iar cele cîteva ridicaturi pe care le văzuseră în timpul observaţiilor asupra solului erau construcţii elementare ridicate de el, în intenţia de a lăsa urme clare că planeta a fost vizitată de un reprezentant străin.
— Nu mai speram într-o salvare, preciza Gio. De localnici îmi era frică. Am aflat dintr-o veche legendă, care circula pe Insula cosmică, că cei de aici atacă brutal orice fiinţe venite din altă parte...
— Nu mai ai motive să-ţi fie frică, îl întrerupse Andrei, necăjit că nu putuse afla nimic despre Ovidiu. Deci zborul şi cercetările, spuse apoi comandantul, le vom continua împreună...
— Cu voia dumitale, desigur ! se grăbi Gio să răspundă, privind pe furiş figura neîncrezătoare a lui Dinu...

*

Gio se familiariza repede cu noii săi prieteni şi, ieşit din disperarea singurătăţii în care trăise o perioadă de timp, executa orice fel de servicii ce îi erau solicitate de cei de la bordul astronavei „Dacia-8". Observînd acest amănunt, Andrei rugă echipajul să nu profite de situaţia lui Gio, indicînd ca el să fie folosit în raport de capacitatea şi posibilităţile sale. Dealtfel, Gio se dovedi a fi un astronaut perspicace, un excelent cunoscător al problemelor de construcţii cosmice, propunînd chiar ridicarea unei mari baze astrale cu posibilităţile pe care le oferea „Planeta cu surprize". Evident, el se baza pe optimismul manifestat de Andrei, care îl asigurase că va găsi înţelegerea şi colaborarea localnicilor. Gio ştia însă că pînă atunci mai era cale lungă. Şi Dinu îşi mai schimbă din părerile sale despre Gio, deşi nu în totalitate. Se simţea un chinuit şi un nedreptăţit. Aflîndu-se de cart şi lăsîndu-l pe Gio în cabina sa, Dinu sesiză printr-unul din hublouri, plimbarea pe pajiştea din jur a unei fiinţe necunoscute. Privi atent şi, cînd colo, surpriză ; Gio îi zîmbea de afară şi îi dădea cu tifla „De ce mă chinui numai pe mine, afurisitule !" strigă Dinu şi se repezi în cabina lui Gio. Acesta stătea însă liniştit, răsfoind o revistă ilustrată, împrumutată de la biblioteca astronavei. Nervos, Dinu fugi din nou spre hublou. Afară, năluca dispăruse...
Înainte de a continula cercetările din nordul ţinutului, Andrei începu să aibă îndoieli cu privire la rezultatele pe care le dădeau calculatoarele de pe Terra şi de pe astronavă, referitoare la coordonatele cosmice ale planetei pe care se aflau. Calculele păreau că se contrazic, iar Institutul de cosmonautică, deşi sesizase acest lucru, nu reuşea să concluzioneze asupra cauzelor.
— Cînd aţi stabilit coordonatele anterioare ? întrebă Gio, după ce află unele contradicţii.
— În prima plecare spre „Planeta X", răspunse repede Andrei.
Gio rămase pe gînduri. În baza datelor de la bordul navei, schiţă repede pe un notes galaxia în care se aflau, trase mai multe linii, stabili poziţia planetei şi începu să calculeze. Rezultatele obţinute le încredinţa calculatorului. Pe unul din ecrane apărură cîteva cifre uluitoare. Andrei, în prezenţa celorlalţi membri ai expediţiei, se frecă puternic la ochi, întrebînd neîncrezător : „Oare să fie adevărat ?"
— Este cert, comandante ! Să ştii că minuni se pot întîmpla şi în secolul nostru, răspunse Gio.
— Dar cum se explică ? interveni Dinu.
— Cred că există o singură explicaţie, continuă Gio. În prima plecare pentru găsirea lui George Cozmin, la început, Insula cosmică era în plină activitate. De pe insulă, graţie grijii tatălui meu, se făceau transmisii regulate ale coordonatelor în care ne aflam. Pe baza lor se efectuau calculele şi pentru coordonatele celorlalte planete. Ulterior, jupiterienii au conectat pe emisie generatorul de unde derutante, indicînd alte cifre, amestecîndu-le, rătăcind astfel zeci de astronave. Probabil că şi George Cozmin al dumneavoastră, după ce a scăpat de iadul războiului de pe „Planeta X", a apucat pe drumul unor coordonate eronate...
— Nu-i exclus, îşi dădu cu părerea Andrei. Dar, dacă mă iau după dumneata, se pare că sîntem rătăciţi, nu ?
— Cam aşa... Dacă nu rătăciţi, cel puţin pe coordonate nesigure.

— Doina ! strigă Andrei. Comunică datele la Institutul de cosmonautică şi, la nevoie, roagă-i să corecteze traseul lui Ştefan Tănase...

Unele amănunte începură să se clarifice. George Cozmin, cu toată aparatura modernă pe care o poseda la bordul navetei sale, nu putea să se orienteze în spaţiu. Dereglarea indicatoarelor care precizau coordonatele zborului putea face victime. Nu era exclus ca naveta lui George Cozmin să se fi izbit de vreun pulsar, să fi fost înghiţită de vreun soare care o mistuise într-o clipă sau, dirijată de undele derutante ale jupiterienilor, să fi ieşit înspre o galaxie ce devorează orice corpuri ce se apropia de ea. Sigur, toate erau numai supoziţii.

— Avem datoria să verificăm, spuse Andrei, după ce judecase diverse ipoteze împreună cu Dinu.

— Spaţiul este infinit, interveni Gio care surprinsese discuţia. Fiecare pas ne poate rezerva şi alte surprize.

— Da, da, confirmă Doina, dar corabia gîndirii umane e atît de blindată încît învinge surprizele neplăcute.

— Bravo, frumos, se entuziasma Gio. Să nu uităm însă că în jurul nostru sînt peste o sută de miliarde de galaxii cunoscute, formate din mult mai multe miliarde de stele. Probabil, la nevoie, le vom cerceta pe toate...

— Aşi ! îl întrerupse Andrei. Cei căutaţi sînt pe aproape...

O verigă din... lanţul surprizelor

Cu aprobarea Institutului de cosmonautică, Gio deveni membru al expediţiei aflată sub conducerea lui Andrei. În ciuda suspiciunilor lui Dinu, comandantul începu să acorde multă încredere propunerilor lui Gio şi îl aduse la bordul astronavei „Dacia-8" ca pe un frate din familia echipajului. Anda şi Ionel, deşi rezervaţi, admirau cunoştinţele vaste ale lui Gio în domeniul zborurilor cosmice, soluţiile ce le găsea problemelor pe care alţii le rezolvau doar cu ajutorul calculatoarelor. Cînd se puse în discuţie problema depozitului de roci energetice, a complicatelor mecanisme care domină puterea în labirintul de tuneluri, Gio concluziona simplu şi scurt : „Centrul de pază, dacă nu e aici, pe planetă, se află sigur pe o navă staţionară de deasupra ei." Cîteva calcule făcute evidentiară şi locul posibil al amplasării navei în cauză. Evident, erau ipoteze, dar pe care Andrei le credea realiste. Uneori, Gio, în calculele fantastic de exacte pe care le executa mintal, reuşea să comunice poziţia exactă a astronavei „Caraiman", distanţa la care se află faţă de „Dacia-8", viteza unor obiecte zburătoare şi altele pe care calculatorul le confirma întocmai.

— Dar ce ar putea să urmeze ? îl întrebă odată Dinu, pentru a-l încerca.

— Ei, nu, nu, stimate prieten, ripostă Gio, nu sînt ghicitor !

...Astronava ,,Dacia-8" părăsi locul de popas, lăsînd "urmele" lui Gio intacte. La rugămintea sa, naveta spaţială cu care călătorise şi pe care o ridicase sub forma unui turn, precum şi micile construcţii pe care le executase în jurul ei, continuară să existe ca o relicvă materială, care să amintească de o părticică a cosmogoniei sistemului nostru solar, sau cum se exprimase chiar el, ca „o mînă întinsă Cosmosului".

Zecile de mii de cai-putere se avîntară spre înălţimi, parcă atrase de forţa nevăzută a necunoscutului.

— Spuneţi-mi, vă rog, interveni Gio în timpul zborului, în această zonă nu vi s-au întrerupt mijloacele de comunicaţie ?

— Da, confirmă Andrei. Chiar înainte de asolizare... Mai tîrziu totul a revenit la normal.

— E clar, continuă Gio. Aici e o zonă de flux şi reflux puternic al undelor cosmice. În perioada fluxului spre planetă, toate comunicaţiile sînt întrerupte... De asemenea zone se foloseau şi jupiterienii pentru a deruta navele ce nu le conveneau....

— Aiurea ! scăpă Dinu, fără să fie auzit. Îl crezi ? se adresă el Andrei. O fi opera lui !... Vinde castraveţi la grădinari !...

— Şi Andrei îl crede ? întrebă Doina, care îi auzise părerea.

— Nu ştiu, răspunse evaziv Dinu.

Întrezărind o pajişte albăstrui-verzuie de pe o porţiune a solului, Ionel se grăbi să comunice comandantului că astronava se apropie de un lac sau de o mare întinsă pe care nu se poate observa nici cel mai neînsemnat val.

— Nu te grăbi, îi ceru Andrei.

Sistemul de frînare intrase în funcţiune iar astronava se îndreptă, planînd, deasupra acelei "mări fără valuri". La suprafaţa ei, cîteva puncte negre indicau o vegetaţie necunoscută. Undeva, la orizont, punctele se înmulţiră, iar o observare atentă a acestora scoase la iveală că "marea" era o "fata morgana", care apărea şi dispărea în raport de unghiul din care era privită. Punctele negre însă se înmulţiră la un moment dat şi lăsară observatorilor imaginea unei cîmpii întinse, mărginită la un capăt de o pădure ; copaci imenşi, un fel de foioase gigantice acopereau solul pînă departe.

Astronava ateriza la liziera pădurii, după o observare minuţioasă a împrejurimilor. Gio se grăbi să coboare primul şi, fără să aştepte o acceptare expresă, scoase casca de pe costumul de astronaut, încercînd sa respire adînc din aerul pe oare îl considera puternic ozonat. Ceilalţi nu protestară la gestul său, dar nici nu se grăbiră să-l imite. Doar Dinu îl privi lung, neîncrezător. „Eram sigur, îşi spuse în gînd. Las' că îşi va da în petec", continuă Dinu să mediteze, fără să-şi finalizeze gîndurile. Anda observă panorama ce i se deschidea în faţă şi, în acelaşi timp, deveni surprinsă de semnalul pe care îl auzi prin căştile bine fixate pe urechi :

— „Dacia-8", mă auzi ? Sînt „Caraiman..."

Anda lăsă totul la o parte, alergînd spre Andrei care tocmai examina o frunză, mare cît o umbrelă, căzută dintr-un copac.

— Vă caută tata, spuse ea tare, să fie bine auzită.

Comandantul conecta legătura pe lungimea de undă solicitată, dar nu reuşi să recepţioneze nimic.

„Sînt Caraiman, sînt Caraiman", se repetau mesajele, izbind puternic în căştile Andei şi ale celorlalţi membri ai expediţiei. „Răspundeţi !" insista Ştefan Tănase.

Gio interveni. Scoase dintr-un buzunar al costumului său o cutiuţă minusculă, apăsă pe un buton şi, spre surprinderea lui Dinu, care se holba la el, staţia de radio-recepţie porni ca după un „sesam deschide-te !" „Nu-mi miroase a bine !" exclamă Dinu în aşa fel ca să-l audă şi comandantul. Andrei nu spuse nimic. Intră în legătură cu „Caraiman" şi se alarmă. Echipajul unei astronave de pe Neptun, care se întorcea dintr-o călătorie astrală şi care trecuse pe lingă „Caraiman", îl informase pe Ştefan că Ovidiu Udrea fusese răpit de nişte colonişti de pe Planeta OD. Noutatea îl ului. Pămîntul încă nu se întîlnise cu denumirea acestei planete, motiv pentru care Andrei rămase descumpănit, dezorientat.

— Unde e Planeta OD, Gio ? O cunoşti ?

— OD ? întrebă Gio. Nu ştiu, comandante. Gred că e o gogoriţă. Nu am auzit de ea...

*

Sosirea astronavei „Caraiman" pe „Planeta cu surprize" era aşteptată ca un eveniment major. Andrei elaborase un plan de cercetare în care erau prevăzute multiple capcane pentru cei ce ar fi rîvnit să-l deruteze. Pînă atunci însă, se hotărî să fie îngăduitor. „Dacia-8" rămase la liziera pădurii de foioase gigant, încercînd să intercepteze orice noutate posibilă ce putea să-i ofere oceanul cosmic. Anda profită de timpul plăcut şi se depărta uşor de astronavă, păşind ca un fulg, în pas de balet, pe cîmpia întinsă.

— Nu te îndepărta ! îi atrase atenţia Ionel, fără să intuiască ce ar putea urma.

— Vino cu mine, îl invită, ea, nesinchisindu-se că astronava rămîne în urma ei, din ce în ce mai mult.

Ionel, prevăzător, luă o armă laser şi, tiptil, se furişă in urma Andei. Singurul care sesiză gestul a fost Gio. Pretextînd nevoia de a se mişca, Gio se alătură lui Ionel şi împreună încercară să meargă pe urmele Andei, care alerga nepăsătoare ca în vacanţele petrecute la bunici. Totul părea să decurgă în linişte şi într-o atmosferă de vacanţă, amintind de gingăşia şi atracţia frumoaselor staţiuni montane de pe Terra. Şi poate aşa s-ar fi terminat plimbarea lor dacă nu intervenea ţipătul disperat al Doinei care, în microfonul din casca sa, strigă cît o ţinură puterile :

— Anda, atenţie, te atacă !

Întreaga echipă de exploratori întoarse capetele în direcţia în care se afla Anda. Îngrozită de imaginea ce i se oferea, Anda îi văzu doar pe Ionel şi pe Gio, care alergau cît îi ţinea sufletul, în intenţia să împiedice înaintarea unei turme de fiare. Cîteva sute de animale robuste, depăşind în greutate şi înălţime elefantul pămîntean, cu botul apropiindu-se de cel al rinocerului, fiecare avînd cîte şase picioare ce erau aruncate pe rînd în timpul deplasării, se îndreptară din pădure spre locul unde se afla Anda. Gio prinse să alerge în diagonală şi reuşi să-l întreacă mult pe Ionel, ajungînd aproape în faţa turmei dezlănţuite.

Andrei încă nu înţelesese planul lui Gio, iar prezenţa acestuia în apropierea turmei punea în imposibilitate folosirea unui tun laser, aflat pe astronavă, deoarece nu se putea garanta integritatea vieţii şi sănătăţii exploratorilor care ieşiseră în preajmă. Alergau cu toţii pentru a o salva pe Anda care, surprinsă de împrejurare, striga disperată după ajutor. Mai erau doar cîţiva metri pînă cînd Anda putea fi strivită de turma ce părea să nu aibă altă ţintă, moment în care Gio, rezemat de un copac, scoase de la brîu pistolul laser automat şi trase... Descarcă primele „focuri" în namila enormă care se afla în faţa sa. Animalul se poticni şi căzu brusc. Ionel încercă să lovească o altă jivină din urma celei căzute dar Andrei, care ajunsese în apropiere, îl opri. Dezorientate, animalele se întoarseră, alergînd bezmetic spre pădurea din care ieşiseră. Anda, stăpînită încă de emoţiile prin care trecuse, se ridică.

— Dacă se mai întîmplă ca cineva să se depărteze de
astronavă, fără aprobare, voi lua măsuri drastice, spuse
Andrei tare, aproape sacadat, ca să fie înţeles.

Întreaga echipă de exploratori înconjură animalul doborît, privindu-l.

— E cazul să efectuăm prima disecţie în Cosmos, îşi dădu cu părerea Dinu.

— Nu am nimic împotrivă, răspunse Andrei, dar nu înainte de a ne lua măsuri de apărare. E greu de presupus că vom fi lăsaţi în pace.

Doina si Ionel se îngrijiră de aducerea din astronavă a unui generator de raze ucigătoare, iar ceilalţi potriviră, în jurul locului unde se aflau, mai mulţi senzori speciali, capabili să recepteze şi să semnalizeze orice mişcare petrecută dincolo de porţiunea intrată sub ocrotirea membrilor expediţiei.

Dinu se apucă primul de „autopsie". Ajutat de Gio, astrobiologul disecă pe porţiuni, mai mari sau mai mici cadavrul, încredinţînd probele obţinute laboratorului de pe astronavă. Curiozităţile au început să apară chiar de la început. Marile mamifere prezentau un organ dublu de respiraţie ; plămîn şi bronhii. Concluzia certă care se desprindea era că acestea puteau vieţui în aceleaşi condiţii, atît pe uscat, cît şi în apă. Picioarele erau prevăzute în dreptul gleznelor cu un sistem de lopeţi, un fel de înotătoare apropiate ca formă de cunoscuta labă a gîştii.

— Aceasta înseamnă că undeva în apropiere există apă, se grăbi să constate Doina.

— Nu-i exclus, acceptă Dinu, fără să confirme întru-totul părerea ei.

De obicei, Dinu, călit în lupta cu necunoscutul, era ceva mai circumspect în concluziile pe care le formula cu privire la viaţa în Cosmos. Era omul care ţinea cu tot dinadinsul ca orice părere să fie bine fundamentată ştiinţific şi să fie bazată pe date certe, convingătoare.

Disecţia animalului ucis scoase la iveală şi o altă noutate. Mamiferele ce trăiau în pădurea din vecinătate făceau parte din grupa unor carnivore feroce ; constatarea aceasta o sili pe Anda să tresară.

— Vezi, Anda ! întrebă dezamăgit Ionel. Îţi poţi închipui ce putea urma...

Andrei consemnă concluziile disecţiei în jurnalul de bord al astronavei, după care ceru să se pulverizeze resturile cadavrului cu o pudră specială. Hoitul se dizolvă în cîteva clipe, ştergînd din acel loc orice urme...

Spre locul cu fiinţe raţionale

Dimineaţa nu se arăta prielnică unor escapade în exteriorul astronavei. Ţinutul se afla învăluit într-o ceaţă alb-lăptoasă, care nu permitea o vizibilitate corectă, iar echipajul, după o discuţie avută cu cei de pe Terra, se pregăti pentru o confruntare deschisă cu forţele care îl răpiseră pe Ovidiu. Pînă atunci însă, la insistenţele lui Dinu, urma să fie încheiată verificarea unei ipoteze cu privire la atmosfera planetei.

— E gata analiza hotărîtă ? întrebă Andrei.

— Gata, răspunse unul dintre laboranţii expediţiei, care, aplecat peste recipienţii ce îi avea în faţă, începu să dea explicaţii.

Analiza compoziţiei chimice a vaporilor de apă din zonă scoase în evidenţă că aceştia se deosebeau prea puţin de vaporii cunoscuţi pe Pămînt. Albul lăptos care plutea în atmosferă rezulta din particulele de nisip fin ce erau aduse de vînt.

— ...Atmosfera de aici este inofensivă pentru noi, decretă Dinu după ce citi concluziile laboratorului cu privire la rezultatul analizei probelor de aer.

— Înseamnă că gluma de ieri a lui Gio de a-şi scoate casca avea un fundament, îşi spuse părerea Doina.

— Desigur, preciza Gio...
— Deci putem lucra fără costumele noastre speciale ? întrebă neîncrezător Ionel.
— Neîndoielnic, mai ales în zilele senine, răspunse Gio sigur de sine.

Anda şi Ionel săriră în sus de bucurie. Se şi vedeau eliberaţi de povara sidefie a costumelor de astronauţi, aruncîndu-se în zbenguiala copilărească, atrăgătoare, a locului în care se aflau.
— Să ştiţi că aici nu sîntem nici în Cişmigiu şi nici in Herăstrău, le atrase atenţia Doina.
— Dar poate cîndva locul va deveni un „Herăstrău", răspunse Anda, fără sa dea importanţă celor din jur.

Dinu se încruntă. După cîteva explicaţii, îl rugă pe Andrei să nu aprobe să se renunţe la echipamentul special.
— Vedeţi, motivă el, echipamentul este prevăzut cu senzori şi receptori speciali, diverşi analizatori primari şi alte aparate...

Cuvîntul hotărîtor îl avu comandantul care, prevăzător ca de obicei, dispuse ca nimeni să nu renunţe la echipament.
— Nu e momentul potrivit, curmă el discuţia. Treceţi, vă rog, la destrămarea cetii...

Sub conducerea Doinei, un aparat special aruncă spre înălţimi jeturi puternice de substanţă anti-ceaţă. Odată cu pulverizarea încărcăturii, în cîteva clipe ceaţa densă dispăru ca prin miracol.

Comandantul nici nu sesiză intrarea Andei în cabina sa. Veselă şi îmbujorată, ea îi raportă că dispoziţiile sale au fost îndeplinite. Prin lumina filtrată de hublouri, Andrei zări cruditatea pădurii ce îi reaminti de munţii şi cîmpiile Pămîntului, de strălucirea soarelui pe plajele scăldate de apele mărilor şi oceanelor. Anda încă nu înţelegea ce se întîmplă în cabina comandantului. Îşi aruncă privirea spre Gio, care era alături. Acesta, aplecat peste un grup de schiţe ce reprezentau porţiuni ale planetei, studia detaliile de relief şi climă. Andrei, atent la fiecare amănunt, îşi concentra atenţia spre zona locuită de fiinţe raţionale. Broboane mari de sudoare îi inundară fruntea şi îşi simţi tîmplele cum se zbat de emoţie. În închipuirea sa, îl vedea pe Ovidiu salvat şi apoi, împreună, cum pornesc spre locul unde poposea şi îl aştepta nerăbdător George Cozmin.
— Oare vom reuşi ? îl deranja Ionel din visul închipuit.
— Trebuie, înţelegi, trebuie ! răspunse Andrei sigur pe sine. Colaborarea cu localnicii este cheia succesului nostru.
— Dar vine şi Nea Fane, şi...
— Pînă atunci nu putem rămîne pasivi, îl întrerupse comandantul.
— Oare vom fi înţeleşi ? scăpă Gio.
— Depinde... Depinde de noi cum ne vom face înţeleşi. Raţiune înseamnă judecată, aşa ca trebuie să avem încredere şi în judecata localnicilor, spuse Andrei pentru a motiva părerea sa.

*

...Astronava „Dacia-8" se înălţă într-un zumzet ce imita parcă o partitură muzicală clasică interpretară la un pian bine acordat. Abisul cosmic părea protector. Ionel închise ochii şi revăzu în închipuirea sa forfota de pe bulevardele Capitalei, chipul blînd al mamei, amfiteatrele Centrului didactic pionieresc şi un crîmpei din explicaţiile profesorului său îndrăgit, Aurel Cozmin. Deschise ochii. În faţă era Anda, care alături de el şi de ceilalţi membri ai expediţiei înfrunta necunoscutul cosmic. "Oare de unde are atîta curaj ?" se întrebă Ionel, judecîndu-se de fapt pe el însuşi.

La orizont, totul părea nou, straniu şi de neînţeles. Sub astronavă, pe o întindere nu prea mare, se observau cîteva ridicaturi. Erau un fel de muşuroaie uriaşe, unele din ele cu vîrfuri plate sau ţuguiate, vopsite în culori vii. În raport de unghiul în care se afla astronava faţă de soare, muşuroaiele se colorau, cînd în portocaliu, cînd într-un roşu pal din care, graţie unui miraj cosmic necunoscut, se desprindeau parcă şerpi de foc, încolăciţi, care dansau nebuneşte sub puterea baghetei nevăzute a unui vrăjitor.
— Să fim atenţi, şopti Andrei, care privea ţintă spre focul cu pricina.
— Sînt de părere să nu asolizăm, spuse Dinu. Să ne edificăm mai bine asupra zonei...
— În probleme de astrobiologie ai cuvînt hotărîtor, Dinule, îl întrerupse Andrei. Aici însă... Exceptînd specialitatea ta, în rest te cam pripeşti, îi mai atrase atenţia Andrei. Aceasta nu înseamnă că nu voi ţine seama şi de părerile tale...
— Eu mă abţin, interveni Gio. Mă supun hotărîrii comandantului.

În rîndul membrilor expediţiei, începu un murmur sec, nedesluşit. Andrei nu mai scoase nici ovorbă. Asculta disputa dintre însoţitorii săi şi continua să examineze, pe ecran, prin intermediul aparaturii optice, zona în care se aflau. La un semn, robotul opri astronava, lăsînd-o parcă agăţată în văzduh de un cui uriaş, invizibil.
— Comandante, se pare că de această dată te-aî grăbit totuşi, spuse Gio, care pînă atunci contemplase rezervat munca roboţilor.
— Tot trebuia s-o facem. Nu cerem nimic decît eliberarea lui Ovidiu...
Încet, ca un fulg de nea, astronava începu să coboare, învăluindu-se de razele ce o făceau invizibilă.
Pe sol, totul părea cufundat într-o linişte perfectă. Nu se observa nici o mişcare ce ar fi putut atrage atenţia. Desigur, erau numai aparenţe. Realitatea de mai tîrziu se dovedi cu totul alta, demonstrînd încă o dată că oceanul cosmic rămînea un mare necunoscut...

„Dacia-8" în pericol

Sub îngrijirea lui Ionel, microclimatizatorul astronavei funcţiona perfect. Florile proaspete aşezate în glastre îşi deschideau pe rînd cupele, precedînd zîmbetul şi buna dispoziţie a întregii echipe. Anda oferi fiecăruia cîte o ceaşcă de cafea fierbinte, aburindă. Exploratorii încercau să se relaxeze, intuind că următoarele clipe ar putea să-i pună în faţa unor situaţii neaşteptate. Andrei încercă să soarbă din cafeaua proaspătă dar, în acelaşi timp, două fulgere ivite din senin spintecară cerul de deasupra lor, lăsînd întreaga echipă dezorientată. După cîteva clipe, un alt fulger asemănător se propti chiar în apropierea navei.
— Să decolăm ! hotărî Andrei, lansînd comenzile de rigoare.
Încercarea se dovedi zadarnică. Astronava se încăpăţîna şi nu răspundea la comenzi, deşi aparatele de control nu indicau nici o defecţiune. Atenţi la tot ce se petrece la bord, îngrijoraţi că nu reuşesc să decoleze, membrii echipei de exploratori sesizară tîrziu că sute de fiinţe stranii înconjurară astronava. Dinu privi speriat afară. Spre surprinderea sa, îl văzu pe Gio în fruntea unei armate formata din nişte fiinţe ce nu depăşeau un metru în înălţime, îmbrăcate în costume strălucitoare, cu capete mari, chelioase si care purtau în mîinile lor, enorm de lungi, nişte bastoane. Dinu se frecă puternic la ochi cu gîndul să pună mîrta pe armă. „Nu-mi scapă", îşi zise înciudat. Deschise ochii şi văzu că fiinţele se apropiaseră şi mai mult de astronavă, iar bastoanele cu care ameninţau aveau cîte un orificiu în partea laterală din care, din cînd în cînd, ieşeau seîntei. Privi încă o dată şi rămase descumpănit. Gio nu era afară. Dinu îşi dădu seama abia în momentul cînd Gio, stînd tolănit într-un fotoliu din cabina de comandă, spuse că bastoanele celor de afară sînt detectoare.
— Dumneata, aici ? întrebă Dinu, neîncrezător.
— A stat tot timpul lîngă mine, preciza Ionel, care nu înţelegea mirarea lui Dinu.
— Închid generatorul de raze, spuse Andrei. Oricum, sîntem descoperiţi şi deci nu mai are rost să rămînem invizibili!
În aceeaşi clipă, astronava îşi recapătă strălucirea argintie obişnuită, iar la vederea ei, armata de fiinţe cosmice îşi retrase bastoanele. Cineva din fruntea grupului se desprinse şi începu să facă spre astronavă semne disperate. Se înţelegea că necunoscuţii doreau, cu orice chip, ca toţi cei aflaţi în navă să coboare cît se poate de repede.
— Asta nu ! spuse Andrei mai hotărît ca oricînd. Dacă vor acţiona împotriva noastră, provocăm explozia navei
— Să nu ne grăbim, îl sfătui Gio. Dacă e nevoie, cobor eu.
— Nu ! interveni Ionel. Nava şi expediţia trebuie salvate. Voi coborî eu.
După ce îşi exprimă hotărîrea să coboare, Ionel trase fulgerător de repede trapa automată din faţa sa şi sări pe sol. Surprinse de gest, cîteva fiinţe cosmice îl ridiciară pe braţe şi se îndreptară spre unul dintre muşuroaiele din apropiere. Întreaga armată îi urmă. În cîteva clipe, tot alaiul se pierdu sub acele ridicaturi de sol, iar membrii expediţiei pămîntene, unii cu ochii înlăcrimaţi, rămaseri uluiţi privind prin hublouri...
— Ce ne facem ? întrebă mult mai tîrziu Dinu, pentru a sparge tăcerea.
— Rămînem pe loc, răspunse dîrz Andrei. Dacă sînt fiinţe raţionale, în mod sigur vor înţelege evenimentul, cauzele care ne-au adus aici şi, mai ales, scopurile noastre paşnice, sincere.
— Dar dacă nu sînt raţionale ? întrebă Anda.

Întrebarea ei rămase fără răspuns. În scînteile din privirile ei se observau grija şi deznădejdea. Ridică în faţa ochilor săi mari şi frumoşi astrobinoclul electronic, prevăzut cu infraroşii, pe care îl purta la gît atîrnat de un lănţişor fin de mătase. Văzu în faţă nişte hăţişuri de frunze mari şi printre ele o cărare cenuşie, strălucitoare, ca o piele de şarpe. Dorea cu tot dinadinsul să-l ajute cumva pe Ionel, dar încă nu ştia cum.
— Pe Pămînt, în emisfera noastră, e un început de iarnă aspră, cu viscole şi furtuni, spuse Doina la un moment dat pentru a schimba starea morală a exploratorilor.

Nimeni nu dădu importanţă spuselor ei. Chiar şi Andrei, care cunoştea mai multe amănunte de pe Pămînt în urma discuţiei pe care o avusese cu Institutul de cosmonautică, nu răspunse la aluzia făcută de Doina. Era necăjit şi nu-i ardea deloc să comenteze vreme de pe Pămînt. În discuţia pe care a avut-o cu Terra, nu scoase nici o vorbă despre cele petrecute pe "Planeta cu surprize". Teama că Veronica ar putea să cadă în disperare, că Centrul didactic pionieresc l-ar putea acuza foarte serios, că Institutul de cosmonautică l-ar putea rechema şi i-ar putea ridica drepturile de zbor, îl făcu pe Andrei să treacă sub tăcere totală ultimele evenimente.
— Eu am convingerea că sînt fiinţe raţionale, îşi spuse părerea Gio, care continua parcă o discuţie începută, întrerupînd meditaţia lăuntrică a comandantului. Se pare că dispun de o tehnică foarte avansată dacă au reuşit să ne ţină ţintuiţi pe loc...
— Şi eu am aceeaşi părere, îl întrerupse Andrei. Ne-au paralizat toate instalaţiile. Iată, astronava răspunde acum la toate comenzile noastre.
— Aceasta înseamnă că sînt foarte înaintaţi, interveni Doina.
— Exact, confirmă Andrei. Cît de „foarte" rămîne de văzut... Vedeţi, continuă Andrei, au creat o presiune extraordinară asupra astronavei şi au dereglat comenzile. Apoi, fulgerele par să fie o armă teribila a lor.

Discuţia fu întreruptă. Ecranele instalaţiei video sclipiră şi în imagine apăru chipul cunoscut al lui Ştefan Tănase.
— Sînt astronava „Caraiman". Salutare amice !...
— Să trăieşti, Fane dragă, cum merge ? întrebă Andrei.
— Am trecut de "Hyperion". Sperăm ca în curînd să ne revedem. Totul decurge normal. Copiii cum se simt ?
— Bine, bine, se grăbi Andrei să răspundă, schimbînd apoi brusc discuţia. Înainte de a intra sub puterea de atracţie a „Planetei cu surprize", rog să reluaţi legătura cu mine, îi ceru Andrei...

Convorbirea cu Ştefan abia se terminase cînd Dinu dădu alarma. Membrii echipei de exploratori se strînseră în jurul comandantului, privindu-se reciproc. Deşi nimeni nu sesizase nimic deosebit pînă atunci, de pe astronavă dispăruse Anda.

Castelul de sub muşuroi

Profitînd de atenţia cu care cei de pe „Dacia-8" urmăreau convorbirea cu astronava „Caraiman", Anda se retrase într-o cameră de rezervă a navei, iar de acolo, coborînd repede pe o scară destinată a se folosi numai în caz de pericol, sări şi se pierdu în abisul ţinutului care părea plin de mistere. Pînă cînd cei de la bordul astronavei se dumiriră asupra împrejurărilor în care Anda reuşise să dispară dintre ei, ea ajunsese în apropierea primelor construcţii. Abia atunci, de fapt, avu senzaţia că ridicaturile de pe sol sînt nişte palate de un fel deosebit. Păşea pe cărarea lucitoare şi se întreba dacă gestul ei poate fi considerat curaj sau slăbiciune, o bravură gratuită şi fără folos sau o confirmare a utilităţii ei în rîndul echipei de exploratori ? În acele clipe i se strecură în suflet o teamă uşoară, ca o boare văratecă peste petalele unei flori plăpînde, dar îşi reveni repede. În minte îi încolţise o singură întrebare chinuitoare : „Voi mai scăpa de aici vreodată ?". Un foşnet nedefinit trecu prin spatele ei, derutînd-o. Privi în dreapta şi în stînga sa, văzîndu-se flancată de mai multe fiinţe asemănătoare celor care îl luaseră prizonier pe Ionel. Omuleţii, atît de ciudaţi şi de pirpirii la prima vedere, îi făcură semne să-i urmeze ; îi arătau politicos drumul de urmat, invitînd-o în cele din urmă să intre într-unul din muşuroaiele lor. Anda nu putu să scoată nici un cuvînt.

Conştientă încă de la plecarea de pe astronavă că gestul ei ar putea fi condamnat, Anda dorea să găsească forma cea mai potrivită de a convinge fiinţele raţionale de pe planetă că vizita lor are un caracter prietenesc şi că ele, în spiritul unor principii morale care trebuie să guverneze întregul Univers, au obligaţia să-l elibereze pe Ovidiu. Îl cunoştea şi îl admira pe Ionel dar, crezîndu-l uneori pripit sau chiar superficial, s-a hotărît să-l ajute pe

el şi întreaga expediţie cu orice risc. Pentru a-i ţine la curent pe coechipierii ei asupra noutăţilor de pe planetă, avu grijă ca la plecare sa-şi instaleze pe partea frontală de pe cască o microcameră de luat vederi, care conectată la sistemul video al astronavei putea să transmită totul pe ecranul panoramic din cabina de comandă.

În timp ce fiinţele raţionale o invitară în „muşuroiul" lor, Anda, printr-un semnal electronic, făcu legătura microcamerei de pe cască cu astronava. Doina sesiză prima cererea de conectare şi comunică urgent solicitarea. La bord se produse derută. Nimeni nu se putea aştepta ca sistemele de comunicaţie de pe navă să fie solicitate de pe solul planetei care se dovedise atît de neospitalieră. Andrei satisfăcu imediat cererea şi rămase uluit. Din acel moment, echipa de exploratori începu să asiste la mari şi neaşteptate surprize.

...Muşuroiul se dovedi un mare castel, construit în subsol. Un sistem de scări rulante, ultrarapide, o luară pe Anda şi pe însoţitorii ei ciudaţi, coborîndu-i cu o viteză ameţitoare într-o sală imensă. Aici, zeci de galaxii sculptate pe pereţi, luminate feeric în toate culorile curcubeului, alergau, la o anume comandă, în infinitul sidefiu al unor ceruri presupuse. Anda începu să nu mai ştie dacă vede aievea sau visează. Trecu apoi din acea sală imensă în alta mai mică în care cîţiva roboţi prelucrau, cu ajutorul unei maşini, un fel de metale rare, foarte elastice, dar de o valoare ce părea cu totul deosebită. De aici, însoţitorii au învitat-o pe Anda într-un ascensor, asemănător unei cupe de lalea deschisă, cu ajutorul căruia a fost transportată la un etaj superior. Aici era amenajată o grădină zoologică cosmică. Animale gigantice, zburătoare sau tîrîtoare, şopîrle imense cu capete cabaline, balene cu picioare ca de cămilă, dinozauri cu aripi şi cîte altele o priveau cu ochi ficşi. Nefiind ferecate în spatele unor gratii, Anda avu senzaţia de pericol dar observă că detectorul-brăţară îi semnalizează raze pornite dintr-un aparat de mărimea unei lanterne. Acesta era dirijat de unul dintre însoţitori şi nu dădea posibilitatea animalelor să se năpustească spre ea. Privind mai bine acea creatură observă că se înclină şi o invita să continue drumul.

Ascensorul o scoase într-un hol straniu. Era o construcţie din roci dure, aşezate în dezordiner ce se încheia cu o boltă imensă sub care roiau la întîmplare păsări viu colorate. Erau, la prima vedere, nişte papagali de mărimea unor vulturi cu ciocuri ameninţătoare şi ochi sticloşi, fosforescenţi. Pe pereţi străluceau, apărînd şi dispărînd ca nişte năluci, chipurile unor fiinţe necunoscute. Însoţitorul o invită să ia loc la o masă lungă pe care erau glastre cu flori mari, purpurii. Anda refuză să se aşeze...

— Nu-i a bine, îşi dădu cu părerea Dinu, îngrijorat, care nu-şi mai lua ochii de pe ecran. Ce facem ?

— Ce-am putea face ? întrebă şi Doina.

— Mă duc peste ei, spuse Gio. Îi salvez pe copii şi distrug castelul...

— Eşti nebun ? interveni Andrei. Am mare încredere în copiii noştri...

Discuţia din cabina de comandă a astronavei se încheiase precipitat în momentul cînd pe ecran apărură cîteva fiinţe, care se ridicară de pe mici fotolii sidefii şi îi făcură semn Andei să apese pe unul din butoanele de un roşu aprins, fixate pe marginea mesei din faţa sa. Fata nu schiţă nici un gest. Îşi văzu aievea sfîrşitul şi, după ce îi privi pe însoţitori, se adresă în şoaptă, prin microfonul din cască, celor de pe astronavă, spunînd : „Adio !" Doina, aflată lîngă Andrei, scăpă o lacrimă şi strigă îngrozită : „Nu !" Ceilalţi tăcură. Andei însă nu-i păsa de emoţiile celor de pe astronavă. Aproape că nici nu-şi dădu seama cînd spuse „adio !" şi, în acelaşi timp, apăsă pe butonul roşu. Sfîrşitul aşteptat nu se produse. Peretele din faţa sa se despică şi ca prin minune în locul lui apăru un cristal transparent prin care se vedea un sistem de oglinzi şi lentile. Într-una dintre oglinzile mari începu să se contureze o imagine. Anda tresări. Fără să se aştepte, se trezi că asistă la o discuţie aprinsă ce se purta în marea sală de consiliu a castelului. În capul unei mese pe care ardeau cîteva torţe, într-un tron sidefiu, stătea nepăsătoare o fiinţă asemănătoare însoţitorilor ei, îmbrăcată într-o hlamidă lungă, colorată. În celălalt capăt, pe un fotoliu ornamentat cu pietre preţioase, stătea Ionel. Cu un prelungitor, demonstra pe o schiţă ce apăruse pe un ecran locul galaxiei în care se afla Terra iar apoi, odată cu proiectarea pe ecran a sistemului nostru solar, Ionel indica exact locurile sale natale.

*

Exploratorii de pe „Dacia-8" continuau să urmărească imaginile transmise de Anda. Lui Gio i se păru că îl încearcă o durere teribilă de cap datorită concentrării şi analizării

posibilităţilor sale de a pătrunde în castelul acestor fiinţe cosmice. Nu renunţase la idee, deşi Andrei hotărîse clar să nu se amestece nimeni în această problemă. Comandantul simţi frămîntarea lui Gio, dar nu interveni. În acelaşi timp sesiză că lui Dinu îi tremurau barba şi buzele de emoţie ori poate de grijă, iar Doina, rămasă stană de piatră, urmărea atentă derularea întîmplărilor. Singurul care părea dezinvolt şi stăpîn pe sine era Ionel. Dezbrăcat de povara costumului său de astronaut, Ionel vorbea în faţa Căpeteniei fiinţelor raţionale ale planetei, în limba sa maternă. Alte cîteva fiinţe — ce păreau să aibă rolul de sfetnici apropiaţi ai Căpeteniei — ascultau cu foarte mare atenţie, făceau semne aprobatoare între ele, iar din cînd în cînd îşi întorceau privirile spre o instalaţie mare, asemănătoare orgilor muzicale pămîntene. După cîteva cuvinte spuse de Ionel, din orgă ieşeau nişte sunete piţigăiate, împrejurare în care Anda deduse că instalaţia face posibilă traducerea celor spuse de Ionel în limba cunoscută de acele fiinţe cosmice. Şi nu se înşelase. La un moment dat, Ionel, după ce dădu cîteva explicaţii, îmbujorat la faţă, spuse : „Am venit ca prieteni. Dorim să ne despărţim ca fraţii !"

Într-un ritm sacadat, orga scoase cîteva sunete piţigăiate, după care Căpetenia fiinţelor ciudate începu să rîdă cu o vădită ironie. Un rîs usturător, duşmănos chiar, se rostogoli în cascade, cuprinzînd toate încăperile castelului, ecourile lui izbindu-se de pereţii înalţi şi duri, amplificîndu-i sunetele stridente. Peste cîteva clipe, Căpetenia se opri din rîsul bolnăvicios şi, ţuguindu-şi buzele, spuse ceva. Cuvintele, trecute prin maşinăria sofisticată a orgii, ajunseră la urechile lui Ionel ca o ameninţare.

— Prieteni zici ? se răsti orga, traducînd întrebarea Căpeteniei.

— Da, răspunse Ionel. Nu avem faţă de voi interese meschine. Îl vrem pe Ovidiu al nostru. Nu v-a făcut nici un rău...

— Prieteni, fraţi ! Ce cuvinte frumoase, îl întrerupse
Căpetenia. Ce fel de prieteni sînteţi dacă ne furaţi ceea ce
avem mai preţios ? Pînă şi rezervele noastre de roci energetice le căraţi de aici !

Ionel protestă. Îi reaminti Căpeteniei că ei sînt de pe Terra, că nu au fost niciodată pe „Planeta cu surprize", că nu ştiu de asemenea roci...

— Nu te mai căi atît, îl întrerupse din nou Căpetenia. Noi ştim de criza surselor de energie de pe Terra. Şi apoi, pînă şi fauna noastră din rezervaţiile zoologice vreţi să ne-o distrugeţi. Iată, zilele trecute aţi doborît un mamut înotător, declarat de noi ca monument al naturii...

Ionel înţelese. Fiinţele cosmice lăsau impresia că sînt de mai multă vreme pe urmele lor.

— Am fost atacaţi de o turmă şi era în pericol un membru al expediţiei noastre, preciza Ionel repede şi hotărît. Aici e vorba de o stare de necesitate...

— Necesitate ? ! interveni ironic Căpetenia. Turma a fost scoasă intenţionat din bîrlogul ei, fiind mînată de microunde. Şi culmea, nu am putut pune încă mîna pe şeful bandei care operează aici. O să ni-l daţi voi !

— Noi ? Pe şeful bandei ? Dar cine e ? întrebă iritat Ionel, fără să se abţină.

— O faci pe neştiutorul, băiete ! Pe naivul, se completă Căpetenia. Arătaţi-i portretul!
Pe un ecran se proiectă figura bine cunoscută a lui Gio.

— Nu se poate ! izbucni Ionel.

— El este cel care m-a salvat, strigă Anda din locul în care se afla.

— Aaa, ce glas de clopoţel sună în castelul nostru ? întrebă Căpetenia. Să poftească în faţă !

Ionel rămase înmărmurit. Oglinzile se despicară, lăsînd-o pe Anda să treacă nestingherită. Ionel fugi spre ea şi o întrebă neîncrezător :

— Tu eşti ?

— Nu te gîndi la nimic rău, am venit singură...

În astronavă se produse neaşteptatul; amiciţia care întăreşte sentimentele de legătură între oameni, în împrejurări grele, luă o turnură cu totul nedorită. Dinu nu-l putea ierta pe Gio şi izbucni aproape pe negîndite :

— Am ştiut eu, trădătorule ! Te-am simţit, te-am mirosit, te-am văzut de ce eşti în stare. În lanţuri trebuie să putrezeşti !

— Nu, nu, se apără Gio. Comandante, îţi sînt un prieten sincer. Este opera jupiterienilor...

— Iar o poveste cusută cu aţă albă ? interveni Dinu. Dar aparatul acela minuscul cu care ai refăcut legăturile cu nava „Caraiman", pe timpul fluxului radiaţiilor cosmice, ce rol mai are ?... N-o fi şi pentru alarmarea hoardei de animale ? Apoi arătările tale pe post de nălucă ?...

Gio zîmbi. Acuzaţiile pentru el păreau ridicole, dar nu avea cu ce să se apere. „Care o fi adevărul ?" se întreba Andrei.
— Nu am ştiut că pe Terra nu aveţi aparate de intervenţie pentru restabilirea comunicaţiilor cosmice. Este o marcă de pe Marte. Iată-l, spuse Gio, înmînînd minusculul aparat comandantului astronavei. Alt rol nu mai are, preciza Gio, privind pierdut spre ecran.
Andrei examina cu atenţie aparatul în timp ce urmărea explicaţiile pe care Anda le dădea Căpeteniei locale cu privire la împrejurarea în care a fost salvată de Gio.
— Dar ajutorul şefului de bandă ştiţi cine e ? întrebă Căpetenia. E tot de-al vostru, un pămîntean.
— Nu, recunoscu Ionel, nu cred !
Imaginea lui Gio se şterse de pe ecran şi în locul ei apăru o fotografie, mult mărită, a lui Ovidiu Udrea.
— Asta e prea de tot! exclamă Andrei în faţa ecranului.
— Iată-l! spuse categoric Căpetenia, după ce savura privirile întrebătoare ale Andei şi ale lui Ionel.
— Dar e o copilărie să credeţi aşa ceva, protestă Ionel. El ne-a fost răpit de forţe ale planetei dumneavoastră şi vă rugăm să ni-l înapoiaţi.
Anda rămase consternată de-a binelea.
— Nu se poate, îngăimă ea. E o înscenare grosolană.
— Adică ? întrebă Căpetenia.
— Noi vrem neapărat să-l găsim pe Ovidiu. Ne-a fost răpit aici, de pe planeta voastră, făcu Anda, evitînd intenţionat un vocabular reverenţios. Acum, cînd îl cerem, ne reproşaţi cum că e în bandă. Ce raţiune aveţi de nu înţelegeţi ? ...Ce, nu e aici, la voi ?
— Nu ! răspunse mirată Căpetenia. Şi noi vrem să-l găsim. Ia tu, care zici că te cheamă Onel...
— Ionel, îl corectă Anda.
— Bine, Ionel, prezintă-ne pe larg toată povestea, motivele deplasării voastre, scopurile reale pe care le urmăriţi.
Cu voce domoală, prin cuvinte simple, Ionel depănă firul deplasării lor, începînd cu momentul în care s-a aflat de dispariţia enigmatică a astronavei-gigant...
— Singura soluţie ar fi să invităm o delegaţie a localnicilor la bordul astronavei noastre, spuse Andrei. Am putea demonstra adevărul...
— Vreţi să mă predaţi ? întrebă Gio neîncrezător.
— Nu, în nici într-un caz, îl asigură Andrei. Dumneata eşti şeful bandei, aşa cum Ovidiu îţi este ajutor...
— Încep şi eu să mă îndoiesc, recunoscu Dinu. Proba cu Ovidiu mi-a zdruncinat convingerile, deşi trebuie să verificăm. Te rog să mă scuzi, Gio...
— Vă asigur că enigma acestor dublări neruşinate o voi verifica personal. O să vă dovedesc, spuse Gio.
Andrei, pînă la proba contrarie, hotărî să-l menţină pe Gio într-o strictă supraveghere, fără însă să-i vorbească despre intenţia asta şi lui Dinu. El ştia prea multe despre cosmos şi, de aceea, orice îndoială o supunea unor verificări amănunţite. Gio se dovedea tot mai mult un ataşat cert al expediţiei lor, dar nici nu se puteau trece cu vederea constatările localnicilor. Proba de foc prin care urma să se dovedească faptul că Gio este cel de pe astronavă şi nu altul se lăsa aşteptată. „Dar cu Ovidiu ? gîndea Andrei. Nu se poate !" îşi zicea din nou, încercînd să înlăture din minte presimţirile rele.
În timp ce Andrei medita pentru a găsi soluţii de rezolvare a situaţiilor destul de complexe ce se iviseră, Ionel terminase tocmai relatarea pe care i-o ceruse Căpetenia fiinţelor raţionale de pe acea planetă.
— Se pare că avem unele interese comune, interveni Anda. Şi noi, şi voi, îl căutăm pe Ovidiu...
— Da, da, fetiţo, aşa se pare, răspunse Căpetenia pe un ton mai calm. Deci ştiţi unde depozitează hoţii rocile noastre energetice. Înseamnă că de acolo le transportă mai departe...
— Da, confirmă Ionel, numai dacă acolo e ascunzătoarea lor şi nu un depozit al planetei voastre...
— Şi zici că tatăl tău, comandantul, are notat pe hartă locul?
— Da, răspunse Ionel. Anda şi cu tata au fost în depozit.
— Şi ce e acolo ? întrebă Căpetenia cu interes.

Anda începu să explice, dînd unele amănunte.
— Ştiţi, conchise ea, la bordul astronavei noastre se află astromineralogul Doina Novac. Ea a analizat mostrele de roci şi vă poate explica în detaliu...

Căpetenia şi sfetnicii săi au fost tot timpul numai ochi şi urechi. Cît durară explicaţiile Andei, ei încruntară frunţile înalte, făcură semne, schimbară păreri pe limba lor piţigăiată. După relatările făcute de Anda, Căpetenia se consultă cu sfetnicii şi, zîmbind, izbucni :
— Transmiteţi rugămintea noastră să fim primiţi de comandantul astronavei. Sînteţi liberi!
— Ei, acum se pare că sîntem pe calea de a cîştiga prima bătălie, Dinule, spuse Andrei bucuros. Pregătiţi primirea oaspeţilor !...

Vizita „piţigăiaţilor"

Anda şi Ionel se întoarseră singuri la bordul astronavei. Fiinţele cosmice îi conduseră pînă la ieşirea din castel, lăsîndu-i apoi pentru a nu le crea impresia că sînt puşi sub un anume control.
— Am stat într-o tensiune ieşită din comun, spuse Andrei, sărutîndu-i pe copii în momentul cînd aceştia ajunseră la bordul navei.
— Nu mai ştiam ce să facem, se tîngui Doina care, strîngîndu-i la piept pe cei doi temerari, lăsă să se întrevadă pe faţa ei îmbujorată bucuria care o încerca.
— Am toată convingerea că localnicii, piţigăiaţii ăştia, au cele mai bune intenţii, spuse Ionel. Porniseră furioşi dar acum par blînzi şi înţelegători.
— Să-i vezi, continuă Anda, se entuziasmează ca nişte copii. Par inteligenţi şi receptivi la tot ce e în jurul lor. Ne-ar putea ajuta...

...Primirea localnicilor la bordul astronavei „Dacia-8" se realiză chiar a doua zi. Întîlnirea cu ei se transformase într-o adevărată sărbătoare. Cîteva fiinţe, îmbrăcate în costume speciale, se apropiară sfioase, făcînd semne ce păreau prieteneşti. Îmbrăcămintea lor metalică, lucitoare, se dovedea fină şi cu totul aleasă pentru împrejurări deosebite.

Imediat ce urcară pe scara astronavei, localnicii salutară prin plecăciuni făcute în faţa membrilor expediţiei, care le ieşiră înainte cu pîine şi sare. Apoi, unul dintre piţigăiaţi dărui comandantului un glob mare, din aur strălucitor, care reprezenta planeta lor. La rugămintea lui Andrei, localnicii intrară curajoşi în navă. Priviră îndelung aparatele de bord iar apoi, înţelegînd sensurile semnelor făcute de Doina, luară cu toţii loc în jurul unei mese. Feţele lor exprimau numai zîmbet şi voie bună. Unul dintre ei scoase pe masă un aparat mic de translaţie, imitînd orga pe care o văzuseră atît de aproape Anda şi Ionel.
— Ne pare foarte bine că ne putem înţelege, spuse unul dintre localnici. Dar mai bine ne pare că nu dumneavoastră sînteţi cei pe care îi căutăm...

Comandantul astronavei începu să le explice scopurile reale pentru care au devenit peregrini cosmici, dîndu-le, în acelaşi timp, numeroase date despre sistemul nostru solar. Anda, Ionel şi Doina înbiau oaspeţii, aşezîndu-le pe masă, în faţa lor, cele mai autentice bucate pămîntene. Fructele, dulceaţa, florile şi cîte altele, aranjate pe gusturi şi reţele protocolare diferite, îi făcură pe localnici să puni zeci de întrebări. Gustară din bucate cîte ceva şi aceasta, mai ales, la insistenţele astrobiologului Dinu, care le dădu asigurări că nu li se poate întîmpla nimic. Spre deosebire de oamenii de pe Terra, cei de pe „Planeta cu surprize" se dovediră a fi mai mult vegetarieni, iar plantele şi chiar anumite fructe le pregăteau pentru masă nu prin fierbere, ci prin tratarea lor cu anume substanţe.

Singurul care nu se arătase la întîlnirea cu fiinţele raţionale de pe planetă a fost Gio. Speriat de faptul că fotografia sa circula pe planetă, fiind considerat ca şef al unei bande duşmane, Gio îl rugă pe Andrei să nu-l prezinte. Abia tîrziu, spre încheierea discuţiilor, Andrei le explieă localnicilor despre situaţia reală a lui Gio, dar acesta nu se arătă nici atunci. Mînuia şi interpreta din cuşeta sa o instalaţie de senzori speciali pentru ca apoi, în baza datelor furnizate de localnici, a inflexiunilor vocii lor, a modului în care descriau diverse lucruri, Gio să tragă concluzia că fiinţele ciudate de aici sînt sincere. Dealtfel, chiar şi Gio, prin intermediul unui circuit închis de televiziune, asista la discuţiile cu „piţigăiaţii", cum îi numea mereu Ionel. Aceştia, la un moment dat, se plînseră că sînt îngrijoraţi de dispariţia unei mari cantităţi de roci energetice.
— Ştim că Terra suferă de lipsa unor surse clasice de energie, spuse unul dintre localnici.
— Da, confirmă Andrei. Dar noi nu furăm, îl înfruntă el. Încercăm să ne descurcăm cum putem. Locuitorii întregului Univers ar trebui să se înţeleagă şi să se ajute...
— Aşa gîndim şi noi, interveni un alt localnic. Iată un domeniu in care am putea colabora !

— Unde e planeta OD ? întrebă Andrei de parcă şi-ar fi amintit de ceva.
— OD ? repetă unul dintre localnici ce părea a fi un mare învăţat. Nu e planetă, îl lămuri el. E un satelit natural al unei alte planete, neexplorate încă. Ştim că acolo e un bazin hidrografic imens. Dealtfel, noi am şi făcut nişte studii despre OD, nefiind prea departe de noi...
Măsurătorile şi studiile, realizate de localnici, demonstrau că satelitul OD era învăluit într-un strat de nori străvezii, poate chiar de un gaz necunoscut.
— Analiza spectrografică, susţinu învăţatul, ne-a demonstrat că OD este luminat doar într-un strat foarte îngust, situat la mare înălţime, în rest, pe suprafaţa sa domneşte bezna adîncă a nopţii. Atmosfera se dovedeşte a fi lipsită de vapori de apă, deşi aproape peste tot se întîlnesc mări şi oceane...
— Curios, spuse Andrei...
— Veniţi la castel şi vom intra în amănunte, îl invită învăţatul...

*

Cînd Andrei aflase de la Căpetenia localnicilor că deasupra planetei lor a fost identificată — cu ajutorul detectoarelor ultrasensibile — o astronavă-pirat, nu se mai miră. Luase cunoştinţă despre apariţia acestui gen de transport cosmic dintr-o discuţie mai veche cu Ştefan şi îşi dădu seama că descrierea ei de către localnici era izbitor de asemănătoare cu cea despre care îi vorbise comandantul navei „Caraiman". Situaţia părea limpede. Nava-pirat făcea parte dintre astronavele de mare viteză şi, după ce descărcase încărcătura preţioasă pe care o furase, se întorsese.
— Am stabilit şi unele procedee pe care le folosesc, spuse Căpetenia piţigăiaţilor. Unde misterioase pătrund în interiorul ascunzătorii lor, prefăcută în depozit, şi extrag energia. Într-o vreme, pînă la perfecţionarea acestui sistem de unde, piraţii dislocau bucăţi enorme de roci pe care le luau cu ei. De fapt, nu au renunţat nici acum la acest procedeu şi, din cînd în cînd, sustrag bucăţi de rocă.
— Nu înţeleg, interveni Ştefan. Nu i-a observat nimeni ? Mijloacele astro-radar nu au sesizat ?
— Ştiu să anihileze tot, răspunse Căpetenia. Pur şi simplu, cînd fură, ei descompun şi culorile din jur, făcînd zona aproape imposibil de recunoscut, lasă impresia de miracol general, de dispariţie a munţilor şi grotelor...
— Şi ce facem, cum acţionăm ? întrebă Andrei.
— Ce propuneţi ?
— Să organizăm o pîndă, folosind mijloacele noastre de pe Terra. Trebuie să fim pregătiţi să-i prindem asupra faptelor.
— De acord, spuse Căpetenia, dînd repede din capul său chelios.

...Noaptea de smoală se aşternu peste munţii înalţi, golaşi, peste grota cu labirintul ei de tuneluri în care se afla preţioasa captură a unor autori necunoscuţi. Ionel era prezent la postul său de pîndă, încercînd, cu ajutorul razelor infraroşii şi al unor detectoare sensibile, să observe orice mişcare din jur. Ştia de la tatăl său că iniţiativa trebuie să-i aparţină şi că orice întîrziere în a sesiza prezenţa răufăcătorilor putea să ducă la amînarea acţiunii.
Indicatoarele detectoarelor începură un tremur uşor.
— Au ajuns. Iată-i ! îl atenţiona pe Ionel un localnic cu care făcea de serviciu.
— Ce aştepţi, piţigăiatule ? se răsti Ionel. Dă alarma !
În cîteva clipe, zeci de aparate tehnice, care de care mai
sofisticate, aduse de localnici, se aflau în poziţie de atac. Exploratorii de pe astronava „Dacia-8", conform înţelegerii cu Căpetenia planetei, se prezentară la posturi.
— Gio, ai toată latitudinea ! îi comunică Andrei. Căpetenia a admis ca dumneata să conduci operaţiunile.
Gio nu mai spuse nimic. Studiase schiţele armelor de pe planetă, datorită lui Andrei, care îi adusese de la castelul Căpeteniei planetei sute de planşe cu calcule şi poze.
— Atenţie ! strigă Gio. Fulgerele să înconjoare nava-pirat din toate părţile...
Jeturi ascuţite de flăcări pătrunseră spre înălţimi, bătînd fiecare centimetru al astronavei-pirat. Temperatura lor moderată nu putea s-o aprindă, decît numai în situaţia cînd exista o asemenea intenţie. Piraţii nu se lăsau. O ploaie de impulsuri, ca nişte săgeţi electrocutante, porni din înălţimi, bombardînd zona. Gio, graţie unui mecanism de care

aflase în ultimele zile, ridică o perdea groasă, impermeabilă si izolatoare, care inhiba, văzînd cu ochii, fiecare impuls întîlnit. O presă gigant, o instalaţie ce comprima gazele de la mare înălţime, fu pusă în acţiune. Nava-pirat începu să piardă din înălţime.
— În sfîrşit, spuse Căpetenia localnicilor, care ajunsese
la faţa locului. Să vedem cine sînt musafirii nepoftiţi ?
Astronava-pirat rămase fixată de curenţi speciali, mînuiţi de localnici, în faţa lui Andrei şi a Căpeteniei. Dinăuntru, sub ameninţarea unui fascicol de raze distrugătoare, făcînd o mimă de revoltă şi supărare, coborî ţanţoş... Gio. Asemănarea dintre Gio aflat pe sol şi cel coborît din astronava-pirat era izbitoare. Dinu, aflat în faţa trapei de coborîre a navei pirat, porni instalaţiile roentgen de mare putere. Gio-piratul se dovedi o copie ingenioasă. Astro-biologul stabili cert că un microprocesor, bine pus la punct, dicta mişcările şi vorbirea lui Gio-piratul, care se dovedi a fi un simplu robot construit după fizionomia lui Gio-astronautul. Într-o ascunzătoare a costumului pirateresc se descoperi şi un instrument optic, pentru dirijarea umbrei robotului, astfel că Dinu se convinse că Gio-astronautul, exploratorul din echipa lor, este singura fiinţa reală în care se putea avea deplină încredere. Căpeteniei piţigăiaţilor nici nu-i venea să creadă ceea ce vedea. Imprevizibilul însă veni mai tîrziu. Trucul fiind demascat, adevăratul Gio prinse curaj şi-i obligă şi pe restul piraţilor să se predea. Următorul care coborî din astronavă era tocmai mult căutatul dispărut. Căpetenia fiinţelor raţionale de pe planetă părea să aibă dreptate. Ovidiu Udrea păşi pe sol ca şi cum nu trebuia să dea nimănui nici un fel de explicaţii.
— Ovidiu ! exclamă Andrei aproape fără să vrea.
— Nu te recunosc, comandante, răspunse acesta ironic.
Piţigăiaţii îl înconjurară, prinzîndu-l într-un cerc ermetic.
— Acţionaţi razele de dedublare a identităţii, ceru Căpetenia planetei.
Ovidiu parcă se topi. De sub costumul său de astronaut, care dispăru fără urmă, se ivi un jupiterian cu două capete ţuguiate, îmbrăcat într-o armură din fibră specială.
— Te-am prins ! spuse satisfăcut Gio. Ai ucis o lume... Ai distrus Insula cosmică... Ai provocat războiul de pe „Planeta X"... Ai...
— Sa discutăm cu el organizat ! îl întrerupse Andrei.
— Să ne spună un singur lucru, ceru Gio. Unde sînt Ovidiu şi George Cozmin ?
— Ne va spune, interveni Căpetenia planetei. Dezarmaţi-l şi depuneţi-l în turnul castelului...

PARTEA A TREIA

Necazuri pe „Caraiman"

Echipa îmbarcată pe astronava „Caraiman" află mult mai tîrziu despre întîmplările de pe „Planeta cu surprize". Dealtfel, Andrei transmisese colegilor de pe „Caraiman" doar cîteva ştiri de pe planetă, abia după ce şeful bandei de piraţi confirmase, în timpul cercetărilor, că el l-a răpit pe Ovidiu şi l-a depus la sediul Mai-Marelui-Pirat de pe OD. Şeful bandei de piraţi făcu precizarea că Ovidiu a fost surprins în timp ce făcea observaţii pe solul „Planetei cu surprize". S-a mai putut stabili că răpirea lui Ovidiu a servit şefului bandei de piraţi pentru a se folosi de fizionomia şi identitatea sa, avînd intenţia să ajungă pînă şi pe Terra sub aceeaşi acoperire. În sfîrşit, la rugămintea lui Ştefan, Andrei acceptă să le ofere celor de pe „Caraiman" întregul film al întîmplărilor...
— Neaşteptat de interesant, scăpă Marius în timp ce viziona imaginile transmise de la bordul navei "Dacia-8". Aşa mai da, misiune cosmică ! Dar noi ce-am făcut ?
— Ne vine rîndul, nu avea grijă ! i-o reteză Ştefan.
— Oricum, începe să fie mai simplu, îşi dădu cu părerea Rodica. Piraţii trebuie obligaţi să ni-l predea pe Ovidiu.
— Şi pe Cozmin ! sări Marius.
— Bineînţeles, confirmă Rodica, nerăbdătoare să urmărească imaginile de pe ecran.
În timp ce echipa de pe „Caraiman" urmărea aventura cosmică a colegilor, cei de pe „Dacia-8" intraseră din nou sub semnul grijilor. Autorităţile planetei comunicară că, pentru moment, din dispoziţia Căpeteniei, au întrerupt cercetarea şefului bandei de piraţi. În această situaţie, găsirea imediată a lui Ovidiu Udrea ca şi a lui George Cozmin, aşa cum îşi făcuse planul Andrei, deveni o speranţă iluzorie.
— Nu se poate, spuse Dinu înciudat, după ce află vestea.

— Este o nerespectare a înţelegerii cu noi, interveni şt Doina.
— Totul pare ciudat, o completă Gio. În definitiv, noi am contribuit la capturarea bandei, la salvarea rocilor energetice ale planetei, aşa că încep să nu mai înţeleg...
— Nimic nu-i întîmplător, îl întrerupse Andrei. Sigur, e de neînţeles, dar noi nu ne putem amîna misiunea !....
— Dacă va fi nevoie o luăm de la capăt, interveni Ionel...
— Uşor de spus, îl întrerupse Anda. De ce să mergi iarăşi în necunoscut, tocmai acum cînd totul pare să fie clar ?
— Clar ? întrebă Andrei.
Nu mai răspunse nimeni. Astronava „Caraiman", urmărită de cei de pe „Dacia-8" prin sisteme video, intrase într-un nor dens de praf cosmic, iar Ştefan ceru de urgenţă părerea lui Andrei. „Ce fac ?" strigă Ştefan cît îl ţinură puterile. În apropierea sa apăruse ca din senin ceva nedefinit, un fel de nebuloasă sub forma unei spirale ce
era gata să-l angajeze în trîmba sa răsucită şi să-l strivească cu o uşurinţă incredibilă. „Se pare că nu e un fenomen natural !" îi comunică Ştefan lui Andrei. „Evită intrarea în spirală !" îi ceru Andrei. „Cred că am reuşit în ultima clipă !" transmise Ştefan într-un tîrziu.
Devenit lac de sudoare, ghemuit în faţa panoului de detectare a corpurilor din jur, Ştefan nu-şi dădu seama în întregime de pericolul prin care trecuse. Piraţii colonizaţi pe OD, văzînd că şeful bandei specializate în subtilizarea energiei de pe „Planeta cu surprize" întîrzie, intrară la bănuieli. Detectînd locul în care se afla nava lor, devenită prizonieră a fiinţelor raţionale de pe „Planeta cu surprize", îşi dădură seama imediat că acţiunea lor a fost descoperită. Nu le-a fost prea greu ca apoi să înţeleagă că şi cei de pe „Dacia-8", deveniţi prieteni cu localnicii, i-au ajutat şi că urmăresc eliberarea lui Ovidiu. Înainte însă de a se răzbuna pe ei, colonîştii de pe OD sesizară înaintarea astronavei „Caraiman", în care vedeau un ajutor redutabil al celor de pe „Dacia-8". Şi astfel, prima încercare de nimicire a celor de pe „Caraiman" fu marea nebuloasă formată din pietre şi gaze, trimisă în spirală, peste astronava paşnică ce îşi vedea de drumul său.
„Aici nu e mînă curată !" spuse Andrei, după ce află amănunte în legătură cu trîmba de stînci ce era să înghită echipa prietenului său Ştefan. „Puneţi în funcţie pompele de respingere a corpurilor străine", îl sfătui Andrei pe Ştefan. Comandantul astronavei „Caraiman" abia reuşi să recepţioneze îndemnul prietenului său că şi observă o ploaie de stînci ce se îndrepta spre astronava sa. Pompe puternice aruncară în jur gaze cu o mare concentraţie de substanţe diluante. Stîncile se pulverizară în Cosmos ca nişte dropsuri strinse în menghine puternice, iar praful rezultat îl absorbiră imediat alte pompe menite să culeagă resturile pentru a putea fi supuse analizelor de laborator.
Dîndu-şi seama de pericolele prin care trecuseră, Rodica îngălbeni.
— Parcă te ştiam mai curajoasă ! scăpă Ştefan.
— Poate mai prevăzătoare, dar curajoasă, ştiu eu ? răspunse fata sincer. Mă gîndesc la curajul dovedit de Anda şi Ionel pe „Planeta cu surprize".
— Abia aştept să-i revăd, o completă Marius.
Ştefan tăcu. În astronavă începu să domnească liniştea solemnă din preajma marilor evenimente. Aparatele sensibile indicau intrarea navei în zona de atracţie a „Planetei cu surprize".
...Astronava „Caraiman", în aclamaţiile celor de pe „Dacia-8" şi în prezenţa unei mari mulţimi din rîndul fiinţelor raţionale de pe „Planeta cu surprize", asoliză lin, uşor, ca un covor fermecat purtat de vînturi prielnice, fixîndu-se în sol. Marea lebădă cosmică, aşa cum era denumită astronava „Caraiman", îşi găsi locul alături de sora sa „Dacia-8" şi înainte de a opri motoarele puternice, ridică la mare înălţime tricolorul românesc. Era salutul de bun găsit adresat colegilor, planetei şi locuitorilor ei. În acelaşi timp, din dispoziţia Căpeteniei localnicilor, fulgere de mare putere inundară cerul senin al planetei cu culorile tricolorului nostru. Era răspunsul sincer, salutul de bun venit transmis de localnici.
— Ne sînt totuşi prieteni ! spuse Andrei, adresîndu-se echipei sale înainte de a-i îmbrăţişa pe Ştefan şi pe expediţionarii de pe „Caraiman".
— Încă nu se ştie, interveni Gio puţin derutat...

*

Ancheta bicefalului de pe Jupiter ajunsese într-un impas nedorit. Nevoit să recunoască locul unde era Ovidiu ţinut prizonier, precum şi amănunte referitoare la jefuirea „Planetei

cu surprize", piratul jupiterian se hotărî să-şi pună capăt zilelor. Refuzînd să răspundă la întrebările anchetatorului — „un piţigăiat ţanţoş cu alură de sportiv şi minte de filozof", cum îi numise Ionel — piratul despică în gură un dinte fals pe oare radiografia nu-l putuse descoperi. Pe loc, viruşii unei periculoase boli cosmice îi invadară corpul mătăhălos şi îl doborîră. Singura cale de a afla poate totuşi cîte ceva de la el era intervenţia urgentă a unui specialist. Localnicii, deci, nu întrerupseseră intenţionat cercetarea şefului bandei de piraţi. Pentru a nu produce panică în rîndul expediţionarilor de pe Terra, încercară să amîne comunicarea situaţiei reale. În cele din urmă, nu reuşiră să treacă sub tăcere cele petrecute şi cerură de urgenţă sprijinul lui Andrei.
— E o problemă delicată, observă Ştefan după ce află adevărul.
— Ce facem, totuşi ? întrebă Andrei puţin descumpănit.
— Intervenim ! ...Asta e ! spuse Ştefan. Singura specialistă în boli cosmice din echipa mea este Marinela Bordea. S-o rugăm...

Marinela era o proaspătă absolventă a Institutului de medicină cosmică de pe Saturn. Tînără, zveltă, cu un cap ca de păpuşă şi ochi mari, verzi, rămăsese surprinsă cînd Ştefan o propusese să facă parte din echipa sa. Dealtfel, Ştefan era cunoscut pentru grija pe care o manifesta în specializarea celor mai tineri dintre astronauţi şi astfel, constatînd că tînără doctoriţă încă nu fusese trecută pe nici o situaţie de zbor, o solicitase cu toată încrederea. Era primul ei drum printre aştrii altor galaxii iar acum, la o distanţă atît de mică de la asolizare, se vedea în situaţia de a interveni într-un caz important.

...Piratul o privi mirat cînd o văzu pe tînără în salonul său. Clipea, des din toţi cei patru ochi mici, rotunzi şi hîtri ca de pisică.
— E prea tîrziu, plescăi jupiterianul cînd o văzu pe doctoriţă că scoate bisturiul laser.
— Niciodată nu e prea tîrziu cînd e vorba de salvarea unei fiinţe, răspunse aceasta calm.
— Şi dacă nu vreau să fiu salvat ? plescăi gura unui singur cap al piratului.
— Atunci te vom obliga, interveni Rodica. Intrase între timp în salon pentru a o ajuta pe Marinela.

Piratul rămase nemişcat. Începu să urmărească gesturile sigure ale doctoriţei, paşii ei mărunţi, privirea ei deschisă, sinceră. Întoarse unul din capete spre Rodica şi o rugă să-i aducă un vas cu apă fierbinte, clocotită.
— Asta e băutura noastră, spuse piratul, încercînd să schiţeze un fel de zîmbet.
Rodica îi satisfăcu dorinţa.
— La voi, pe Terra, toţi sînt aşa blînzi şi buni ? întrebă jupiterianul, admirînd-o.
— Aproape, răspunse Rodica maşinal. Dar avem şi oameni minunaţi, să ştii ! Cei mai mulţi sînt minunaţi...

Marinela terminase cu pregătirea ustensilelor si aştepta ca piratul să înghită ultima picătură de apă fierbinte.
— Nu vreau să mor, mărturisi unul din capetele piratului.
— Ştiu, confirmă doctoriţa. Chiar şi răufăcătorii notorii ţin la viaţă, nu ?
— Da, da, se declară de acord jupiterianul.
— Atunci cei drepţi şi buni de ce sînt ţinuţi la voi între gratii ?
— Te referi la Ovidiu ?

Marinela nu mai reuşi să-i confirme. Piratul holbă ochii mici, lucitori, gata să-şi dea sufletul. Rodica îi trase mîinile de pe grumazul puternic ca de taur, lăsînd-o pe doctoriţă să-i facă o incizie.
— Aici e buba, spuse calm Marinela, trăgînd de sub pielea piratului un organ gălbejit, asemănător ficatului.
— Îl înlocuim ? întrebă curioasă Rodica.
— Da, răspunse doctoriţa, introducînd sub pielea pacientului un alt organ asemănător. Aici a fost focarul în care s-au adunat viruşii. Convalescenţa însă va dura foarte mult, finaliza doctoriţa discuţia, în timp ce Rodica îi urmărea atentă toate mişcările şi gesturile.

Piratul nu mai scoase nici o vorbă. Marinela, satisfăcută, începu să strîngă instrumentarul chirurgical, urmărind gestul de neînţeles al Rodicăi. Aceasta deschise un dulap de cristal ce trona într-un colţ al încăperii şi, din curiozitate, începu să pipăie costumul piratului.
— Ce-o fi asta ? întrebă Rodiea, scoţînd dintr-un buzunar al costumului pipăit un papirus lung pe care se contura o schiţă.

Marinela nu mai spuse nimic. Surpriza se dovedi peste aşteptările lor ca şi ale celorlalţi din cele două echipe sosite de pe Terra. Schiţa reliefa locul unde Ovidiu era ţinut prizonier pe OD...

Aventură în drum spre OD

Echipajele celor două astronave păreau derutate. Nu toţi împărtăşeau ideea Căpeteniei localnicilor, de a aştepta însănătoşirea deplină a şefului bandei de piraţi, care, după părerea doctoriţei, era de foarte lungă durată. După intervenţia chirurgicală, organismul piratului intrase într-un fel de hibernare, într-o amorţire totală, astfel că el nu putea să mai dea nici un fel de relaţii.
— Cît crezi că ar putea să mai dureze această situaţie ? întrebă Ştefan neliniştit.
— Vreo doi sau chiar trei ani pămînteni, răspunse Marinela sigură pe ea.
— Nu putem aştepta, înţelegeţi, nu putem ! interveni Andrei. Schiţa ne este de mare folos şi deci să pornim !

...Dimineaţa apăru pe planetă ca o umbră luminoasă împinsă pe sol de reflectoare ascunse, misterioase. Echipajele, aflate la posturile lor, schimbau ultimele cuvinte cu Terra în termeni tehnici, lapidari, specifici marilor călătorii cosmice. „Drum bun" le spuse Grig; „Succes" îl completă Gina, după care salve de fulgere de pe „Planeta cu surprize" salutară zborul spre înălţimi al astronavelor. Sistemele de control aflate la bord funcţionau normal, iar atmosfera de lucru era îmbietoare, familiară. Totul însă numai pînă în apropiere de OD. Aici, aşteptările lor se transformară din nou în deziluzii.

Satelitul OD deveni un corp ascuns, învăluit în nori grei prin care nu se putea pătrunde. Perdeaua imensă de nori negri şi groşi era formată din gaze care aveau în componenţa lor încorporate substanţe capabile să distrugă orice corp ce încerca să le străpungă. „Situaţia cere prudenţă" spuse Gio, sigur pe el.

Andrei ştia prea bine că piraţii sînt pregătiţi în orice moment să atace, să lupte cu toate mijloacele lor pentru a nu fi descoperiţi. Tocmai de aceea, în înţelegere cu Ştefan şi cu Căpetenia „Planetei cu surprize", Andrei puse la cale un plan bine chibzuit despre care ceilalţi expediţionari aflară abia acolo, în Cosmos.

...Între documentele găsite pe astronava-pirat, fiinţele raţionale de pe „Planeta cu surprize" descoperiră Codul convenţional al legăturilor radio cu cei de pe OD. Descifrarea codului a fost pentru Andrei şi Ştefan punctul de plecare în conceperea planului şi argumentul major de a se aventura în noua lor călătorie. Acum, în faţa norilor ucigători, planul începu să prindă viaţă. Devenind invizibile, astronavele „Dacia-8" şi „Caraiman" urmau cu fidelitate astronava-pirat pe care o luaseră cu ei şi care era dirijată de roboţi bine pregătiţi de Andrei. În apropierea perdelei de nori, de pe nava-pirat porniră cîteva astrograme adresate personal Mai-Marelui-Pirat.
— Să se deschidă larg toate porţile, dădu dispoziţie Mai-Marele-Pirat.

„Oare am reuşit ?" se întrebă Andrei. „Şi dacă e o stratagemă de a lor ?" se întrebă şi Ştefan. Nimeni însă nu-şi găsea timp să răspundă la întrebările proprii. Valurile de nori ce înconjurau satelitul dispărură ca prin farmec, iar staţii puternice de emisie-recepţie cereau să se indice permanent poziţia şi parametrii de zbor ai navei. Surprizele nu încetară nici aici. Mai-Marele-Pirat ceru astronavei-pirat să facă legătura video. Andrei, Ştefan şi ceilalţi expediţionari se priviră reciproc prin ecranele mari, panoramice ce le aveau la îndemînă. „O.K." spuse Andrei şi transmise pe loc o astrogramă prin care se plîngea că cei de pe „Planeta cu surprize" au deteriorat instalaţia. Ba, mai mult, Andrei solicită ca de urgenţă să se aprobe asolizarea astronavei în partea nordică a satelitului deoarece, datorită unor defecţiuni tehnice ivite, nu are garanţia că va ajunge în partea de sud unde era baza cosmică de pe OD. „O.K." răspunse Mai-Marele-Pirat, care în fruntea coloniştilor de acolo porni vertiginos spre nord.

În punctul stabilit, astronavele se despărţiră. Nava-pirat se îndreptă lin, în pas de melc, spre nordul satelitului, unde era aşteptată cu nerăbdare. „Dacia-8" şi „Caraiman" ţîşniră cu toată viteza spre sud, sperînd, aşa cum rezulta din schiţa predată de piratul prins, că îl vor descoperi pe Ovidiu Udrea...

*

Spre norocul expediţionarilor de pe Terra, emisfera sudică a satelitului OD se dovedi primitoare. Cîteva stînci rubinii, imitînd copaci şi animale stranii, de un fel deosebit, parcă sculptate de mîini conduse de o puternică fantezie creatoare, dominau o mare liniştită ce se întindea de o parte şi de alta a coloşilor de piatră, fără să i se poată bănui vreun capăt.

Astronavele, suspendate la cîţiva metri deasupra luciului apei, încercau să-şi găsească locul de adăpostire. Nu se ştia încă ce va putea urma.
— Să ne grăbim ! hotărî Andrei. Liniştea găsită aici ne-ar putea păcăli, spuse tot el, privind trăsăturile armonioase ale unei sculpturi.
— De acord, răspunse Ştefan, care aplecat peste instalaţia de amerizare comandă coborîrea.
În urma înţelegerii dintre cei doi comandanţi, astronavele se aşezară lin pe suprafaţa apei, care arunca spre hublouri picături mici, sclipitoare, cu reflexe albastre-verzui. Marea nu era liniştită precum părea. Se asemăna mai repede cu o căldare enormă de apă care fierbe la un foc mic ; se observa mişcarea continuă a unor bulbuci coloraţi, aidoma baloanelor de săpun, ca şi stropi fini aruncaţi spre exterior, imitînd clocotul izvoarelor de ape minerale de pe Terra.
— Coborîm ? întrebă Ştefan nerăbdător.
— Încă nu, răspunse Andrei neîncrezător. Presiunea apei pare să fie imensă.
— Să măsurăm încă o dată, propuse Ştefan.
— De acord !
Spre deosebire de Terra, aici totul era altfel. Presiunile mari din adîncurile marine de pe Pămînt erau atinse pe OD doar la cîţiva metri adîncime. Orice măsură pripită de coborîre putea să ducă la strivirea imediată a aparatelor, respectiv a astronavelor, şi deci şi a oamenilor.
— Am găsit soluţia, anunţă Gio într-un tîrziu, satisfăcut de rezultatul analizelor sale.
— Care ? întrebă curios Ştefan.
— Învelitoarele de protecţie ale navelor, pentru apărarea lor împotriva corpurilor dure, rezistă la presiunea apei...
— Sîntem salvaţi ! strigă Marius, care tocmai ieşise din laboratorul astronavei „Caraiman". Şi la noi rezultatul este întocmai ; învelitoarele de protecţie rezistă !
— Dar ce facem la ieşirea din navă ? se interesă Doina.
— Folosim protectoarele individuale, răspunse Ştefan. Au aceeaşi compoziţie.
Suprafaţa mării se sparse ca un cristal fragil şi făcu loc celor două astronave, care se scufundară ca nişte batiscafuri mari, colorate. Apoi, acţionînd motoarele puternice de înaintare, navele porniră, lunecînd în căutarea locului unde se afla Ovidiu. Vizibilitatea prin apă era bună, în ciuda fierberii ei continue şi a culorilor care, din motive necunoscute, se succedau mereu. Spre deosebire de mările Terrei, aici, aproape de fundul oceanului, totul părea limpede. Cîteva izvoare întîlnite în cale săltară uşor navele, făcîndu-le să se clatine. În drum, mai multe pisici de mare mişcară membranele lor plutitoare, parcă în semn de salut adresat celor de pe Terra, iar apoi, nu departe de o colonie de raci ce îşi arătau ţanţoş foarfecele de pe labe, expediţionarii zăriră o hrubă mare, o cavernă tăiată într-o stîncă submarină, al cărei capăt nu se vedea.
— Aici e, preciza Andrei. Să revedem schiţa !
— Iată, sări Marius care sesiză primul, în partea opusă a stîncii mai este o intrare asemănătoare.
— Şi ce-i cu asta ? îl întrebă Ştefan.
— Să pătrundem simultan, ceru Marius. Ne va fi mai uşor.
— Este o idee bună, observă Andrei.
— Atunci să pornim, propuse Ştefan.
— Nu ! interveni Andrei. Voi rămîneţi aici. Apropiaţi-vă tiptil de intrare şi apoi, după ce vom intra şi noi, blocăm cavernele cu raze ucigătoare. După noi nu trebuie să intre nimeni !
— Navele să rămînă invizibile, în poziţie de aşteptare şi nu de repaus, îl completă Ştefan. La nevoie, ieşim şi o întindem...
— Cine rămîne de cart ? întrebă Doina.
— Nimeni, spuse Andrei. Ambele nave vor rămîne în poziţie de luptă, dirijate la nevoie de roboţi.
— Atunci, succes ! spuse Ştefan, pregătindu-se de ancorarea navei sale.
Andrei porni cu toată viteza, încercînd să ocolească stînca ce se arăta mare şi impunătoare. Aproape de hruba ce era rezervată pentru pătrunderea echipei lui Ştefan, Anda observă o vietate uriaşă, un fel de dinozaur marin, cu zeci de tentacule asemănătoare caracatiţei, care stătea, gata de atac. Monstrul părea indiferent la tot ce se petrece în jur, dar nu scăpa din atenţia sa intrarea în peştera submarină.

— E posibil să fie un monstru dresat, spuse Dinu după ce observă tentaculele mari, negre şi pline de ventuze, întinse în golul de la intrarea în peşteră.
— Mai ştii ? răspunse Doina ca pentru sine.
— Las' că-l vom vedea pe al nostru, interveni Andrei mai mult glumind.
Timpul începu să se scurgă extrem de repede, aproape pe nesimţite. Accelerînd la maximum motoarele navei, echipa lui Andrei ajunse în dreptul cavernei prin care urma să intre, fără prea multe greutăţi. Scobitura în munte se arăta primitoare. Un monstru marin, ce se ivi. la apropierea astronavei, se retrase undeva spre fundul mării, îngropîndu-se în nisipul gros, argintiu, care îl acoperi în cîteva clipe.
— Sîntem gata de pătrundere, comunică Andrei după ce se convinse că astronava este aşezată într-o poziţie strategică.
— Şi noi, răspunse Ştefan.
— Cu monstrul ce faceţi ? mai întrebă Andrei.
— S-a retras, îl linişti Ştefan. Deci gata !...
Din ambele sensuri ale peşterii submarine, expediţionarii pătrunseră fără dificultăţi. Se mirară chiar că, pe acest corp ceresc, despre care aflaseră că este veşnic bîntuit de cutremure şi zgîlţîit de vulcani activi, reuşiră o asemenea performanţă. Abia tîrziu, după ce echipa lui Ştefan ajunsese în dreptul unei statui rubinii, luminată feeric de un corp nevăzut, Marius trase alarma. Colega de echipă, Rodica, dispăruse...

Monştrii—prietenii lui Ovidiu

Mai Marele Pirat al jupiterienilor stabiliţi pe OD îşi răsuci mustăţile stufoase ce le purta sub nasurile celor două capete, zîmbind satisfăcut. După ce a ajuns în nordul ţinutului, asistat de toată suflarea piraterească, el aştepta curios şi plin de importanţă asolizarea astronavei-pirat, care cobora alene, nepăsătoare. „De ce aşa încet ?" se întrebă la un moment dat Mai Marele Pirat, enervîndu-se. „Am raportat că nava a suferit defecţiuni...", răspunse prompt robotul de pe astronavă la cererea operatorului de pe sol, care transmisese curiozitatea şefului său. Într-un tîrziu, după ce piraţii se împăcară cu gîndul aşteptării, nava atinse solul. Mai Marele Pirat îşi privi nedumerit subalternii, neînţelegînd ce se întîmplă. Trapele de intrare-ieşire ale navei se dovedeau blocate. În interior domnea o linişte suspectă. Încercarea cîtorva dintre ei de a pătrunde în interior pe alte căi rămase fără ecou. „Sîntem păcăliţi !" spuse cineva dintre piraţi. „Nu se poate", interveni Mai Marele Pirat. În acelaşi moment, însă, o voce gravă din interior le întrerupse frămîntarea. „Nu mişcaţi! ordonă vocea. Sînt mesagerul Terrei şi nu am venit cu gînduri rele. Predaţi-ne urgent pe George Cozmin şi Ovidiu Udrea !" continuă vocea cu aceeaşi gravitate. „Şi dacă refuzăm ?" întrebă Mai Marele Pirat. „Sînteţi înconjuraţi de raze ucigătoare. Orice pas vă poate costa viaţa, preciza vocea. În caz de refuz, astronava va exploda pe loc şi va arunca în neant — odată cu părţile ei componente — şi capetele voastre !" comunică vocea un ultimatum al ei... „Bine, bine, să ne înţelegem, bîigui aghiotantul Mai Marelui Pirat, suplinindu-l pe şeful său care amuţise de tot. Pe Ovidiu vi-l predăm, dar pe George Cozmin nu avem cum", continuă aghiotantul. „De ce ?" întrebă vocea pe un ton aspru, ameninţător. „Pentru simplul motiv că nu este aici... Este depus în «Grota fără fund»- de pe Planeta RA", răspunse aghiotantul. „Daţi toate detaliile !" ceru vocea, de această dată calmă, liniştită.
Piraţii întîrziau să răspundă. De sub astronavă ieşiră două raze vizibile, viu colorate, care începură să şerpuiască spre coloniştii-piraţi. Aceştia, surprinşi, îl rugară din ochi pe Mai Marele Pirat să nu glumească cu viaţa lor. „Ce detalii doriţi ?" întrebă aghiotantul cu o voce tremurîndă... „Trăieşte sau nu ? Ceilalţi din astronava-gigant se află cu el sau nu ? Cine anihilează paza din preajma Grotei fără fund ?..."
Întrebările robotului începură să curgă şnur, fără oprire. Razele colorate se încolăciră în jurul coloniştilor piraţi, aşteptînd parcă o nouă comandă. „În «Grota fără fund» sînt toţi expediţionarii de pe astronava-gigant... Grota nu este păzită... Dacă George Cozmin şi ai lui mai trăiesc sau nu, asta nu ştiu... E mult de atunci", preciza aghiotantul. „Bine, acceptă vocea, urcaţi în compartimentul doi al astronavei şi mergem spre locul unde este reţinut Ovidiu Udrea. Să nu încercaţi să pătrundeţi în cabina de comandă a navei !..."
Mai Marele Pirat oftă. Îşi privi încă o dată subalternii, scrîşnind din dinţi. „Dobitocilor !" spuse el tare şi se îndreptă primul spre astronavă, intrînd în golul lăsat de o trapă ce se deschise automat...

*

Totul se petrecu aproape aşa cum se prevăzuse. Atenţi la cele ce se întîmplă în jurul astronavei-pirat, de pe aceasta fiind asigurată transmisia radio, expediţionarii Terrei nici nu sesizară împrejurarea cînd dispăru Rodica. În acele momente, ei se amuzau de farsa pe care o puseseră la cale, bănuind ce s-ar fi putut întîmplă dacă piraţii ar fi ştiut că din astronavă le vorbeşte un simplu robotei neputincios, că nu sînt înconjuraţi de raze ucigătoare şi că acele raze colorate ce se încolăceau ca nişte anaconde ameninţătoare erau doar o iluzie optică, bine aranjată de Ionel şi Marius, încă de pe „Planeta cu surprize". Timpul însă nu lucra în favoarea expediţionarilor şi nu era exclus ca, din clipă în clipă, piraţii să sesizeze aranjamentul şi să se răzbune.

Dispariţia Rodicăi ridica alte probleme şi mai complicate, de neînţeles. Sesizat de Marius, Ştefan privi spre statuia rubinie ce le ieşi în cale, dreaptă şi înaltă de părea că trece dincolo de suprafaţa mării şi se înfige undeva, sus, în tăriile cerului. În faţa ei, un monstru cu tentacule de caracatiţă se holba cînd la unul, cînd la altul dintre astronauţi, fără să facă nici un semn. Din vîrful unui tentacul ieşea o fîşie de lumină ce părea aruncată dintr-un proiector puternic. Abia atunci cei de pe Terra văzură că în jurul statuii se întindea un amfiteatru mare de unde se deschideau poteci subacvatice spre direcţii necunoscute. „Continuaţi-vă drumul, urmaţi fasciculul de lumină", se auzi, surprinzător, vocea lui Ovidiu, rostită grav de statuie. Lui Marius nu-i venea să creadă. Marinela Bordea rămase îngrozită, dar nu dezarmată. „Să urmăm sfatul", spuse ea. „Răbdare !" ceru Ştefan, zărind din partea opusă spinările viguroase, negre şi bine lustruite ale unei întregi colonii de monştri marini. În apropierea locului, alte fascicule de lumină se proptiră în burta enormă a statuii. În urma monştrilor, veneau obosiţi, în frunte cu Andrei, cei de pe astronava „Dacia-8".

— Ce facem ? întrebă Ştefan descumpănit.

— Înainte ! răspunse Andrei, fără să mai comenteze nimic.

Un monstru întinse două tentacule spre pieptul statuii, proiectînd spre înălţime o rază argintie, strălucitoare. Spre surprinderea pămîntenilor, statuia se despică şi înghiţi imediat monştrii şi oamenii. Expediţionarii se treziră într-o lume aparte. Şiruri lungi şi înalte de roci energetice, bine şlefuite, se întindeau pe culoare lungi ce păreau interminabile. Totul strălucea într-un vioriu deschis, iar deasupra se plimba o lumină pîcloasă ce pornea dintr-un ochi ciclopic care pîndea permanent.

— Sînt rocile furate de pe Planeta cu surprize, spuse încet Anda. Vru să mai zică ceva, dar se opri. Sute de monştri marini, cu tentaculele obosite, şlefuiau şi aranjau rocile într-o anume ordine prestabilită.

— E chiar de neînţeles, se minună şi Doina.

— Sst, făcu Andrei, văzînd cum ochiul ciclopic îşi îndreaptă lumina spre ei. Un monstru sări din apă şi se apucă cu toate tentaculele de ochiul ameninţător. Un ţiuit puternic inundă imediat galeriile submarine şi se stinse încet, încet, odată cu ultimele raze ale ochiului singuratic. Dintr-o parte a tunelului ce părea fără sfîrşit se auzi un plescăit puternic. Hidoasele mamifere făcură imediat loc şi pe culoarul strîmt ce rămase între ele apăru un dinozaur cu tentaculele lăsate. Pe coama lui călărea, radiind de bucurie, Rodica.

— L-am găsit! spuse ea tare, fără să dea nici o explicaţie. Veniţi după mine ! continuă ea, strigînd emoţionată.

În acelaşi moment, dinozaurul marin se întoarse, lipăind apa spre un bust ce îl reprezenta pe Mai Marele Pirat. Sub bust, într-o grotă izolată de apă, pe o piatră colţuroasă, zăcea Ovidiu, aproape inconştient. Închidea uneori ochii şi respira adînc din rezervorul cu oxigen pe care i-l oferiseră piraţii. Un val de bucurie îi cuprinse pe toţi expediţionarii. Andrei şi Ştefan îl ridicară de pe piatra mohorîtă şi îl strînseră puternic în braţele lor vînjoase. Marinela, pregătită ca întotdeauna pentru intervenţii urgente, îi injecta un ser special. Ovidiu îşi reveni...

— Nu vă speriaţi, îi lămuri Ovidiu pe coechipierii săi, cînd îi văzu înconjuraţi de dinozaurii marini.

— Nici vorbă, îl asigură Dinu. Noroc de ei...

— OD este un ţinut dominat de aceşti dinozauri, care deşi nu vorbesc, înţeleg totul, preciza Ovidiu obosit, epuizat. Piraţii au profitat de inteligenţa lor şi îi exploatează pentru a le şlefui, cu tentaculele lor, rocile energetice. Dinozaurii prea bătrîni sau obosiţi sînt distruşi de colonişti... Cred că o să-i extermine...

— Şi ? întrebă Ionel care tocmai privea la tentaculele sîngerînde ale dinozaurului ce distrusese ochiul ciclopic.
— De la aducerea mea aici, continuă Ovidiu arătînd spre dinozauri, am încercat să mi-i apropii. Şi-au dat probabil şi ei seama că sînt un prizonier nevinovat. Încet, încet, ne-am împrietenit; mi-au adus crustacei, peştişori, scoici şi alte animale marine mici cu care m-am hrănit. Apoi mi-au adus un aparat de înregistrare pe care l-au sustras de la piraţi şi pe care, tot ei, l-au plasat în spatele marii statui din amfiteatru... Cînd aţi intrat, sînt sigur că au ştiut că sînteţi salvatorii mei şi au anihilat, cît au putut, sistemele de pază electronică...
— Dar tu ? întrebă Anda, privind-o pe Rodica.
— Nimic mai simplu, răspunse Rodica dezinvolt, sigură pe ea. Unul dintre prietenii lui Ovidiu m-a urcat pe spinarea sa şi a ţîşnit înaintea voastră pe o cale mai directă. E o hrubă îngustă prin care cei mai mari dintre dinozauri nu ar fi încăput...
— Da, da, o ştiu, confirmă Ovidiu.
— Nici nu am avut timp să mă dezmeticesc că am şi ajuns în faţa celulei lui Ovidiu. Am ştiut din clipa aceea că dinozaurul ne este prieten. Apoi, m-a luat şi m-a dus spre voi. Probabil că a intuit neliniştea voastră...
— Dar statuile cine le-a ridicat ? se amestecă în vorbă Marinela.
Cei prezenţi întoarseră privirile spre ea. Calmă, doctoriţa bandaja tentaculele sîngerînde ale dinozaurului marin care învinsese ochiul ciclopic.
— Ei, cine ? făcu Ovidiu. Se înţelege, dinozaurii, preciza tot el. Au un talent de neînchipuit. Dealtfel, se pare că şi ei sînt un fel de fiinţe colonizate, venite de pe „Planeta statuilor de piatră". Din păcate, nimeni nu ştie cînd şi cum au ajuns aici...
— Iată ceva interesant de cercetat, spuse Dinu, necăjit că timpul nu-i permite să aprofundeze acest subiect.
În căştile astronauţilor se auzi un semnal pe care îl aşteptau. Robotul de pe astronava-pirat semnaliza apropierea sa de baza tainică în care Ovidiu fusese ţinut prizonier. Cîţiva dinozauri marini începură să se agite, sesizînd şi ei, probabil prin simţuri naturale, sosirea stăpînilor.
— Nu vă fie teamă, îi îndemnă Ovidiu.
— Începînd de azi veţi scăpa de asupritori ! îl completă Andrei.
Dinozaurii începură să salte, plescăind apa cu tentaculele lor negre, lucioase.
— Să le ieşim înainte ! se înfierbîntă Andrei, intuind un plan care îi încolţise în minte.
— De acord, spuse Ştefan fără să bănuiască gîndurile colegului şi prietenului său.
Expediţionarii porniră pe drumul de întoarcere spre astronave. Doar dinozaurii, aflaţi în împărăţia lor marină, ridicară tentaculele, fluturîndu-le în vînt pentru a le dovedi celor de pe Terra sentimentele lor prieteneşti...

În lupta inegală cu piraţii...

Pămîntul de acasă îmbrăcase mantia albă a iernii, iar fulgii mari de nea cădeau anapoda peste bulevardele suspendate şi trotuarele rulante de pe marginile lor. Copii cu obrajii roşii de ger, cu ochii jucăuşi, zburdau trăgînd după ei săniuţe mai mari sau mai mici, cu sau fără motor, strecurîndu-se prin forfota străzii înţesată de oameni. Veronica urmărea printr-un geam al locuinţei sale întreaga panoramă a străzii, văzîndu-l parcă prin perdeaua deasă, mătăsoasă, a ninsorii, pe Ionel. Se simţea obosită. Eforturile expediţionarilor erau resimţite şi de cei de pe Terra, care urmăreau şi dirijau zborul, făceau calcule, trăiau marile emoţii alături de ei. Se frecă la ochi şi imaginea închipuită pieri. Încerca să-şi alunge dorul de Ionel şi Andrei prin muncă, prin preocupare permanentă faţă de sarcinile ei, dar acesta se cuibărea năvalnic, cuprinzîndu-i întreaga fiinţă. Aflase încă din zori de la directorul Institutului de cosmonautică ştirea că Ovidiu Udrea a fost găsit şi se bucurase. Avea convingerea că Andrei, Ştefan şi ceilalţi expediţionari de pe Terra nu se vor lăsa pînă nu-l vor găsi şi pe George Cozmin, dar o copleşea un fel de spaimă, o grijă ciudată faţă de soarta celor aflaţi pe meleaguri astrale. Grig şi Gina, cu care discutase după găsirea lui Ovidiu, o informaseră că astronava-pirat îi însoţeşte spre Planeta RA, fapt pe care Gina îl interpretase ca un semn îngrijorător. În mintea Veronicăi, care în urma convorbirilor cu Andrei ştia totul sau aproape totul, cuvintele Ginei stăruiau ca o suferinţă. „Cum adică îi însoţeşte ?" se întrebă Veronica. Îşi dădu seama că nu înţelesese exact sensul comunicărilor pe care i le făcuse Gina. Privi

încă o dată afară la cerul care începuse să cearnă mărunt munţi de nea şi se hotărî să ia legătura cu Andrei.
Ionel, cînd văzu chipul îndrăgit al mamei pe ecranul instalaţiei video, se simţi cuprins de un dor nestăvilit de casă. Uitase parcă de scopurile pentru care se afla pe acele meridiane cosmice şi se trezi abia cînd Veronica ceru insistent să i se facă legătura cu Andrei.
— Tată, urgent la aparat ! îl atenţiona Ionel.
Andrei nu părea prea bine dispus, iar Veronica îl surprinse puţin tulburat.
— Ai necazuri ? îl întrebă ea.
— Nu te frămînta, sînt trecătoare...
— Crezi că îl vei salva pe Cozmin ? mai întrebă ea ca să lege discuţia, să nu intre brusc în subiect.
— Sînt sigur, răspunse Andrei, uşor surprins de întrebare.
— Dar Gina mi-a spus că nava-pirat e pe urmele voastre...
— A fost o neînţelegere, îi explică Andrei. Am vorbit cu Grig şi toate sînt lămurite...
Andrei încerca, de fapt, să ocolească adevărul faptelor petrecute, deşi în momentul discuţiei cu Veronica pericolul trecuse. Părăsind catacombele subterane ale dinozaurilor marini, echipele lui Andrei şi Ştefan întîlniră la suprafaţa mării astronava-pirat, pregătită să se afunde spre locul tăinuit unde piraţii îl ţinuseră pe Ovidiu. Prin comenzi electronice, astronava coloniştilor piraţi fusese ridicată pe traiectorie cosmică, odată cu cele două astronave pămîntene.
— Nu aşa ne-a fost înţelegerea ? urlă Mai Marele Pirat.
— Ce nu e de înţeles ? întrebă Andrei. Pe Ovidiu l-am găsit singuri. Acum ni-l vei preda pe George Cozmin.
— Nu ! strigă Gio, care se afla de faţă, derutîndu-i pe toţi. Astronava-pirat nu are ce căuta acolo...
— Nu pricep nimic, mărturisi Ştefan, care urmărise scena pe ecranul din cabina de comandă a astronavei „Caraiman".
Piraţii tăcuseră. Simţeau apăsarea cabinei strîmte în care se îngrămădiseră ca nişte pepeni într-o ladă nu prea voluminoasă. Aveau senzaţia de sufocare, aproape de strivire, dar nu mai scoaseră nici o vorbă.
— El e ! sări Ovidiu. De unde l-aţi găsit ? Iată abia acum îl văd mai bine... El m-a condus în carcera aceea de pe OD...
— Nu sînt eu ! se apără Gio. Lucrurile s-au lămurit cînd i-am prins pe piraţi, acolo pe „Planeta cu surprize".
— El e ! repetă Ovidiu. Ochii nu mă înşeală. Mimica, gesturile, ce mai !... El este adevăratul creier al bandei de piraţi. Ce faci, comandante ?...
— Ai dovezi ? îl întrebă calm Andrei.
— Ce dovezi mai vrei ? Prizonieratul meu acolo nu este o dovadă ? Întreabă-l de Cozmin, ştie ?... De aceea nu doreşte să vină piraţii cu noi... îşi dă seama că va fi demascat !
Dinu urmărea atent scena. Încă nu ştia dacă să intervină sau nu, deşi era sigur în sinea sa că afacerea cu Gio nu este deloc curată.
— Nu ! protestă Gio. Nu-mi este teamă de aşa-zisa demascare, în definitiv sînt în mîinile voastre... Piraţii însă vor sesiza că astronava lor este fără personal la bord şi ar putea să preia comenzile...
Gio încă nu ştia şiretlicul folosit de Andrei şi Ştefan. Comenzile astronavei-pirat erau demult neutralizate, fiind preluate la bordul navei „Daeia-8" şi orice încercare de nesupunere putea deveni fatală pentru piraţi. Desigur, acesta era un calcul teoretic pentru că, în realitate, un insuficient studiu al situaţiei ar fi creat mari greutăţi. În timpul discuţiei cu Gio, piraţii parcă se treziră.
— Dacă nu ajungem la o înţelegere, vă distrugem ! se auzi la bordul astronavelor de pe Terra o voce de pe nava-pirat.
— Ce vorbeşti ? întrebă ironic Ştefan. Adică, ce vrei ?
— Să facem un schimb corect. Vi-l predăm pe George Cozmin cu condiţia să ni-l predaţi pe omul nostru, pe şeful bandei de piraţi. De acord ? se auzi în microfon vocea piratului.
Andrei nu răspunse. Ştefan nu mai spuse nici el nimic.
— Interesant tîrg doriţi, interveni Ovidiu. Adică să eliberăm bandiţi în schimbul oamenilor cinstiţi, sechestraţi de voi...
— Dacă doriţi, dacă nu !... interveni ameninţător vocea piratului.
— Bine ! Să fie predat întîi Cozmin, hotărî Andrei.
— Ba nu, se încăpăţînă vocea de pe nava-pirat. Să fie predat întîi omul nostru.

— Nu ! interveni şi Ştefan, neputîndu-şi continua vorba.
Astronava-pirat dispunea de un mecanism magnetic despre care expediţionarii de pe Terra nu aflaseră. Piraţii, deblocînd intrarea în cabina de comandă, şi-au dat seama că singura lor soluţie de a-i şantaja pe cei de pe „Dacia-8" şi „Caraiman" este de a folosi mecanismul magnetic, care deregla şi bloca funcţionarea motoarelor, dezechilibrînd navele. Şi astfel, la acel „nu" categoric al lui Ştefan, ei au răspuns prin a antrena cele două astronave într-o cădere în spirală, aproape liberă, întrerupîndu-se orice posibilitate de intervenţie comandată. Astronava-pirat se ţinea pe urmele lor, dirijîndu-le căderea.
— Ne aruncă în spaţiu, zise Doina îngrozită de acest gînd.
— Cine ştie dacă vom mai întîlni în cale vreun corp pe care să poposim ? o completă doctoriţa.
— Raportaţi la dispeceratul de pe Terra! ordonă Andrei.
Căderea continua pe nesimţite, dar vertiginos. Expediţionarii amuţiseră la un moment dat. În difuzoarele aparatelor astrofonice se auzea doar rîsul înfundat al piraţilor, care imita parcă un disc hîrşîit de folosinţă îndelungată. Pe culoarele astronavelor „Dacia-8" şi „Caraiman" începură să sclipească intermitent becurile de alarma. Se aşteptau idei, se doreau acţiuni rapide, hotărîte, ce puteau să schimbe situaţia.
— Şi de ce nu i-l dăm pe creierul grupului de piraţi ?
Pe „creierul" nu pe „şeful", preciza Marius care pusese
întrebarea, intuind un posibil şiretlic.
Gio înţelese. Nu aşteptă nici o altă sugestie şi îl rugă pe Andrei să comuteze legătura video cu astronava-pirat.
— Mizerabililor ! strigă Gio impunător. Cînd eram la un pas de succes, voi vreţi să stricaţi totul ? Vă ordon să scoateţi din vrie cele două nave de pe Terra ! continuă el grav, aproape silabisind.
„Dacia-8" şi „Caraiman" se opriră, plutind deasupra unei plase mari, argintii, cu sclipiri roşcate.
— Acesta le era scopul, spuse Gio adresîndu-se coechipierilor care-l priveau surprinşi. Ne-au întins o plasă cosmică în care să lege cele două astronave şi apoi să ne arunce în spaţiul infinit.
— Nu, nu aşa, veni un răspuns de pe nava-pirat. Intenţionam să legăm navele şi apoi să le fixăm într-un spaţiu fără viaţă...
— Destul ! ţipă Gio. Profitaţi că nu închid microfonul si deveniţi obraznici. Sînt teafăr şi liber... Porniţi spre RA ! Îl vom elibera pe Cozmin...
— Să ne lămurim... scînci o voce de pe nava-pirat.
— Gura ! strigă Gio. Să nu aud nici o vorbă pînă pe RA...

*

— De fapt, cine este acest Gio ? întrebă Ştefan într-un tîrziu. Coincidenţele astea nu-mi plac. Încep cu adevărat să nu mai înţeleg.
Andrei intuia cu exactitate bănuiala lui Ştefan. Era mult prea greu ca în acea situaţie să-i demonstreze ceea ce credea el despre Gio.
— Timpul îi va evidenţia înfăţişarea reală, răspunse Andrei aparent nepăsător. Ştii zicala că „la nevoie te faci frate şi cu dracul" ?...
— Dar timpul ne poate pierde pe noi, spuse Ştefan îngrijorat. Se pare că gluma se îngroaşă...
Spaţiul înghiţi pe nesimţite cele trei astronave ce se pierdură între mugurii deschişi ai unor stele îndepărtate, necunoscute. Se observa ici-colo pîlpîitul vag al unor luceferi gălbejiţi de timp şi obosiţi de atîta alergătură în spaţiu. Totul în jur părea un vis trăit aievea, care îi încuraja pe expediţionari în ciuda eforturilor şi a timpului îndelungat de călătorie.
— Măriţi viteza ! ordonă Andrei. Ştefan, te rog, cu toată viteza spre RA !
— Nava-pirat tace ? întrebă Ştefan curios.
— O să tacă încă multă vreme, preciza Andrei.
După ce Gio luă în serios comanda astronavei-pirat şi Mai Marele Pirat se domoli, Andrei trecu la o altă stratagemă sigură pe care o socoti necesară. Declanşa sistemul de unde inhibitoare, provocînd în rîndul piraţilor un somn adînc, liniştitor. Totul părea aproape perfect. Undeva departe, între două corpuri atîrnate de un suport ca de sticlă, se ivi o explozie de lumini orbitoare care încet, încet, se stinse, lăsînd totul în beznă şi într-un gol

fără-sfîrşit. Apoi explozia se repetă şi în hăul cosmic se auzi o detunătură ce se pierdu departe.
— George Cozmin al nostru începe să devină un mit, sparse tăcerea Anda, care tocmai se trezise dintr-o scurtă aţipire.
— Poate, acceptă Ionel.
— Oricum, un mit inspirat din prea multă realitate, zise Dinu.
— L-am visat, continuă Anda.
— Cum ? întrebă curioasă Doina.
— Fantastic, preciza Anda. Parcă era stăpînul unei lumi sălbatice...
— Cred că nu s-a gîndit niciodată la aşa ceva, spuse Andrei rîzînd.
— Nu, desigur că nu s-a gîndit, acceptă Anda, dar aşa l-am visat. Era înalt, voinic, cu o stea în frunte ce sclipea ca un luceafăr văzut noaptea de pe Terra. Avea o îmbrăcăminte cosmică, un fel de costum-scafandru poleit în aur. Cînd ne-a văzut, a fugit de noi spunînd că nu se mai întoarce pe Terra. Singurul care a reuşit să-l lămurească a fost Marius...
— Cum aşa ? întrebă Rodica pe jumătate crezînd, pe jumătate amuzîndu-se.
— Simplu, i-a răspuns Anda. A smuls steaua de pe fruntea sa. Şi atunci, revenindu-şi parcă dintr-un somn adînc, a spus fără şovăire : „Vă urmez !"...
— De s-ar rezolva toate ca în vise ! surîse Ştefan. Andrei, priveşte !...
Atenţionat de Ştefan, Andrei se concentra pentru a descifra un conglomerat de corpuri luminoase.
— Fantastic ! spuse Doina. Ne apropiem de Planeta RA.
...Institutul de cosmonautică intrase în posesia unor date interesante şi utile despre Planeta RA. Se cunoştea de acum că solul planetei este dominat de cratere imense şi vulcani, parte dintre ei în plină activitate. Formele de viaţa nu erau cunoscute, deşi circulau păreri că jupiterienii ar fi îmblînzit climatul planetei şi ar fi transportat acolo o anume faună ce fabrică oxigen. Nu era însă nici o confirmare în acest sens. Singurul lucru sigur era că planeta emite în jurul ei radiaţii puternice, de nepătruns şi că există doar un singur culoar, un fel de cărăruie cosmică ce deschidea drumul dintre ea şi un satelit alăturat, supranumită, pentru îngustimea ei spaţială, „cărarea curajului". Exceptîndu-i pe piraţi, care cunoşteau bine zona, prea puţini au fost cei ce s-au avîntat pe această potecă nebătătorită.
— Am nevoie de toate datele, cu cît mai multe amănunte ! ceru Andrei dispeceratului, după ce se edificase cu situaţia generală a Planetei RA.
— Nu vă faceţi probleme, vom pătrunde, îl asigură Gio.
— Dumneata să nu te amesteci, îi atrase atenţia Andrei. Aşteaptă pînă îţi voi cere părerea...
— Cum, ţi-ai pierdut încrederea, comandante ? îl întrerupse Gio.
— Nicidecum, îl asigură Andrei. Am dreptul şi datoria să verific. Aşa că, te rog...
— Dar am intrat într-un joc în favoarea noastră, continuă Gio.
Andrei nu mai răspunse. Astronavele se aşezară pe itinerariul trasat cu mînă sigură de Andrei şi Ştefan, pe hărţile lor de navigaţie cosmică. Pe măsură ce se apropiau de RA, perdele ceţoase de gaze începură să-i învăluie în trepte dense. Aproape că nu mai vedeau nimic în jur. Doar roboţii, cu orientarea lor precisă, făceau ca navele să lunece în spaţiu, urmînd cu fidelitate traseul stabilit. Undeva, jos, se zări un petec lucios, aproape orbitor, de lumină. Încet, petecul se mări şi astronavele pătrunseră spre el, intrînd pe cursul unui curent care le absorbi puternic. Expediţionarii se simţiră plutind parcă pe un şuvoi de apă ce îi ducea ameţitor spre o cascadă imensă, nevăzută. Era „cărarea curajului". Şuvoiul se opri brusc şi astronavele rămaseră suspendate, undeva sus, deasupra unui crater golaş, luminat de cîţiva sori argintii, dar zgîrciţi în căldură.
— Se pare că aici sorii ăştia se nasc unii dintr-alţii, zise Doina, care auzise de acest fenomen.
— Se poate, răspunse Dinu. Probabil, pe măsură ce se maturizează unul, se naşte altul, adică o nova locală cu sclipiri intense...
— Exact! confirmă Doina. Materia incandescentă de pe cel vechi este preluată de nucleul celui nou...
— Puţină linişte, ceru Andrei, întrerupînd-o. Începem manevra de coborîre.
— Gata, spuse Ştefan, dar nu înainte de a le da piraţilor încă o doză de somn.
— Am grijă, răspunse Andrei. Poate chiar mai multe.
— Vezi să nu-i adormi de tot, îi atrase atenţia Ştefan, conectînd instalaţia de frînare...

Jocul mirajelor

Planeta RA lăsase la început impresia a fi un pustiu rece, neprimitor. Fundul craterului pe care asolizară astronavele era împrejmuit de vîrfuri colţuroase, tăiate neregulat în stînci sfărîmicioase, neomogene. Ionel încercase să pună piciorul la baza unei asemenea stînci dar, spre surprinderea celor prezenţi, muntele ce lăsa impresia unui monolit se sfărîmă ca un bolovan de nisip strivit de un buldozer.
— Dacă e peste tot aşa, vom pătrunde greu, spuse Doina, atentă la rocile din jur.
— Le vom examina şi vom vedea, interveni Ştefan.
— Bineînţeles, îl completă Andrei. Fiţi siguri, soluţii vom găsi !
Expediţionarii resimţeau greutatea corpului care îl apăsa nemilos spre solul planetei. Fenomenul era nou pentru ei şi nu-l înţelegeau. Starea de imponderabilitate dispăruse de mult, locul ei fiind luat de puterea deosebită de atracţie a planetei.
— Cum ne descurcăm ? întrebă Marinela neîncrezătoare, privind spre vîrfurile fumegînde ale unor vulcani.
— Există o singură soluţie, răspunse Gio. Din cîte ştiu, spre „Grota fără fund" nu sînt scări şi nici alte mijloace de coborîre. Se sare, pur şi simplu ; trebuie să sărim în ea !...
— Aşa, la întîmplare ? întrebă Doina.
— Nu ştiu dacă e chiar la întîmplare, preciza calm Gio, dar se sare. Curenţii din interior exercită o contrapresiune, suficientă pentru a nu ne lovi şi a ne opri aproape de capătul ei...
— Şi apoi ?... De fapt, unde e capătul grotei ? îşi concretiza întrebarea Marius. Avem, cît de cît, o schiţă, o însemnare ?...
— Să judecăm ceva mai la rece situaţia, interveni Ştefan. De ce atîta grabă ? Dar, apropos, ştiţi ce a făcut Rodica ?... A urcat la bordul astronavei-pirat şi a conectat mecanismul de teleghidaj. Deci nu mai avem probleme cu ei.
— Dar asta nu ne rezolvă intrarea în grotă, spuse Ovidiu.
— Aaa, a avut ea grijă şi de asta, răspunse Ştefan. L-a trezit forţat, cu ajutorul lui Dinu, pe aghiotantul Mai Marelui Pirat. Iată-l, coboară !
Bicefalul cu capetele ţuguiate, înalt, bine legat, miji ochii mici şi rotunzi ca de viezure, privind în toate părţile. Nu-i văzuse încă la faţă pe expediţionari şi nu ştia cui să se adreseze.
— Ei, ce facem ? Unde e Cozmin ? îl întrebă Andrei.
— Nu discut cu dumneata, răspunse îngîmfat unul din capetele bicefalului. Unde e jupiterianul nostru ?
— Te rog să fii cuviincios ! îi atrase atenţia Gio, care ieşi în faţă. Trebuie să ne îndeplinim obligaţia, aşa că răspunde la întrebare.
Bicefalul îl privi lung, întîrziind intenţionat răspunsul.
— Nu cumva ne-aţi tras pe sfoară ? întrebă piratul neîncrezător, suspicios. Nu mai am încredere nici în capetele mele, dar în nişte străini ? Dovedeşte-mi, i se adresă lui Gio, că eşti dumneata !
— Adică, ce vrei ? se răţoi Gio. Dacă ar fi să respect legea voastră, piraterească, ar trebui să te lichidez pe loc.
— Cred că invers ! ripostă piratul, care într-o clipă, după ce apăsă pe un nasture al costumului său, luă înfăţişarea lui Gio.
Expediţionarii asistaseră pînă atunci nepăsători la acest schimb de cuvinte dintre Gio şi pirat. La apariţia însă a celui de al doilea Gio în locul piratului, Andrei scoase pistolul laser.
— Ne-am comportat civilizat şi cu dreptate, spuse el.
Altfel, priveşte, domnule pirat ! zise el, arătîndu-i pistolul.
Bicefalul, care împrumutase fizionomia lui Gio, holbă ochii.
— Să ştii că nu glumim, îi atrase atenţia Andrei. Să începem...
La comanda lui Ştefan, Rodica începu să manevreze instalaţia de teleghidaj. Astronava-pirat se înălţă uimitor de repede, după care începu să se rostogolească spre vîrfurile unei stînci ce părea de granit.
— Nu ! strigă piratul. Nu ne prăpădiţi ! Voi deschide porţile grotei.
Astronava-pirat asoliză lin pe vechiul loc.
— Aşteptăm, spuse Andrei.
— Vă rog să mă urmaţi, bîigui piratul, fără chef.
Gio, cel care era cunoscut drept real şi loial Terrei, nu mai scoase nici o vorbă. Urmă tăcut grupul de astronauţi, care se apropie de o altă stîncă, năpădită de o vegetaţie

ciudată ; un fel de muşchi şi licheni, crescuţi în jurul unor ciuperci mari, cu pălării de mărimea unor umbrele deschise. Piratul scoase din buzunar un mecanism doar de el ştiut şi îndreptă un fascicul invizibil de raze spre una dintre ciuperci. Tot atunci, stînca din faţă se urni, lăsînd să se vadă în golul lăsat de ea un sistem de scripeţi şi o bandă lucioasă de care erau agăţate mai multe cupe.
— Poftiţi ! îi invită piratul.
— Nu, tot nu ne-am înţeles, spuse Andrei. Comenzile trebuie să le laşi pe mîna noastră. Şi apoi, e singura intrare ?
— Nu, recunoscu piratul, nu e singura dar este cea mai lipsită de riscuri.
— Mă îndoiesc, spuse Andrei. Unde sînt celelalte ?
În loc de răspuns, piratul îndreptă fasciculul de raze spre o altă ciupercă mai mare. Un vuiet asurzitor se răspîndi pînă departe şi zeci de stînci începură să se mişte. De sub ele răsăriră pe rînd grote şi peşteri întinse în care domnea bezna.
— Acum poftim, vă predau mecanismul de comandă al deschiderii şi închiderii „Grotei fără fund", spuse piratul, adresîndu-se lui Andrei.
— Care e scara locului tainic ? întrebă Ştefan, care mai auzise cîte ceva despre această grotă.
— Iat-o, în stînga noastră !...
Expediţionarii priviră în golul ce se deschise în stînga lor. Şiruri înguste de scări coborau spre locuri necunoscute, sclipind la suprafaţă în razele puţin luminoase ale soarelui.
— Fă-ne plăcerea şi te schimbă, îi ceru Andrei piratului. Eşti mai drăguţ şi îţi stă mai bine cu fizionomia ta !
— Eu ? Cu mine vorbeşti, comandante ? se supără Gio.
Piratul dispăruse. În timp ce expediţionarii priveau miraţi scările, grotele, împrejurimile, piratul („sau poate Gio ?" spusese Ştefan) parcă se dizolvase. Nimeni nu sesiză dispariţia atît de neaşteptată a unuia dintre cei care îşi spuneau Gio. Cel prezent între membrii expediţiei jurase că el este Gio cel real.
— Îl vom găsi, spuse Andrei sigur de sine. Nava-pirat nu poate să mai facă nici o mişcare, preciza el apoi. Ale noastre, după ce le-am făcut invizibile, le-am plasat într-un loc pe care piraţii nu-l bănuiesc. Deci să intrăm pe urmele lui Cozmin...

*

Pentru a putea coborî în adîncuri, expediţionarii recurseră la o soluţie cu totul pămînteană. Scările fiind înguste, neîncăpătoare, la propunerea lui Ştefan, pătrunderea spre abisul grotei se făcu în urma tragerii la sorţi, în ordine intrară Ovidiu, Marius, Andrei, Anda, Ionel, Gio, Doina, Ştefan, Marinela şi la sfîrsit Dinu. Ovidiu păşi pe primele trepte cu o uşurinţă incredibilă. El gustase din amărăciunea prizonieriei piratereşti şi era hotărît să facă orice pentru a-l scăpa pe Cozmin.
După cîţiva paşi, Ovidiu, cuprins de întuneric, iar mai jos, Marius, care se ţinea aproape de el, simţiră că ceva nu e în regulă. Ovidiu se opri. Ceilalţi coechipieri se apropiară.
— De aici drumurile noastre se despart, spuse Ovidiu prin microfonul din cască, sfredelind întunericul. Iată zeci de catacombe, nişte tuneluri care coboară, şi tot coboară !... continuă el mirat.
— Cîte sînt ? întrebă Andrei.
— Multe, nenumărate, răspunse Ovidiu.
— Cum să facem ? interveni Ştefan.
— Trebuie să cercetăm tot, să nu ne scape nimic, hotărî Andrei.
Ovidiu nu mai aşteptă alte lămuriri. La lumina unei lanterne, făcu repede o schiţă a gurilor ce se vedeau de la intrarea în tuneluri. O parte dintre ele, în limita numărului de oameni, le însemnă ca fiind acoperite.
— Restul ? întrebă el.
— Restul le vom lua de la capăt după ce terminăm cu acestea, spuse Ştefan, conştient fiind că alte posibilităţi nu sînt.
— Atenţie deosebită — interveni Andrei — să nu ne scape nici un loc. Folosiţi cu dibăcie microgeneratoarele de raze pentru a vă asigura invizibilitatea şi toate genurile de detectoare. Ţinem legătura prin radio !...
Scara îngustă, prinsă în chingile unor pereţi abrupţi, cobora nemiloasă într-o spirală continuă, amintindu-i lui Ionel de caturile unui castel medieval din Carpaţi, pe care îl vizitase într-o vacanţă de vară. Păşea uşor de parcă îi era teamă să nu strivească lucruri

de mare preţ. Din cînd în cînd simţea că îl apucă ameţeala şi se oprea cîteva clipe, pentru a se dezmetici. Era atent doar la scările ce se lungeau continuu şi la convorbirile radio, scurte, la obiect, dintre expediţionari, dîndu-şi seama că şi ceilalţi încep să obosească. Marinela şi Anda pierduseră de acum noţiunea exactă a timpului, neştiind de cînd înfruntă întunericul.
— Mai mergem mult ? întrebă Dinu.
— Cît va fi necesar, îi răspunse Andrei, calm şi vioi, pentru a-i încuraja pe coechipierii săi.
Drumul începu să fie presărat de alte guri de tuneluri şi îngreuiat de căldura devenită insuportabilă pe care o emanau depozitele de lavă vulcanică pe lîngă care treceau. Apăruseră apoi alte deschideri spre necunoscut care derutau, chinuiau. Labirintul „Grotei fără fund" părea sa fie şi el nesfîrşit. Ionel continuă să coboare scara, fără sa dea atenţie deschiderilor laterale şi tresări. În faţa sa se ivi o mică platformă pe care se aflau trei animale ciudate, aproape fosforescente. Conturul lor evidenţia un corp mare, asemănător zebrei, cu gît lung ca de girafă şi cap turtit de crocodil. Din capetele lor, cîte doi ochi de taur, fioroşi, sfredelitori, îl urmăreau insistent. „Sînt invizibil", îşi spuse Ionel în gînd pentru a se asigura pe sine de realitatea stării în care se afla. Închise ochii şi îi deschise iar, repede, pentru a se convinge de ceea ce vede. Nu-şi putu crede ochilor. Pe ciudata zebră din mijloc se afla Gio, călare. Pe Ionel îl trecură fiorii. Îşi dădu seama că la mijloc este o afacere pusă la cale de piratul dispărut încă de pe sol. Pe baza unui cod cunoscut, îi semnaliza repede lui Andrei împrejurarea prin care trecea. Răspunsul codificat îl ajută să-şi revină ; piratul scăpat avea asupra lui microinstalaţia de creat miraje. Un impuls interior îl făcu pe Ionel să tragă de sub tunică lasoul magnetic şi, dintr-o mişcare, încercă să-l prindă pe acel netrebnic care nu respecta înţelegerea cu ei. Piratul însă dispăru înainte de a intra în chingile lasoului. Zebrele cu capetele de crocodil se topiră ca prin farmec.
Ceilalţi expediţionari îşi continuau drumul în linişte şi cu aceeaşi atenţie. Lui Andrei i se cuibăriseră în cap zeci de întrebări la care încă nu găsea răspunsuri clare. Se strecura prin întuneric şi gîndea. Între altele, îşi aduse aminte şi de îndemnul lui Gio de a-i determina pe expediţionari să sară în „Grota fără fund", inventînd acei curenţi de presiune din interior care i-ar fi menţinut şi nu i-ar fi lăsat să se zdrobească. „Ce-a urmărit Gio ?" se întrebă poate pentru a zecea oară şi, de fiecare dată, îi licărea cîte un crîmpei de bănuială. „Şi dacă Gio e pur şi simplu Gio, fără legătură cu un alt Gio al piraţilor ? continuă Andrei să mediteze. Pfiu, ce încurcătură şi cu Gio ăştia ! Dar, unde o fi piratul ? Cînd şi unde vom ajunge oare ?" şi multe alte întrebări alergau între polii minţii sale ca nişte armăsari nărăvaşi pe un hipodrom. „Reuşita întotdeauna este grea, dar e dătătoare de mari satisfacţii", îi fulgeră lui Andrei prin cap unul dintre îndemnurile directorului Institutului de cosmonautică şi merse mai departe cu voinţa şi mai încordată. „Andrei, Andrei, se auzi deodată strigat de Ştefan. La capătul unei peşteri, continuă Ştefan, m-am întîlnit cu Ovidiu şi cu Marinela. Drumurile duc spre acest loc. Pe un perete am găsit scris un mesaj în cea mai curată limbă pămînteană. Ascultă-l! «EU, GEORGE COZMIN, MA AFLU ÎNCARCERAT ÎN GHEŢARUL GROTEI». Îi recunosc scrisul... El e..." „Nu este iarăşi un miraj ?", întrebă Andrei după o clipă de ezitare. „Nu, nu cred", preciza Ştefan. „Victorie ! urlă apoi Gio în aşa fel încît să se audă cît mai distinct în căştile tuturor expediţionarilor. L-am prins pe pirat cu laserul magnetic", strigă el din nou. „Bravo !" se bucură Andrei, rugîndu-i pe toţi să se adune în peştera unde se afla Ştefan.
Prinderea piratului nu rezolva însă problema pentru care ei se deplasaseră pe RA. Nimeni nu ştia unde poate fi gheţarul în care George Cozmin era ţinut prizonier...

În miezul Planetei RA

Directorul Institutului de cosmonautică citi cu atenţie astrograma semnată de Andrei şi Ştefan, prin oare aceştia raportau stadiul investigaţiilor efectuate pînă la acea dată. La lecturarea fiecărei fraze se însufleţea, încerca să retrăiască şi să resimtă bărbăţia expediţionarilor, eforturile şi emoţiile lor. Cînd ajunsese însă la partea în care membrii expediţiei se plîngeau că în urma unor săptămîni întregi de cercetări gheţarul nu a putut fi găsit, în sufletul directorului se strecurase un fior de teamă. „De ce oare ?" se întrebă el. „Cineva se pare că încurcă iţele", îşi dădu cu părerea Grig, pe care directorul îl chemase să se sfătuiască. Directorul nu răspunse aluziei lui Grig. Se ridică din fotoliul său şi începu să se plimbe rar prin biroul său înalt, spaţios. Era gata să reia legătura radio cu Andrei si Ştefan, dar se răzgîndi. Examina atent, împreună cu Grig, schiţa color a „Grotei fără

fund", aşa cum o transmiseseră cei de pe RA prin sistemul video. Mărită de zeci de ori, unele detalii chiar de sute de ori, schiţa evidenţia numeroase locuri necunoscute ori nestudiate suficient de cei de pe Terra.
— Aici mi se pare ceva curios, spuse la un moment dat Grig, atent la un punct verzui cu nuanţe albastre care cobora spre miezul Planetei RA.
— Mda, mormăi directorul. Se pare că ăsta nu-i un punct oarecare ; iată se vede aici o prelungire a culorii pe o porţiune enormă spre interiorul planetei, spre inima ei şi chiar dincolo de ea.
Examinarea schiţei şi a cîtorva fotografii color care o însoţeau continua febril în toate compartimentele specializate ale institutului. Veronica sesiză şi ea punctul verzui cu nuanţe albastre şi trase concluzia, pe care o împărtăşeau şi alţi specialişti, că acolo se află marele gheţar al planetei. Adăugase însă la concluziile proprii şi încercuise pe o fotografie, o imensă insulă din faţa presupusului gheţar. Insula era presărată cu numeroase puncte minuscule colorate, iar deasupra ei se deschidea parcă un cer de cristal.
— E greu de stabilit ce poate fi aici, zise Veronica în discuţia avută cu directorul.
— Da, într-adevăr, răspunse acesta.
— Să le facem un proiect de traseu, propuse Grig, poate îi putem ajuta.
Detaliile schiţei, calculele efectuate, ipotezele drumului de urmat au fost încredinţate calculatorului electronic...
— E colosal, nemaipomenit, spuse Veronica după ce studiase cîteva dintre calculele sale, confruntate cu rezultatele calculatorului.
— Ce te-a apucat ? Zi-i odată, nu mă fierbe atîta, îi ceru directorul, văzînd-o că se cam codeşte.
— Planeta RA se pare că este o rămăşiţă a fostei „Planete a statuilor de piatră", preciza Veronica.
— Interesant! spuse directorul.
— Vedeţi, continuă Veronica, „Planeta statuilor de piatră" a dispărut cu multe sute de mii de ani în urmă, după un cataclism natural...
— Şi ? întrebă directorul. Ce vrei să spui ?
— Nu se poate ca aici să nu fi renăscut viaţa. E drept, cine ştie în ce forme noi! Poate să-i atenţionăm, să ştie şi ei...

*

„...De acum, mult succes!", spuse Gina, după ce încheiase transmiterea detaliată a astrogramei cu rezultatele calculelor şi indicaţiile directorului institutului. Andrei şi Ştefan se priviră reciproc. De forme superioare de viaţă pe planetă încă nu putea fi vorba şi expediţionarii se mirară chiar că celor de pe Terra le trecuseră prin cap asemenea lucruri. Drumul părea lung şi anevoios. Ştefan se întreba dacă epuizarea nu va pune stăpînire pe unii dintre membrii expediţiei, iar Andrei începuse să-şi facă griji în legătură cu rezervele de oxigen.
— Se pare că pe undeva am greşit, se amestecă în vorbă Ovidiu. Iată, am ocolit prea mult.
— Da, acceptă Andrei. Poate că drumul indicat de pe Terra va fi mai scurt. Să încercăm...
Între timp, piratul fusese depus în astronava sa, alături de ceilalţi confraţi bicefali, astfel că drumul părea să fie mai lesnicios şi poate fără prea multe surprize neplăcute.
— Să pornim ! hotărî Andrei, după ce îşi aruncase din nou privirea peste astrograma primită de pe Terra.
Membrii expediţiei luară parcă de la capăt întreaga operaţiune. Undeva, pe o scară mai directă, o apucase Gio, urmat îndeaproape de Rodica şi Ionel. Călcau rar şi încet, aşteptînd ca fiecare moment să le aducă acea noutate neaşteptată ce întîrzia să apară. „În sfîrşit", şopti Gio în microfonul din cască. La cîţiva metri, în faţa lor, înconjurată de stînci ce imitau culoarea purpurei, se întindea o oază mare. În mijlocul ei, mii de trandafiri şi garoafe proaspete îmbătau locul cu parfumul lor puternic. „Este insula descoperită şi de cei de pe Terra pe o fotografie", continuă Gio, tot în şoaptă. „Da, este Insula florilor de gheaţă", spuse Andrei care sosi repede din urmă. Dar, tot atunci, Gio, care se apropiase de o tufă de trandafiri cu petale sclipitoare, puse mîna pe una din flori. Un fulger puternic despică bezna ce părea veşnică, scoţînd la iveală un tavan de oglinzi bine şlefuite.
— Ce s-a întîmplat ? întrebă Dinu care tocmai ajunsese împreună cu Marinela.

— Nu ştiu, bîigui Rodica aproape lividă.
Gio căzuse sub tijele de gheaţă ale tufei de trandafiri, iar alături de el se afla Ionel aproape în nesimţire. Între timp ajunseseră şi ceilalţi membri ai expediţiei, care aprinseră reflectoarele spre zona Insulei florilor de gheaţă. Andrei se repezi spre Ionel, luîndu-l în braţe. Corpul părea inert, doar ochii îi mai străluceau şi buzele se străduiau să spună ceva nedesluşit. „Gio, murmură Ionel într-un tîrziu, aveţi grijă de Gio !"... Gio însă nu mai putea fi reanimat. Cel puţin atunci şi cu posibilităţile pe care expediţionarii le aveau la îndemînă, Gio trebuia trecut pe lista eroilor post-mortem.
Marinela îşi dădu imediat seama că fulgerul era rezultatul unui scurtcircuit electric ce părea să fi fost provocat cu intenţie. Se trase concluzia că Gio, cunoscînd probabil zona, ştiind proprietăţile florilor de gheaţă de a furniza mari energii electrice, şi-a provocat singur sfîrşitul. Credea, probabil, că evenimentul va putea produce sfîrşitul insulei ca şi al expediţiei, dar se înşelase. „Nu se poate !" ripostă Doina, care părea că nu crede în ceea ce i se înfăţişa. „A fost un accident!" sări şi Anda. „Vom vedea", le linişti Ştefan. Dinu începu să descheie îmbrăcămintea lui Gio în buna intenţie de a-i administra o doză mare de oxigen. De sub costumul de astronaut ieşi la iveală figura hidoasă a unui pirat bicefal, lipsit de suflare.
— Nu cumva... ? întrebă în grabă Anda.
— Nu, nu, preciza repede Dinu, anticipînd întrebarea. Cel dus pe astronava-pirat este pirat veritabil; l-am examinat atent...
— V-am prevenit, se dezvinovăţi Ovidiu.
— A vrut să ne întindă o capcană încă de pe OD sau chiar mai devreme şi tot timpul s-a ţinut de noi, interveni Andrei supărat. Mă aşteptam...
— Te-am atenţionat, comandante, încă de pe "Planeta cu surprize", spuse Dinu. E drept, ulterior m-am îndoit...
— Bine că s-a terminat aşa, oftă Anda, privind spre Ionel care începu să-şi revină.
— Şi-a dat seama că oricum va fi demascat, spuse Ştefan. Ovidiu îl încolţise, Dinu îl suspecta, Andrei vroia să-l verifice într-o situaţie concretă şi, evident, cădea în capcană. Şi apoi, Cozmin îl recunoştea şi dintr-o mie, cred. De el îi era frică !
— Şi cum pînă la Cozmin nu mai e mult... se amestecă Marius în vorbă.
— Vedeţi, îl întrerupse Andrei. Cînd eram în drum spre „Planeta X", el m-a avertizat că mă pîndeste un mare pericol...
— Aha ! spuse Ştefan. A profitat de situaţia creată acolo şi a vrut să te abată din drum. Auzi, grijuliul !...
— Aşa se pare, îl completă Ovidiu. Era suficientă o mică abatere că te şi înhăţa. Înseamnă că nenorocitul ăsta era pe urmele tale.
— Dar pe „Planeta cu surprize" s-a purtat cuviincios, interveni Anda. M-a salvat !...
— Şi-a schimbat tactica, spuse Ovidiu. Era interesat să ne cîştige încrederea.
— Ce urmărea, totuşi ? vru să ştie doctoriţa.
— Intrăm în domeniul presupunerilor, răspunse Ştefan. Şi cum presupunerile, fără dovezi, sînt riscante, ne-am hazarda prea mult.
— Vom afla, fiţi pe pace, îi asigură Andrei. Timpul rezolvă multe...
Siliţi de împrejurări şi obosiţi de drum, membrii expediţiei făcură popas în Insula florilor de gheaţă, admirînd şi ei frumuseţea peisajului, curiozităţile naturii acelei planete. Ionel le explică cum în momentul fatal se apropiase de Gio cu intenţia de a-l împiedica să pună mîna pe florile de gheaţă dar abia ce îl atinsese, şi scurtcircuitul s-a produs cu o intensitate nebănuită. Cu toţii repetară nefirescul unor situaţii şi împrejurări, cei mai mulţi găsind de această dată motivaţii fără echivoc, punînd toate nereuşitele pe seama jupiterianului-pirat ce se menţinuse atîta timp sub fizionomia lui Gio.
— Dar acest Gio există sau a existat oare şi în realitate ? întrebă doctoriţa care pansa o arsură neînsemnată de pe braţul lui Ionel.
— Dacă vom avea răbdare ne vom convinge, spuse Andrei.
Cea mai tăcută în acea împrejurare se dovedea a fi Doina. Atentă la bolta pavată cu cristale, sesiză că sus, spre cel mai înalt punct, se învîrte alene un obiect reflectorizant. Părea o minusculă cameră de luat vederi care, indiferentă la tot ce se întîmplă în jur, ţinea locul unui ochi atent al vreunui Argus al grotei. Curioasă din fire, Doina scoase detectorul de scotocire a locurilor necunoscute ; vroia să ştie dacă obiectul consumă sau generează energie. Descoperirea i se păru de domeniul fantasticului. La început, se înşelase. Obiectul nu era o cameră de luat vederi ci o vietate a grotei, care emitea permanent unde succesive de un fel ciudat. Receptate de florile de gheaţă, printr-o

metamorfoză necunoscută, undele transformau tulpinile şi petalele florilor în generatoare puternice de energie electrică.
— Oare pe Pămînt nu am putea adapta o asemenea vieţuitoare ? întrebă Doina cu vădit interes.
— Să mai studiem, răspunse Ştefan. Poate ar trebui să ne înţelegem cu cei de pe „Planeta cu surprize", pentru a importa de acolo roci energetice.
— Iar începeţi ? se supără Andrei. Mi-aţi mai spus şi sînt de acord, dar toate la timpul lor...

Expediţionarii parcă n-ar mai fi vrut să plece din Insula florilor de gheaţă. Frumuseţea plantelor, coloritul lor viu, atrăgător, parfumul care inunda locul, îi ţinea ostatici. Se simţeau ca vrăjiţi. O adiere uşoară a unui curent de aer, pînă atunci de nesimţit, se strecurase venind parcă de dincolo de insulă, furişîndu-se prin ascunzişurile grotei pînă departe spre scările labirintului de tuneluri. La scurt timp, o erupţie imensă de lumină înconjurase cele două echipe de astronauţi, prinzîndu-le ca într-un cleşte. Oamenii rămaseră locului ca nişte statui. Sus, în oglinda de cristal de pe bolta insulei apăru un chip aspru de femeie, cu trăsături dure de luptătoare. Spre deosebire de cele de pe Terra, părea o uriaşă cu nas cîrn, cu părul lung pînă la călcîie.
— Hei, voi străinilor, se adresă necunoscuta din oglindă, părăsiţi imediat aceste locuri ale locuitorilor din gheţurile veşnice. Orice încălcare a îndemnurilor mele se va termina la fel cum şi-a încheiat viaţa cel ce a îndrăznit să pună mîna pe florile noastre...
— Te rog să ne scuzi dacă te-am supărat cu ceva, răspunse calm şi binevoitor Andrei. Sîntem de pe Terra şi am venit cu gînduri bune, să salvăm oameni de ai noştri răpiţi de răuvoitori.

Chipul femeii dispăruse. Andrei îşi dădu seama că vorbise în van. Cercul de lumini începu să se strîngă şi apoi încet, ca într-o sală mare de festivităţi, îşi reduse intensitatea pînă se stinse. Expediţionarii rămaseră derutaţi...

RA oferă surprize noi...

În astronava-pirat, Mai Marele Pirat se trezi, simţindu-şi capetele grele ca de plumb. Privi curios prin hublouri şi îşi dădu seama că nava lor rămăsese singură, izolată, într-un ţinut care deşi îi era cunoscut, întotdeauna i s-a părut neprimitor. Căscă mai bine ochii mici şi văzu că stîncile care mascau intrarea în „Grota fără fund" fuseseră mişcate. La început nu-i veni să creadă dar mai tîrziu, după ce se trezi şi aghiotantul său, se convinse de realitate, îşi dădu seama că bătălia o pierduse, deşi spera încă. Trăia cu încrederea că cel care folosise fizionomia lui Gio, pretinsul „creier" al bandei, ca şi oamenii din inima Planetei RA, îi sînt buni aliaţi, că prin rocile energetice pe care le promisese celor de pe această planetă în schimbul închirierii locului tainic de pe gheţarul unde George Cozmin era deţinut ca prizonier, cîştigase bunăvoinţa războinicilor de aici. Îi trecu prin mintea unuia dintre capete că aici, pe Planeta RA, el are o „limbă" bine plătită şi că această iscoadă a sa va face totul să-i salveze reputaţia de fiinţă raţională cu bune intenţii. Se hotărî deci să aibă răbdare. Intui că nava sa este minată şi că orice încercare de forţare a trapei de ieşire era egală cu o explozie, urmată de nimicirea coloniştilor piraţi.

În timp ce Mai Marele Pirat se resemna şi rămase în aşteptare, membrii expediţiei de pe Terra căutau soluţii noi de a ajunge în locul tainic al gheţarului. Hotărîră prin semne să nu mai vorbească şi să declanşeze cu toţii, simultan, microgeneratoarele de raze care să îi facă invizibili, înaintară apoi pe rînd, strecurîndu-se cu abilitate pe lîngă florile de gheaţă, urmărind cu înfrigurare luciul gheţii din tavan. „Mai repede !" şopti Andrei, îndemnîndu-i pe toţi să treacă de acel loc pe care îl socoteau o capcană întinsă în drumul lor. Din frica de a nu lovi petalele florilor ori de a nu rătăci în bezna întunericului care îmbrăţişase din nou zona, începură să se autodirijeze prin microunde, fiecare dintre ei recepţionînd poteca exactă prin antenele minuscule înfipte în ţintele bocancilor protectori. Pe rînd, în şir indian, se apropiară de marginea Insulei florilor de gheaţă şi în faţă le apăru un gheţar imens, un munte acoperit cu un fel de solzi lucitori, străjuit de o cupolă mare acoperită şi ea de acelaşi sistem de oglinzi ca şi insula. Mai era puţin. „Ne apropiem de capătul călătoriei noastre", şopti Ovidiu în microfonul său. „Pînă nu sări să nu strigi hop", îi răspunse Andrei mai mult în glumă.

Paşii expediţionarilor se înteţiră. Întîlnind gheţarul se înviorară, inimile începură să bată cu mai multă putere, voinţa deveni mai îndîrjită. Andei i se păru că muntele de gheaţă aruncă din străfundurile lui nişte raze lungi, reci şi ascuţite. Aceeaşi senzaţie o avu şi Marius care zări, undeva în corpul transparent al muntelui, capete sau corpuri de animale.

Dori să privească încă o dată atent dar, în apropiere, se auzi un foşnet. Întregul şir de oameni privi în direcţia zgomotului. Părea că este o simplă iluzie acustică dar foşnetul se repetă, aproape în acelaşi timp, chiar deasupra lor. Din masa mare a oglinzii se desprinse o explozie luminoasă şi căzu peste membrii expediţiei o plasă mătăsoasă cu mii de ochiuri. Vocea uriaşei luptătoare cu părul despletit şi lung pînă la călcîie se auzi tare şi ameninţător : „Corpul vostru emite radiaţii, aţi uitat ? Invizibilitatea nu vă apără pe planeta noastră, iar pentru încălcarea legilor sacre de aici veţi fi pedepsiţi !"

Plasa mătăsoasă se prinse de costumele lor ca un magnet puternic şi îi ridică pînă sub boita mare de cristal. Aici oglinda se frînse ca un ochi de apă şi, după trecerea lor, îşi reveni de parcă nimic nu se întîmplase. O lumină galbenă, odihnitoare, îi însoţi în urcuşul nedorit şi neaşteptat, pînă într-un punct unde un grup de femei uriaşe, cu părul lung, înfăşurate în mătăsuri sclipitoare, îi privea dispreţuitor. „Urmaţi-mă !" spuse una dintre ele, arătîndu-le o direcţie nebănuită.

Zona locuită a Planetei RA părea o cu totul altă lume. Andrei şi Ştefan încercau să fie cît mai lucizi, îndemnîndu-i şi pe ceilalţi la calm şi multă răbdare. Expeditionarii pătrunseră într-o grădină cochetă, cu flori de gheaţă şi fîntîni arteziene ce aruncau jeturi de lumini colorate.

Grupul de astronauţi de pe Terra, condus de femeia luptătoare care îl luase în primire, pătrunse într-o sală în care domneau acordurile unor muzici stranii. În jurul sălii, pe etajere de gheaţă, se aflau împăiate animale mari marine, aşezate alături de bijuterii din aur şi pietre preţioase.

— Sînt mărturiile trecutului nostru, spuse un bărbat vîrstnic, un uriaş robust cu barbă lungă pînă în vîrful degetelor de la picioare, care apăruse pe neaşteptate. Aici a fost cîndva un fund de mare, dominat de mari bogăţii ; stînci sculptate de o rară frumuseţe, stăpînite de dinozauri, continuă bătrînul, ca şi cum cei de pe Terra ar fi încercat să le nege trecutul.

— Dinozauri ? întrebă Andrei. Sînt prietenii noştri.

— Prietenii voştri ? întrebă şi bătrînul mirat. Mă faceţi să rîd... Au dispărut demult, de cînd nişte comete ce traversau galaxia noastră s-au izbit de fosta "Planetă a statuilor de piatră", transformînd-o în interior într-un bulgăre de gheaţă.

— Dar dinozaurii trăiesc, sînt pe OD, nu departe de RA, continuă Andrei.

Bătrînul nu mai spuse nimic. Dispăru ca o umbră prin ceaţa, lăsîndu-i pe expediţionari să privească vestigiile unui trecut pe care ei încă nu-l înţelegeau pe deplin. Anda se apropiase de Ionel tocmai în momentul cînd acesta admira cochilia aurită a unui melc de mare din alte ere, marcînd existenţa planetei.

— Ce se poate întîmpla cu noi ? întrebă ea în şoaptă.

Ionel nu mai avu timp să-şi dea nici o părere. Sala se umpluse de voci gălăgioase...

— Să ştiţi că ăştia ne rad, am terminat-o, spuse Dinu puţin agitat.

— Să căutăm o soluţie, s-o ştergem, îl completă Ovidiu.

— Fiţi pe pace, îi linişti Andrei. Se pare că au minte şi judecă. Aşa că, unde-i judecată, trebuie să ai şi puţină încredere !

Cîţiva bătrîni se postară în jurul sălii, în apropierea pereţilor. O blondă uriaşă cu păr de aur, îmbrăcată în piei ca de crocodil, bătute cu pietre scumpe apăru însoţită de un grup mare de femei. În mînă purta un fel de sceptru şi era urmată doar la cîţiva paşi de femeia care le vorbise expediţionarilor din oglinda-tavan a Insulei florilor de gheaţă.

— Am vrut să vă cruţăm, începu blonda cu părul de aur. De ce nu respectaţi legile noastre ?

— Nu am avut intenţia să încălcăm legile şi ospitalitatea planetei voastre şi ne cerem încă o dată scuze, stimată...

— ...preşedintă în exerciţiu, interveni un bătrîn.

— ...stimată preşedintă în exerciţiu, se completă Ştefan, care începu motivaţia expediţiei lor.

— Spuneţi-ne, curajoşilor, aici în faţa Consiliului, ce motive v-au adus la noi cu atîta insistenţă ?...

Ştefan se însufleţi. Povesti pe scurt peripeţiile şi necazurile lor, scopurile clare şi cinstite pe care le urmăreau.

— Nu am auzit de nici o astronavă-gigant, spuse blonda după ce îl ascultase pe Ştefan.

— Adevărul e cel pe care am avut onoarea să vi-l mărturisesc aici, preciza sincer Ştefan.

— Cum ne puteţi dovedi că acei jupiterieni sînt piraţi ? întrebă blonda cu interes.

— Dovezi ? spuse Ştefan. Avem şi nu prea, dar deplasîndu-vă pe „Planeta cu surprize" şi pe „OD" veţi putea afla lucruri şi mai grave comise de ei.
— Vedeţi, continuă blonda, povestea voastră nu pare întru totul verosimilă. Apoi, pretindeţi că sînteţi în căutarea unui echipaj de pe o astronavă-gigant. Nu ştim nimic, vestea voastră e cu totul nouă şi deocheată pentru noi... în gheţarul închiriat de jupiterieni pentru nişte cercetări ale lor, nu credem că au fost depuse fiinţe tocmai de pe Terra. Oricum, vom verifica !
— Vă mulţumim, spuse Ştefan repede, aproape bîlbîindu-se fără să vrea.
— Nu-mi mulţumiţi atît de iute, se înfuriase blonda. Veniţi şi cu alte amănunte, daţi-ne dovezi, altfel nu mai plecaţi de aici!
Ştefan schimbă cîteva priviri cu Andrei. Nu se înţeleseră. Era mult prea greu ca atunci şi acolo să poată motiva tot ce ştiau.
— Nu putem motiva pe loc, se scuză Ştefan, daţi-ne răgaz. Pînă atunci, însă, vă rugăm să ne permiteţi să verificăm şi noi gheţarul. Ar fi dovada supremă...
— Nu, deocamdată nu ! Cererea voastră o vom pune în discuţia Consiliului...
Sala se eliberă ca la comandă. Unul dintre pereţi devenise transparent şi o voce dulce, cîntătoare, îi anunţă că, în baza legilor ospitalităţii, pînă la încheierea cercetării se va încerca să se creeze o ambianţă apropiată de Terra. Ochii mari, setoşi de plaiurile natale, priviră spre panorama de dincolo de peretele dispărut. O pădure de brazi răsări ca din pămînt. Un joc de lumini irizante le reaminti de noaptea Anului nou, de bradul împodobit cu steluţe sclipitoare şi de călătoriile, niciodată obositoare, ale lui Moş Gerilă. Un susur de apă îi făcu să tresară. Clipocitul lui repeta parcă, limpede şi cristalin, sunete de clopoţel. Un curent de aer puternic ozonat inundă salonul înalt, iluminat de cîteva artificii. Desfăcîndu-şi casca Ovidiu sorbi cu nesaţ aerul de afară. „La mulţi ani, draga mea !" transmise Andrei o astrogramă către Veronica. Ceilalţi îl imitară, luînd legătura cu cei dragi şi apropiaţi prin sistemele individuale de comunicaţie cu care erau dotaţi. Pe Terra, sărbătoarea revelionului era în plină desfăşurare...

*

Sala în care se trezi în zorii zilei următoare era cu totul schimbată. Cîteva făclii metalice, aşezate în candelabre masive din gheaţă cioplită, scînteiau deasupra unei mese pregătită ca pentru o festivitate aleasă. Femeia cu părul lung ce le vorbi din tavanul-oglindă intrase grăbită în sală, zîmbindu-le. Expediţionarii încă nu ştiau motivele schimbării acestei atitudini. Aveau să afle abia peste cîteva clipe, cînd preşedinta în exerciţiu a Consiliului planetei, urmată de o numeroasă suită, intrase şi le comunicase scurt :
— O parte din precizările voastre se confirmă. Căpetenia „Planetei cu surprize" a intervenit energic pentru eliberarea şi ajutorarea voastră. Casta superioară a dinozaurilor marini de pe OD ne-a comunicat, printr-un limbaj convenţional pe care doar noi îl înţelegem, că voi i-aţi eliberat de o exploatare cruntă. Consiliul înclină să vă declare nevinovaţi !...
— „Casta superioară a dinozaurilor", făcu Ovidiu surprins. Deci, sînt raţionali ?... S-au organizat şi vor deveni puternici...
Cei prezenţi nu luară în seamă izbucnirea lui Ovidiu. Cu toţii erau interesaţi în a se clarifica asupra verdictului exprimat de blonda cu părul de aur.
— Deci, sîntem liberi ? întrebă Andrei.
— Nu chiar aşa, răspunse blonda. Copiii, sufletul şi viitorul fiinţelor de pe tot Universul, mesagerii înţelegerii intre noi, sînt liberi să-i caute pe cei pierduţi. Dacă sînt la noi, fiţi siguri, îi veţi revedea. Restul rămîneţi pînă clarificăm şi alte lucruri. Temporar, astronava-pirat, cu tot cu prizonierii de pe ea, a fost sechestrată de noi...
— Să nu avem surprize, îndrăzni Ştefan.
— Nu vă faceţi asemenea probleme, nu-i eliberăm, preciza blonda. Vom cerceta totul.
— Vă rugăm, interveni Andrei, aprobaţi ca grupa de copii să fie însoţită de medicul nostru.
— De acord, spuse blonda. Restul simţiţi-vă cît mai bine, odihniţi-vă. Rămîneţi fără costumele voastre speciale dacă doriţi. Uzinele noastre de oxigen, create cu posibilităţile noastre şi nu de jupiterieni, cum se bîrfeste de alţii, pompează suficient aer în încăperi ca să vă satisfacă.
— Şi ce va urma ? întrebă Ovidiu timid, fascinat de afirmaţiile blondei.

— Nu ştiu, vom vedea. Deocamdată, pentru a preveni surprizele neplăcute, cum spusese cineva, echipa voastră va fi însoţită la gheţar de Ola, şefa armatei noastre de luptătoare.
Prima femeie cu care expediţionarii făcuseră cunoştinţă se ridică în picioare, zîmblnd radios.
— Să-mi fie iertată îndrăzneala, dar nu cred că e cea mai bună alegere, interveni un bătrîn din suită. Ola i-a ajutat pe piraţi. Am dovezi !...
În sală se auzi un murmur. Blonda cu părul de aur se încruntă. Această "regină a cerului", cum o numise Ovidiu, părea că nu ştie încă ce să spună. Anda o privea cu multă atenţie, întrebîndu-se în sinea ei dacă în Univers poate exista vreo planetă în care toate fiinţele raţionale să fie drepte, să slujească doar propria lor conştiinţă. Îşi imagina că şi blonda se gîndeşte în acele momente tot la asemenea lucruri mari, văzînd-o surprinsă şi necăjită. "Poate da, poate nu", îşi răspunse Anda la meditaţia ei interioară. Ola încercă să protesteze.
— Nu judecăm acum faptele, avem timp, hotărî blonda. În locul ei va pleca Mi, una dintre adjunctele mele, luptătoare de mare reputaţie.
La un semn al secretarei Consiliului, sala începu să se elibereze. Blonda întîrzia parcă intenţionat să se dezlipească de fotoliul ei, fixîndu-l în privirea-i jucăuşă pe Ovidiu.
— Spune-mi, tinere pămîntean, de unde te cunosc eu ? Am impresia că te-am văzut undeva.
— Eu ? se miră Ovidiu.
— A fost răpit şi ţinut prizonier pe OD. L-am eliberat noi, spuse Andrei. Poate atunci, în acea perioadă...
— Îmi este clar, scăpă blonda nu prea convingător. Au prostul obicei de a umbla în travesti, de a-şi dubla personalitatea.
— Ştiţi, la noi pe Terra circulă un vechi proverb, continuă Andrei. Se zice că «lupul îşi schimbă părul, dar năravul ba !» Aşa şi ei...
— Cam aşa e, confirmă blonda. Ce bine ar fi dacă proverbul s-ar potrivi numai la animale !... Pe planeta noastră nu avem animale periculoase pentru viaţa fiinţelor raţionale. Aici e puţin invers : fiinţele raţionale distrug — culmea ! — neraţional fauna planetei, echilibrul ei ecologic.
— Şi la noi, interveni Ştefan. Dar natura nu iartă, ea se dovedeşte cea mai raţională şi cea mai dreaptă.
— Oricum, noi vă mulţumim şi rămînem îndatoraţi, spuse blonda, ridicîndu-se din fotoliu. Ne-aţi făcut o comunicare extraordinară, acolo, la muzeul antichităţilor noastre. Descoperirea de către voi a strămoşului nostru, dinozaurul, este un mare eveniment. E la fel cum aţi fi găsit antropoidele voastre. Vom mai discuta...
Mi, adjuncta blondei, părea o păpuşă înaltă, bine hrănită, bine crescută, dar nici pe departe nu avea alura unei „luptătoare de mare reputaţie", aşa cum o prezentase şefa ei. Spre deosebire de Ola, care păstra mereu o mutră acră şi dură, un corp robust, musculos, aproape deformat, Mi părea o dansatoare sveltă şi ageră, prietenoasă şi zîmbăreaţă.
„Cu cine o fi luptat femeia asta ?" se întreba Marius, în timp ce se pregătea de plecare.
— Nu vă faceţi probleme, spuse Mi, parcă ghicindu-i gîndurile, la noi lupta se dă prin inteligenţă.
Echipa era pregătită. Verificară fiecare dintre ei echipamentul, aparatele tehnice, sistemele de comunicaţie. Toate păreau să fie puse la punct. Marinela scormoni încă o dată prin trusa ei. O închise etanş şi porni spre ieşire, unde o aşteptau ceilalţi. La un semn făcut de Mi, un vehicul-robot îi luă chiar din faţa marelui salon. Nu prea departe, prin hublourile vehiculului ce luneca deasupra unei piste înguste, se vedea muntele de gheaţă. Curioasă şi prevăzătoare, Anda îi transmise lui Andrei şi Ştefan primul mesaj prin radio : „Ţineţi-ne pumnii, pătrundem în gheţar !"

Viaţa învinge !

Muntele de gheaţă părea un monument sacru. Prin pereţii săi abrupţi şi înalţi, dar cristalini, limpezi, se observa suflul său de veacuri pentru a supravieţui. Nişte vinişoare albastre intersectau marea masă de gheaţă verzui-viorie prin care se strecura un lichid alb, vîscos. Spre vîrfurile sale, bine cioplite de natură, gheţarul îşi evidenţia măreţia unui trecut bine conservat. Prin pereţii groşi se vedeau construcţii pitice acoperite cu aur şi căptuşite cu materiale izolante, peste care picături mici de apă se prelingeau cu o mare repeziciune. La baza unei asemenea construcţii, apa se strîngea într-un rezervor din care

era împinsă spre strunele unei lire ce nu înceta să scoată sunete alese, solemne. La fiecare pas, statui cioplite în piatră, mai mari sau mai mici, încîntau ochii şi sufletul.
— Este zona noastră de mare atracţie, la care ţinem foarte mult, spuse Mi.
— Păi, dacă ţineţi aşa mult, de ce aţi închiriat-o ? întrebă Rodica.
— Nu pe asta am închiriat-o, preciza Mi. Jupiterienii au închiriat un colţ din partea moartă a gheţarului.
— Cum adică ? sări Anda.
— Simplu, răspunse Mi. Acolo muntele a devenit o masă inertă. Dar, ia priviţi !...
Într-un capăt al muntelui, în interiorul îngheţat ce părea o stîncă încremenită, se mişca alene un animal ciudat, roşu ca vîlvătaia focului şi care deschise doi ochi mari cît portocalele spre tinerii expediţionari pămînteni.
— Dar aici ? îndrăzni să întrebe Marius, după ce arătă o stîncă din partea dreaptă a potecii pe care se aflau.
— De aici începe partea închiriată a muntelui, spuse Mi.
Ionel se opri. Îşi dădu seama că Marius observase ca şi el silueta unui om îngropat în gheaţă. O privi întrebător pe Marinela şi se repezi spre peretele stîncos al gheţarului nepăsător la sentimentele oamenilor.
— Sînt doi, şopti Rodica, apropiindu-se de Ionel.
— Într-adevăr, confirmă acesta, dar nu pot să-i recunosc, nu ştiu cine sînt...
În timp ce Rodica şi Ionel schimbară cîteva păreri, în pofida atenţionării pe care o făcuse Mi de a nu se face nici o mişcare fără să i se spună, Marius se căţărase spre vîrful stîncii printr-un loc ceva mai lesnicios. Mi încă nu-şi dădu seama de intenţiile lui Marius, care, găsind o hrubă scobită în gheţar, se hotărî să coboare spre siluetele văzute. Încercă să se ancoreze cu un cablu de un colţ teşit ce îi ieşise în cale şi, tot atunci, lunecînd, îşi pierdu echilibrul. Spre mirarea şi spaima celor prezenţi, se rostogoli ca un bolovan în craterul îngheţat, rămînînd prins aşa, ca într-o veritabilă cursă de şoareci. Orice încercare de a urca se împiedica de pereţii abrupţi şi lunecoşi. Se părea că nu există nici o ieşire şi că va împărtăşi soarta celor două siluete, despărţite de el doar printr-un perete. Despre aceste două siluete Ionel crezu că trecuseră de mult din lumea celor vii. „Nu te lăsa, încearcă !" strigă Anda către Marius care se lupta cu lunecuşul şlefuit al gheţii. „Nu pot", răspunse acesta disperat. Simţea că în loc să urce, masa muntelui de gheaţă de sub el se afundă şi se îngustează. Încercă încă un efort, dar tot atunci, în hohotele celei ce se numea Ola şi care se auzeau ca un muget sălbatic, peste Marius se abătu o tornadă de neînchipuit. Părea că un ocean de apă se adunase la gura craterului în care coborîse Marius. Intenţia deveni vădită. Legătura piraţilor, acea „limbă" în care Mai-Marele-Pirat îşi pusese speranţa, vroia să-l mumifice de viu pe reprezentantul Terrei, acolo între pereţii de gheaţă, pentru a glorifica puterea şi măreţia forţei. Mi îşi dădu imediat seama de situaţie. De pe vehiculul special cu care sosise împreună cu expediţionarii de pe Ţerra, Mi ţinti cu raze laser puternice cîteva puncte ale muntelui numai de ea ştiute. Gheţarul se desprinse în felii şi se desfăcu ca un pepene răscopt. Apa se prăpădi spre adîncuri necunoscute, iar dintre sfărămăturile muntelui ieşi Marius nevătămat. Marinela îl mustră din priviri dar nu mai avu timp. să discute cu ei. Odată cu desfacerea unei plăci de gheaţă ce se sparse în bucăţi, în faţa ei se opriseră din lunecare cele două siluete umane.
— Evrika ! strigă Ionel cît îl ţinură puterile, repetînd cunoscuta explozie de bucurie pe care o folosise Arhimede la timpul său. Sînt ai noştri ! mai strigă el ca să audă toţi.
— Extraordinar ! se miră Anda. Sînt colegii noştri de la Centrul didactic pionieresc. Ştiţi, se aflau pe astronava-gigant, o lămuri pe Mi.
— Săracii de ei, făcu Marius după ce se dezmetici. Ia te uită, Olguţa Bantea, cea din stînga, mi-a fost colegă de clasă ; şi el, cel din dreapta, Radu Gheorghiu, e cu un an mai mare...
— Dar ce, acuma nu-ţi sînt tot colegi ? întrebă Mi curioasă, neînţelegînd sensul aluziilor.
— Ba da, mormăi Marius, aplecînd privirea pierdută asupra celor doi colegi.
— Hai, repede, ce stai, doctore ? o luă Mi la zor pe Marinela. Pregăteşte-i ! Am chemat ambulanţa ; nu putem, nu avem dreptul să nu încercăm !...
În aceeaşi clipă, lîngă ei se proptiră în sol cîteva picioroange şi o scară. Deasupra lor, un modul-libelulă aştepta să se intre în corpul său gingaş. Părea de necrezut. Anda şi Ionel o urcară repede pe Olguţa, iar Rodica şi Marius pe Radu, aşezîndu-i pe nişte saltele ce radiau o căldură îmbietoare. Un minuscul ochi ca de peşte instalat pe plafon emitea raze ultraviolete.

— Succes, spuse Mi, după ce coborîră copiii şi urcase Marinela grăbită.
Cu un bîzîit fin, aproape imperceptibil, libelula porni cu toată viteza spre spital.

*

Tehnica de conservare în gheaţă a fiinţelor era de multă vreme cunoscută în Univers dar, spre deosebire de alte locuri, cei de pe RA practicau în spitalele lor o metodă specială de decongelare. Înfăşurînd corpul în blana unor animale rare, introducîndu-l apoi în carapacea unor scoici uriaşe, candidatul la decongelare era internat într-un salon steril, special amenajat, unde erau menţinute constant temperatura şi presiunea aerului. Seruri fabricate din plante rare erau introduse în organism pentru revitalizare, iar instalaţii de un fel deosebit, conectate la un ordinator, urmăreau şi corectau pulsul, tensiunea arterială, alte funcţii vitale ale organismului.

Marinela nu se dezlipi multă vreme de paturile celor doi cutezători ce împărtăşiseră această soartă neprevăzută. Simţea că sprijină naşterea pentru a doua oară a unor oameni şi pentru ea bucuria naşterii şi a vieţii erau mai presus de orice. Eforturile celor din spital, ca şi ale ei, păreau disperate. Trăise un moment de bucurie cînd, într-o după-amiază tîrzie, Olguţa clipi des din ochi şi privi mirată în jur. Doctoriţa începu să fie stăpînită de sentimentul reuşitei şi se apropie blînd de patul pacientei sale. Olguţa o privi cu ochii tulburi, aproape stinşi. Nu făcu nici un gest. Închise apoi încet pleoapele, căzînd într-un somn adînc. Radu, cu toate eforturile şi tratamentul care se efectuase, refuza să se trezească...

În timp ce Marinela încercase noi metode pentru a-şi îndeplini misiunea sa atît de nobilă, Andrei, Ştefan, Ovidiu, Doina şi Dinu au fost convocaţi de preşedinta în exerciţiu a Consiliului Planetei RA. Blonda cu părul de aur părea bine dispusă şi îi primi calmă.

— Am impresia că putem discuta ceva mai deschis, poate mai sincer, începu ea. Organele noastre de ordine au verificat o parte din spusele voastre ; într-adevăr, piraţii au jefuit „Planeta cu surprize", au creat acolo, ca şi pe OD, depozite clandestine de roci energetice. în sfîrşit, sînt convinsă că sînteţi în căutarea astronavei voastre gigant, despre care însă noi nu ştim amănunte. Veţi fi liberi să-i căutaţi pe toţi ai voştri !...

Andrei începu să aducă mulţumiri autorităţilor planetei.

— Nu-mi mulţumi, îl întrerupse blonda. Să facem un pact. Noi o să vă ajutăm mai departe în verificările voastre, ajutaţi-ne şi pe noi!

— Cu plăcere, sări Ştefan. Despre ce-i vorba?

— În subsolul muntelui de gheaţă, geologii noştri au descoperit un mineral aparte, necunoscut. Analizele făcute par confuze. Ajutaţi-ne să le dăm de capăt.

Andrei o fulgeră pe Doina cu privirea şi zîmbi. O ştia neîntrecută în tainele astromineralogiei şi avea încrederea că reputaţia de care ea se bucura în sistemul solar din care face parte şi Terra va trece mult graniţele, spre întinderile îndepărtate ale Universului. Îşi aduse aminte cum pe Neptun, din cenuşa unui mineral lipsit de importanţă, după un procedeu propriu, Doina obţinuse platină. Apoi, pe un satelit al lui Saturn, dintr-un material pe care localnicii îl ignorau, ea reuşise, prin lichefiere, să obţină cel mai reputat ulei comestibil, solicitat ulterior de toate planetele sistemului solar.

— Ne face o mare plăcere să vă putem ajuta, spuse Doina încîntată. Vă asigur că vom face tot ce depinde de noi pentru a vă fi de folos.

— Vom judeca după fapte, surîse blonda binevoitoare, dar circumspectă. Şi acum, vă puteţi continua misiunea voastră !

Expediţionarii se retraseră din cabinetul ei de lucru, fără să fi hotărît încă ce vor face. Problemele cărora urmau să le dea importanţă erau încă destul de multe şi unele păreau încurcate.

— Să mergem la spital, propuse Dinu.

— De acord, răspunse Ştefan aproape maşinal.

Spitalul era o construcţie mare ce semăna cu o scobitură săpată în vîrful muntelui de gheaţă. Privită de departe, clădirea, dacă i se putea spune astfel, era un colţ vioriu de gheaţă, înconjurat de nişte nouraşi albaştri, despre care se spunea că sînt rezervele native de oxigen pentru bolnavii aflaţi într-o stare gravă.

Spitalul era gol, aproape lipsit de pacienţi. Se parca că medicina de pe Planeta RA, deşi dezvoltată, era profilată mai mult pe prevenirea îmbolnăvirilor şi nu pe tratarea bolnavilor. Andrei, urmat de ceilalţi, pătrunse cu multă uşurinţă şi nimeri, aproape fără să-şi dea seama, direct în salonul în care se afla Marinela.

Olguţa şi Radu se simţeau bine. Marinela îi asigurase pe toţi că sănătatea celor doi copii nu mai ridică probleme dar că, în ciuda protestelor lor, ei trebuie să mai rămînă în spital pentru supraveghere.
— Nene Andrei, strigă Olguţa Bantea, alergînd într-un suflet spre el.
— Ai noştri, ura ! strigă şi Radu Gheorghiu, agăţîndu-se de gîturile lui Andrei, Ştefan şi ceilalţi.
Ochii Marinelei scînteiau de fericire. Ceilalţi expediţionari de pe Terra aveau impresia că trăiesc aievea momentele unei alte vieţi, naşterea într-un fel deosebit a altor doi pămînteni.
— Pe nenea Cozmin l-aţi găsit ? întrebă Radu.
— Încă nu, răspunse vag Ovidiu.
— Vedeţi, continuă Olguţa, ne-am salvat greu de pe „Planeta necunoscută". Neavînd garanţia că scapă cu viaţă, nenea George ne-a îmbarcat într-o navetă de salvare şi ne-a proiectat spre „Planeta cu surprize". Ulterior, cu o altă navetă, s-a salvat şi el. Ne-a ajuns din urmă şi am asolizat cu bine...
Cei prezenţi ascultau cu sufletul la gură. Nu vroiau s-o întrerupă pe Olguţa din relatarea pe care o făcea, dar aceasta se opri singură, parcă pentru a marca un moment nefericit.
— Şi ? insistă Dinu.
— Acolo, reluă Radu firul întrerupt, imediat după asolizare, am fost atacaţi de nişte piraţi jupiterieni. Naveta cu care am călătorit noi a fost proiectată de ei în spaţiu pe o direcţie necunoscută...
— Naveta lui Cozmin, continuă Olguţa, a fost înfiptă în solul „Planetei cu surprize", parcă pentru a marca un punct, a semnaliza ceva...
— Aha ! făcu Andrei, care îşi reamintise de naveta spaţială rătăcită pe întinderile cosmice şi de cea a lui Gio pe care o suspectase în tăcere că ar fi de pe astronava-gigant.
— De Gio ştiţi ceva, aţi auzit de el ?... întrebă Ovidiu.
— Nenea Cozmin ne-a spus că este unul Gio printre piraţi, dar că e un trădător şi e un fel de „creier" al bandei lor. Noi nu l-am văzut...
— Dar unde e Cozmin ? o întrerupse Ştefan.
— Nu ştim, răspunse Radu. Piraţii ne-au adus aici cu o navă a lor, coborîndu-ne pe toţi trei în gheţar. Aici ne-am despărţit. Pe noi ne-au aruncat într-o grotă, în prezenţa lui Cozmin. El atunci a zvîcnit, a vrut să fugă spre noi, să ne salveze. Nu a reuşit, îl ţineau piraţii... Unul dintre piraţi a spus : „Nu-ţi fie teamă, nu mor, muntele conservă numai ce-i viu !"
— Ne-a cuprins atunci, în grotă, o toropeală de neînvins şi simţeam că ne sfîrşim, interveni Olguţa. Ne-am reamintit de toţi, de părinţi, de fraţi şi de surori, de colegi şi de profesori, de zilele senine de pe Terra. Apoi totul s-a încheiat pe nesimţite...
— Îi veţi reîntîlni pe toţi, îi asigură Andrei. În faţă trebuie să aveţi întotdeauna cultul vieţii, al frumosului şi utilului, al viitorului...
Pe sală se auziră voci. Andrei se opri din poveţele sale şi deveni atent. Nu mai avu timp să întrebe ce se întîmplă. În salon intrară, pe rînd, reprezentanţi ai Planetei RA, în frunte cu blonda cu părul de aur. Îi copleşiră pe copii cu darurile aduse. Stele de mare cîntătoare, scoase de pe fundurile gheţurilor veşnice, porumbei lopătari, un fel de vrăbiuţe colorate cu ochi fosforescenţi şi labe înotătoare, cîteva costumase ce lăsau impresia că ard într-o vîlvătaie continuă şi aruncă în jur mii de scîntei şi cîte altele.
— Netrebnicii! exclamă blonda. Pentru noi, copiii sînt fiinţe sacre. De ce s-au legat de ei ?... Vă cerem scuze, noi nu am ştiut nimic.
— Credem, spuse Ştefan. Nu-l găsim însă pe comandantul navei...
— Trebuie ! spuse blonda. Vom răsturna, la nevoie, tot gheţarul. Îl vom găsi. Vă adresăm încă o rugăminte...
— O ascultăm cu plăcere, interveni Andrei.
— Noi ştim că Terra are o bună tradiţie în călătoriile cosmice. Noi sîntem începători. Iată, pe solul planetei noastre, în zona cu activitate vulcanică redusă, avem o colonie mică ; fiinţe diverse care s-au adunat şi se simt bine aici. Fac nişte încercări cu o astfel de navă şi sînt invitată la o demonstraţie. Vă rog să-mi faceţi onoarea să participaţi şi dumneavoastră !
Andrei o ascultase cu atenţie. Ştia prea bine ca timpul şi interesele sale nu-i permit să participe la demonstraţii ale începătorilor în călătorii cosmice şi nici la ceremonii festive, dar nici nu o putea refuza pe seducătoarea blondă. Se gîndi că, refuzînd-o, actul său ar putea să fie calificat drept impoliteţe şi să aibă, drept urmare, o scădere a entuziasmului şi sprijinului acordat de localnici pentru găsirea lui George Cozmin.

— Cînd are loc ? întrebă Andrei.
— Peste cîteva zile. Veţi fi anunţaţi, preciza blonda, retrăgîndu-se din salon...

Surpriza din blocul de gheaţă

Olguţa şi Radu nu mai pridideau cu poveştile despre aventura lor prin Cosmos. Nu puteau uita ororile războiului de pe „Planeta X", peregrinările pe care le făcuseră în jurul unor corpuri necunoscute datorită undelor derutante emise de piraţi şi cîte altele.
— Credeam că undele lor v-au derutat şi sînteţi rătăciţi, spuse Ovidiu.
— Nu, preciza Radu. George Cozmin şi-a dat seama că e ceva necurat la mijloc şi s-a bazat pe calculele proprii.
— Copii, nu înţeleg un lucru, interveni Andrei. De ce a rămas acolo, pe „Planeta X", un robot lipsit de importanţă cu un mesaj care mai mult m-a derutat decît m-a ajutat ?
— Asta e o altă poveste, nene, spuse Radu, dîndu-şi importanţă. Atacaţi puternic de forţe necunoscute, abia am scăpat. Apoi, războinicii de acolo au început să ne urmărească pas cu pas. Nu am mai avut încotro. Cozmin a hotărît să lase totuşi un semn, o urmă, mai exact robotul şi acea copie de pe banda originală din cutia magică. Sigur, fără să indice direcţia noastră de zbor. Aşa am scăpat de urmăritori ; cînd ei s-au repezit să vadă „comoara" pe care le-am lăsat-o, noi eram plecaţi...
— Nenea Cozmin intenţiona să trimită cutia magică printr-un mesager, dar nu a mai reuşit, îl completă Olguţa.
— Păcat! spuse Ştefan. Ce-a fost, a fost... Dar ia spune-mi, Ovidiu, tu ai prieteni pe Neptun ?
— Ţi-ai amintit ? rîse Ovidiu. în timp ce eram transportat de piraţi spre OD, am dat într-un buzunar peste un aparat de emisie. Era de putere mică. Am transmis totuşi repede, în speranţa că mă va auzi cineva, că sînt prizonier acolo. Mi-a răspuns o astronavă ce s-a prezentat drept neptuniană. Ulterior, piraţii mi-au confiscat aparatul... Eh, poveşti trecute!... Ce-o fi făcînd Doina?
— Doina ? repetă Ştefan. Face minuni !
Doina Novac, odată pătrunsă în laboratoarele unui mare institut de astromineralogie, parcă uitase de scopul principal al expediţiei lor. Pasionată de specialitatea ei, se dedicase cercetării minuţioase a acelui mineral curios, sfărîmicios la prima vedere, şi care, după părerea unui savant localnic, ascundea enigme de nebănuit. Conducerea institutului susţinea că în subsolul gheţarului, precum şi la suprafaţa planetei, erau cantităţi imense din acest mineral, că eventuala utilizare a sa în scop energetic sau chiar în alte scopuri utile ar putea să asigure necesarul întregului Univers pentru cîteva secole.
— Să nu ne grăbim, spuse Doina, reamintindu-şi de acest dicton obişnuit, pe care îl folosea Andrei în momente mai dificile. Ştiinţa şi tehnica nu s-au născut într-o zi, îi replicase ea savantului localnic cu care discuta.
— Este adevărat, răspunse acesta, dar noi bănuim că în acest mineral stă o mare putere. Deci, să ne grăbim încet...
— De unde ştiţi această butada ?
— Mi-a spus-o demult un zburător printre aştri. Nu ştiu de unde era...
Doina nu-i mai dădu atenţie. Dintr-un creuzet observase că picură un lichid argintiu, aşa cum văzuseră Anda şi Andrei în rezervoarele depozitului stăpînit de piraţi pe „Planeta cu surprize". Doina avu un moment de bănuială dar trecu peste el. Cercetările sale deosebite începuseră de fapt din acest punct, de la acest lichid mirific obţinut din mineralul considerat enigmatic. După mai multe experienţe, din lichidul argintiu Doina obţinu cantităţi mari de granule, galbene, lucioase. „Nu cumva ?" se întrebă ea, începînd să intuiască un rezultat extraordinar. Era hotărîtă să încerce, să facă totul din pasiune pentru nou si pentru ştiinţă, ca să dea un rezultat concludent. Urmări în continuare metamorfoza lichidului argintiu şi gîndul începu să-i zboare la Anda şi Ionel, la Rodica şi Marius. „Ce-o fi reuşit ?" se întrebă ea, privind ţintă la granulele ce începură să se adune într-un dispozitiv special.
...Echipa copiilor, ajutată de Mi, rămăsese pe muntele de gheaţă, căutînd cu înfrigurare urmele lui George Cozmin. Bătălia care se dădea intrase într-o fază decisivă şi toţi cei prezenţi o luară în serios. Mi primise dispoziţii să-i sprijine pe copii să scotocească tot şi oriunde, pentru a fi sigură că nu scapă nimic.
Poteca pe care se aflau se îngusta din ce în ce mai mult. Gheaţa, în raport de conţinutul materiei din care se formase, îşi schimba culorile aproape la fiecare pas, menţinîndu-şi

însă transparenţa şi prospeţimea. Anda se opri o clipă privind spre o curiozitate. Ceilalţi o imitară. Rodica şi Ionel nu înţeleseră mare lucru şi se apropiară încet de locul cu pricina. Era o fereastră tăiată în gheaţă, prin care priviră iscoditor spre pereţii înalţi şi abrupţi, de culoarea smeurei coapte. Un vuiet, provocat de un curent de aer ce se învîrtea continuu, răbufnea puternic prin geamul improvizat, împrăştiindu-l.
— Aici e una dintre primele noastre uzine de oxigen, îi lămuri Mi.
Cercetările continuară. La o distanţă nu prea mare de acel loc, Ionel descoperi o scară săpată în gheaţă.
— Să coborîm, propuse Mi.
Copiii o urmară. La capătul scării se deschidea un hol şi, undeva într-un colţ, se zărea o ladă cioplită brutal în gheaţa veşnică.
— Ce-o fi acolo ? întrebă curioasă Rodica.
— Nu ştiu, răspunse Mi. Să ne apropiem.
Marius ajunse primul. Se aplecă şi spre bucuria sa descoperi prin pereţii groşi silueta unui om.
— Asta e ! spuse el bucuros.
— În sfîrşit, sîntem pe urme bune, surîse şi Rodica.
— Bravo, copii! interveni o voce din spate ce se apropiase încet de ei. Era Andrei, urmat de Ştefan, Ovidiu şi Dinu.
— Lucrurile încep să se lămurească, spuse Ovidiu. Să luăm blocul de gheaţă cu totul şi să-l ducem la spital!
— De acord, acceptă Mi. Chem ambulanţa !...

*

— ...E imposibil, e de necrezut, se minună Dinu, după ce veni într-un suflet de la spital.
— Ce-i de necrezut ? întrebă Ovidiu, care era convins că trebuie să înceapă pregătirile de întoarcere pe Terra.
— În blocul de gheaţă a fost găsit Gio... Da, da, nu vă miraţi, preciza Dinu. Este Gio realul, Gio marţianul, sau de unde o fi...
— Gio ? întrebă neîncrezător Andrei.
— Da, Gio. I-a făcut Marinela radiografiile, l-a examinat atent. Nu pot fi nici un fel de suspiciuni, nici un fel de dubii. Nu e dublat, nu e mascat, aşa că...
— Într-adevăr, acum e cu totul de neînţeles, spuse Andrei.
— Pentru noi e destul de clar, interveni blonda cu părul de aur, ce se arătă surîzînd pe un ecran.
Ştefan rămase surprins. Nu ştia că Ovidiu construise o instalaţie video directă între reşedinţa lor şi cabinetul de lucru al preşedintei Consiliului planetei.
— Ce vă este clar ? întrebă Andrei.
— Piratul care a încercat să se sinucidă pe Insula florilor de gheaţă a fost reanimat, spuse ea. M-a rugat să nu-l dăm pe mîna voastră, îi este ruşine şi vă recunoaşte puterea, inteligenţa.
— Să lăsăm asta, interveni Andrei. Să dea explicaţii !...
— A declarat că Gio, cel din gheaţă, este adevăratul „creier" al bandei de piraţi. Într-un timp, în bandă a intervenit o luptă pentru putere. Atunci piratul sinucigaş l-a răpus pe Gio şi l-a depus în gheţar, luîndu-i înfăţişarea şi biografia. Nici Mai-Marele-Pirat nu ştie povestea...
— Tot n-am înţeles, spuse Andrei. Care este contribuţia lui Gio-realul la activitatea bandei ?
— Simplu, făcu blonda. Profitînd de poziţia sa pe Insula cosmică, a mijlocit relaţiile dintre piraţi şi războinicii de pe „Planeta X". Apoi, a organizat, cu capul său bun, furtul de materii prime de pe diverse planete şi i-a pus pe piraţi să fabrice arme, în aşa-zisele trusturi multiplanetare. A scos profituri enorme !... Ulterior, i-a întărîtat pe cei de pe „Planeta X", pe unii împotriva altora. Este deci autorul moral al dezastrului de acolo...
— De Cozmin ce zice ?
— Susţine că nu ştie nimic şi că Gio realul este implicat în afacerea Cozmin. Eu nu-l cred !
— E clar, spuse Andrei. Să vă spun şi eu o noutate. Lichidul argintiu din laboratoarele voastre a fost furat de piraţi. E depozitat pe „Planeta cu surprize"...
— Nu se poate ! îl întrerupse blonda. E prea de tot. Ce facem cu ei ?
— Vom mai discuta, spuse Andrei. Deocamdată să-l aducem la normal pe adevăratul Gio.

— Vă rog să nu uitaţi, continuă blonda. Mîine are loc demonstraţia cu noua noastră astronavă. Vă aşteptăm !...

Andrei se arăta necăjit. Nu putea admite ca eforturile sale şi ale celorlalţi să rămînă infructuoase. Nu se putea împăca nici cu gîndul că misiunea lor ar putea să se încheie fără să-l găsească pe George Cozmin. Nu voia să mai audă de Gio sau de piraţi şi de fărădelegile lor. Începu să uite aproape şi de necazurile prin care trecuseră el şi ceilalţi membri ai expediţiei, în cap stăruindu-i doar ideea găsirii lui George Cozmin.

— Destul! spuse la un moment dat, se pare că ne învîrtim într-un cerc vicios din care nu găsim ieşire...

Echipa cutezătorilor, sprijinită de Mi, era la capătul muntelui de gheaţă. Cercetase totul, fiecare loc posibil, dar rezultatele erau negative. Ionel îl anunţase chiar pe Andrei că ei sînt pe punctul de a abandona investigaţiile, cînd Mi fusese alertată de autorităţi că Gio cel real, readus la viaţă între timp, a declarat că George Cozmin fusese depus într-o scobitură din uşa de la intrarea principală a gheţarului. Aflînd vestea, Andrei nu mai avu răbdare. Îi luă pe ceilalţi coechipieri şi alergă pînă în acel loc.

— E o minciună sfruntată, spuse Ionel cînd îl văzu pe tatăl său. Am răscolit tot, dar Cozmin este de negăsit !

— Nu se poate ! se miră Andrei. Să mai cercetăm o dată.

Cu ajutorul aparatelor optice, membrii expediţiei examinară interiorul scobiturii de la intrare. Totul părea amorţit, lipsit de viaţă, cu excepţia unor resturi de minerale scînteietoare ce zăceau aproape inerte în cuprinsul pereţilor reci.

— Nu se poate aşa, nu avem timp, spuse Ştefan. Să topim imediat intrarea, toată stînca !...

Mi se declară de acord.

— E bucata de munte care nu ne foloseşte, preciza ea.

La comanda lui Andrei, în jurul stîncii se înfipseră cîteva proiectile speciale ce începură să sfredelească gheaţa. În jurul lor, pe porţiuni mari, totul se topea formînd şuvoaie de apă ce se scurgeau într-un lac cu sclipiri argintii. Volumul stîncii se micşora văzînd cu ochii. Peste cîteva ore, locul nu mai era de recunoscut, iar lacul, într-o superbă măreţie, îşi dezvălui noutatea. Pe unul din malurile sale, la orizont, apăru un dinozaur marin antic, pînă atunci închis în chingile gheţii. Urmele lui Cozmin însă nu se arătară.

— Iată, spuse Andrei, adresîndu-se lui Mi. Această parte a gheţarului nu-i moartă, precum spuneţi dumneavoastră. Dimpotrivă, a conservat viaţa.

Uluită de noutate, Mi nu răspunse.

— Distrugem toată porţiunea asta de munte, îşi dădu cu părerea Ovidiu, arătînd spre întreaga zonă ce fusese închiriată de piraţi. Trebuie să-l găsim dacă este aici !...

— Nu ! spuse Andrei. Să ne mai gîndim...

Efectul „Cozmin"

Experienţele Doinei atraseră atenţia întregii planete. Mineralul descoperit pe RA se dovedi de o utilitate ce depăşea graniţele oricărei cunoaşteri de pînă atunci. Prelucrat corespunzător şi aruncat la rădăcina unor plante, el devenea un excelent îngrăşămînt natural, un fortificant biologic care maturiza planta în cîteva zile, făcînd-o roditoare. Un calcul sumar, efectuat de specialişti, sub conducerea Doinei, evidenţia că pentru Terra mineralul respectiv ar putea deveni mai mult decît o binefacere ; cu ajutorul lui s-ar putea obţine cîteva recolte anuale de grîu şi porumb, s-ar putea contribui la rodirea de mai multe ori pe an a merilor şi portocalilor, a măslinilor sau viţei de vie ; zonele întinse de păşuni ar deveni adevărate fabrici naturale de nutreţuri. Ba, mai mult, proprietăţile deosebite ale noului îngrăşămînt puteau să transforme deserturile în grădini înfloritoare.

Blonda cu părul de aur, după ce aflase de rezultatele cercetărilor, nu se mai oprea din elogiile pe care le adresa Doinei şi expediţionarilor de pe Terra. Pentru Planeta RA, noul produs, experimentat acolo de Doina, revoluţiona întreaga viaţă. Suprafaţa gheţarilor putea deveni o cîmpie roditoare, demnă de invidiat şi de cei de pe Terra. Tratat într-un anume fel, mineralul producea o mantie izolatoare şi în acelaşi timp un susţinător şi o bună sursă de viaţă pentru plante de orice fel. Dinu Matei se şi grăbi să-i propună blondei un schimb de arbori şi plante, o transplantare a unor arbuşti de pe pămînt pe solul Planetei RA, tratat cu soluţia ce urma să poarte numele Doinei. În acea zi, însă, nu mai era timp să se perfecteze asemenea înţelegeri...

Expediţionarii de pe Terra, inclusiv Olguţa şi Radu, refăcuţi după perioada de convalescenţă, urcară într-un confortabil vehicul zburător, pus la dispoziţie de blondă. Părea o „rablă" — cum o numise Ovidiu — dar care, spre surprinderea lor, îi scoase la suprafaţă printr-o hrubă mare şi directă, fără ocolişuri.
— Ola urmează să fie judecată pentru înaltă trădare, le spuse Mi care îi însoţea. Faptele s-au dovedit.
— Dar Gio ? întrebă Ştefan.
— Veţi hotărî voi. Îi ştiţi mai bine vinovăţia...
Cosmodromul pe care ajunseră părea de o simplitate ieşită din comun. Reamintea vag de primele zboruri cosmice efectuate de pe Terra; o rachetă purtătoare era înfiptă într-o rampă mare de lansare, care se termina pe nişte picioroange ciudate, iar dedesubt, canale mari ce atenuau flăcările şi gazele se prelungeau în zonă pînă departe.
— Noutatea e a navei şi nu a modului de lansare, spuse blonda, care se apropiase de Andrei. Astronava nu e un mastodont, preciza ea, are doar trei-patru locuri şi se poate strecura — cu aceeaşi uşurinţă — în spaţii interstelare ca şi între pereţii înguşti ai unor tuneluri. Ne trebuie pentru explorarea sistemului nostru de peşteri din
inima planetei...
Andrei deveni atent. Încă nu înţelesese mare lucru de la blondă, care se arăta atît de amabilă, dar nu vroia să piardă ocazia de a vedea noutatea ce i se păru interesantă. Auzise el de multe tipuri de astronave, dar de una care să ajungă şi o simplă maşină de cercetat peşteri ori tuneluri încă nu aflase. Era sigur că şi pe Terra ar fi utile asemenea maşini ; pînă atunci, însă, nu se gîndise nimeni la aşa ceva.
— Credem că o să vă oferim o surpriză plăcută, spuse Mi, care se afla alături de copii.
Peste cîteva clipe începu numărătoarea inversă. Momentul lansării era aşteptat pe Cosmodrom cu nerăbdare. Ionel simţi pentru moment atmosfera acelei înfrigurări pe care o trăia ori de cîte ori vizita Cosmodromul de sub cupola albastră a Herăstrăului. Dar iată, numărătoarea inversă ajunsese la 7... 6... 5... 4... 3... 2... 1... şi... O bubuitură şi solul începu să se cutremure. Flăcări mari, albastre, biciuiau rampa şi împrejurimile, iar apoi, după cîteva clipe, rămase doar un punct lucios ce se micşora din ce în ce mai mult.
— Va reveni, spuse blonda. Iată, pe Cosmodrom s-au adunat cîteva fiinţe...
Într-adevăr, astronava reapăru deasupra Cosmodromului. Cei prezenţi asistau la un experiment unic pînă atunci. Viteza de coborîre încetase simţitor. Un snop de raze galbene, aproape vizibile, se proptiră spre grupul de fiinţe adunat pe Cosmodrom. Toţi cei de acolo rămaseră ca împietriţi, în poziţia în care îi surprinsese snopul de raze. Păreau nişte statui a căror voinţă şi acţiune se anihilase total. Cei din astronavă puteau acţiona în voie, fără să le pese de toţi cei din jur.
Andrei se ridică în picioare. Ştefan, Dinu şi Doina îl urmară.
— Nu se poate ! exclamă Dinu, furat de demonstraţie.
— Ssst ! făcu Ştefan, atent la cele ce se întîmplă.
Snopul de raze se retrase. Cei de sub astronavă îşi recăpătară libertatea de mişcare şi priviră cu toţii spre tribuna oficială. Blonda cu părul de aur începu să aplaude puternic. Corpul de însoţitori imită gestul. Doar expediţionarii de pe Terra rămaseră tăcuţi, îngînduraţi.
— Am impresia că nu apreciaţi...
— Ba nu, o întrerupse Andrei pe blondă. Felicitări!
Este poate mai mult decît interesant, dar la noi, în institut, demonstraţia dumneavoastră se numeşte... „Efectul Cozmin". De unde îl aveţi ?
Blonda întîrzia să răspundă.
— „Efectul Cozmin" ? repetă ea într-un tîrziu.
— Da, confirmă Ştefan care se afla alături. Şi culmea, la noi invenţia zace în sertare. Institutul nostru s-a împotrivit s-o aplicăm. Am considerat că nu este umanitar să anihilăm voinţa şi acţiunea fiinţelor, chiar şi pentru un moment.
— Ce aveţi de gînd ? întrebă Andrei.
— Noi sîntem interesaţi în performanţele navei şi nu în acel efect cum îi ziceţi voi, răspunse blonda. Dar, vom mai vedea... Deocamdată, îi voi chema la mine pe constructori şi mi-ar place să onoraţi momentul şi cu prezenţa voastră...
Experienţa de pe Cosmodromul planetei provocase numeroase discuţii. George Cozmin nu se afla în nici un fel de evidenţe că ar locui pe Planeta RA, nu auzise nimeni de el, iar Gio, sau mai exact ambii Gio nu mai dădură nici un fel de relaţii suplimentare.

— E mîna lui Cozmin la mijloc, spuse Ionel hotărît. Nu pot să-mi închipui că ar putea fi altfel.
— Bineînţeles, îl completă Anda. Nevoia l-a obligat să-şi aplice invenţia. Logica mi se pare simplă.
— Şi mie, sări Rodica. Între potecile muntelui de gheaţă, anihila orice vietate, îi scotea pe Olguţa şi pe Radu şi... pe aici ţi-e drumul, nu ?
— Poveşti ! spuse Marius. Tu ce crezi, Radu ?
— Eu cred ce văd. Ne vom convinge cînd va veni la blondă.
— Ia mai lăsaţi-vă şi voi, interveni Olguţa. Să stăm pînă atunci şi ce să vezi ? O fi vreo unul din ăla... Nu a putut să se afirme pe Terra, a furat invenţia şi pozează în mare savant pe RA. Las' că ştim noi că şi în alto vremuri erau din aceştia !
— Oricare din ipotezele voastre este valabilă, spuse Ovidiu. Care este însă adevărul ? Unde este Cozmin ?
— Cînd vin constructorii astronavei la blondă ? întrebă Marinela.
— Peste cîteva zile, răspunse Ştefan, dar cînd anume încă nu se ştie. Atunci va fi marea ceremonie de primire a lor la Palatul prezidenţial... Arma e teribilă, continuă el după o clipă de meditaţie. Închipuiţi-vă că snopul de raze ar putea fi mărit pentru suprafeţe întinse ; ar putea cuprinde zone mari, ţări întregi, poate chiar continente, şi de ce nu chiar planete ?
— Să nu filozofăm sterp, îl întrerupse Doina. Să încercăm să facem ceva util, să ne convingem asupra realităţii de aici.
Planul de bătaie al expediţionarilor urma să fie discutat în ziua următoare...

Trăiască viaţa!

De la data cînd se experimentase noua astronavă, blonda cu părul de aur nu mai dădu nici un semn de viaţă. Nu se ştia dacă e supărată pe cei de pe Terra ori sînt alte motive pentru care ea continua să tacă. În jurul cabinetului ei de lucru, singura stăpînă era liniştea. Andrei încercase să pătrundă în palat şi ceru o audienţă, dar cu o politeţe desăvîrşită a fost amînat. Reuşita planului expediţionarilor avea însă nevoie de concursul autorităţilor planetei, motiv pentru care Andrei şi Ovidiu bătură des drumurile spre Palatul prezidenţial. Unii spuneau că blonda nu se simte bine, alţii că e foarte ocupată, aşa că povestea cu „vino mîine" începu să fie un mod de viaţă. Timpul însă nu iarta.
Căutînd, Andrei găsi soluţia cea mai directă. Motivînd că unii dintre ei ar fi dornici de o plimbare, o rugase pe Mi să-i ajute. Îi ceru un vehicul care să-i scoată la suprafaţă, iar acolo să facă vreo cîteva ture cu ei în jurul planetei. Cererii i se dădu curs neaşteptat de repede.
— Cu o condiţie, spuse Mi. Pleacă doar copiii şi, eventual el, şi arătă spre Ovidiu.
— De acord, acceptă Andrei. Muntele de gheaţă devenise familiar. Lui Andrei i se păru că trăieşte aici de o veşnicie, deşi un impuls lăuntric îi îndemna să încheie socotelile. Terra avea nevoie de el şi nu numai de el. Cozmin trebuia găsit cît mai repede şi redat activităţii lui creatoare. Plecarea spre suprafaţa planetei a lui Ovidiu şi a grupei de copii îi dădu speranţe noi.
...Într-un colţ al planetei, nu departe de Cosmodrom, se ivi un platou cu versanti abrupţi. Dincolo de vîrful unui obelisc, care părea că serveşte drept punct de reper pentru zburătorii locali, Ionel văzu o construcţie obişnuită, nu prea impunătoare, din care copiii detectară sunete şi larma unor maşini.
— E o uzină, spuse Anda.
— Cred că aici se construiesc astronavele, zise şi Radu.
— Atunci să coborîm ! nu mai avu răbdare Olguţa.
Ovidiu frînă puternic. De jos, larma creştea în intensitate şi nimeni nu bănuia ce ar putea să urmeze. Nava încă nu asolizase cînd un bărbat puternic, „un munte de om", cum îl numi Marius, îndreptă spre ei ţeava unui tun laser. Ovidiu ripostă. Opri efectele primei lovituri cu placa unei roci de pe RA ce se dovedise un ecran sigur de apărare împotriva laserului. În acelaşi timp, însă, o altă arma, necunoscută, sparse de la distanţă motorul principal al vehiculului. Mai mulţi vlăjgani, de talii şi fizionomii diferite, pătrunseră în navă, obligîndu-i pe copii ca şi pe Ovidiu să coboare.
— Piraţilor ! le aruncă unul în faţă, privindu-i cu un ochi mare, roşu.
— Spionilor ! le strigă un altul ce semăna mai mult a maimuţă terestră decît a fiinţă cosmică.

Ovidiu duse instinctiv mîna spre arma automată, ce o avea ascunsă într-unui din buzunarele secrete ale costumului, dar se răzgîndi. Înconjuraţi şi insultaţi expediţionarii intraseră într-un hol mare al clădirii.
— Ce facem cu spionii ăştia ? întrebă cel cu mutră de maimuţă pe cineva care, în spatele unui paravan, se consulta cu un proiectant aflat în faţa unei planşete.
— Îi terminăm ! spuse acesta fără să-i privească. Dar, ia să-i vedem, să-i ascultăm de unde au învăţat mizerabila asta de meserie...
Bărbatul de după paravan se întoarse şi ieşi pe hol.
— Ovidiu !... Ionel !... Copii !... De necrezut, spuse el tare, aproape ţipînd.
— George !... Cozmine !... Nene !... strigară toţi, îmbrăţişîndu-l pe rînd.
— Trăiască viaţa ! strigă Radu care se agăţase de gîtul lui Cozmin.

*

Reşedinţa de pe RA a expediţionarilor Terrei se compunea din cîteva chilii modeste, săpate şi şlefuite în gheaţă. Interiorul era plăcut, atrăgător chiar prin culorile vii ale pereţilor, ale plafonierelor construite din ţurţuri sclipitori ce emanau o lumină odihnitoare. George Cozmin se convinsese de toate acestea imediat ce păşise în încăpere. îmbrăţişîndu-se frăţeşte cu Andrei, cu Ştefan, cu Dinu, Doina, Marinela...
Era poate pentru a treia sau a patra oară de cînd George repeta modul cum a evadat din gheţar, după ce Gio, acel pretins „creier" al bandei de piraţi, îl aşezase acolo pentru a-l folosi, probabil mai tîrziu, după bunul său plac.
— Gio, le explică George Cozmin, nu observase că, spre deosebire de ceilalţi, eu aveam un costum al cărui înveliş exterior, prin mecanismele de care dispuneam, puteam să-l încălzesc la orice temperatură. După plecarea sa destul de precipitată, prin încăzire, gheaţa din jurul meu s-a topit şi mi-am făcut loc. Am refăcut culcuşul, aşezînd o bucată de gheaţă luată de alături... Am umblat apoi bezmetic peste tot, să-i pot scoate pe Olguţa şi pe Radu. I-am găsit, desigur, ştiam locul, dar nu aveam cu ce acţiona. În apropiere, atunci, ajunsese şi Ola, pe care o văzusem şuşotind cu piraţii. Am ocolit-o şi am căutat un drum spre suprafaţa planetei, cu convingerea că o să revin.
— Eram îngrijoraţi, îi mărturisi Andrei.
— Nu mai aveam nici un mijloc de legătură cu Terra. Abia acum am început să încropesc ceva. Adunînd şi pe alţi naufragiaţi, am construit acea mică uzină. Cu astronava concepută şi realizată de mine, eram sigur că voi reuşi sa salvez copiii şi să ajung pe Terra.
— Şi dacă astronava devenea un bun al Planetei RA ? întrebă Ştefan.
— Nu, Fănică, răspunse George amical. Aveam grijă ca pe RA să las o astronavă fără acel teribil „efect Cozmin"... Şi nu înainte ca eu şi copiii să ne fi făcut nevăzuţi.
— Dar de ce ăştia nu te cunosc ? întrebă Ionel.
— Vroiam ca piraţii să-mi piardă orice urmă şi nicăieri nu mi-am dat numele. Dealtfel ei mă cunosc cu totul sub alt nume şi nici nu ştiu că sînt de pe Terra. Ei zic că sînt marţian...
Blonda cu părul de aur, prin autorităţile din subordine, aflase întreaga situaţie. Nu se supărase. Dimpotrivă ! Îi chemase pe Andrei şi pe Ştefan şi îi rugase să transmită felicitări întregului colectiv al expediţiei.
— Mi-a plăcut voinţa şi tenacitatea voastră, le mărturisi ea.
Discuţiile cu blonda se prelungiră mult. La festivitatea creatorilor astronavei de pe RA, ea nu renunţase.
— Vă vom sărbători în comun, şi pe ei, şi pe voi ! conchise blonda la protestul lui Andrei de a nu se face prea multă zarvă. Geniul — continuă blonda — aparţine Terrei şi noi nu vom uita.
— Ce facem cu piraţii ? întrebă Andrei.
— Cu piraţii ? A apărut un element nou, interesant, răspunse blonda. Gio realul, ca şi falsul Gio, piratul, intenţionau să folosească navele şi fizionomiile voastre. Erau hotărîţi să opereze pe Terra. Aşa că... Ce propuneţi ?
— Gio să fie judecat pe Marte, de unde este el; să dea socoteală pentru faptele sale acolo, în faţa celor pe care i-a făcut de rîs. Deci să fie depus în cala uneia dintre astronavele noastre. Piraţii-jupiterieni să fie predaţi celor de pe „Planeta cu surprize", faţă de care au păcătuit. Bunurile sustrase să fie predate celor păgubiţi...
— De acord, acceptă blonda fără să clipească. Îmi place logica voastră. Ce facem cu tratativele noastre ?

— După marea festivitate, răspunse Andrei. Vom avea timp berechet !

Ura, plecăm spre Terra!

Festivitatea de la Palatul prezidenţial încă nu începuse cînd George Cozmin, însoţit de colaboratorii uzinei sale, pătrunse pe porţile larg deschise. Torţe şi artificii îi ieşiră înainte, luminîndu-i drumul după o veche tradiţie a planetei. Cozmin, alături de membrii expediţiei, în frunte cu Andrei şi Ştefan, erau ţinuţi mai mult în braţe, ridicaţi şi ovaţionaţi de lungi şiruri de locuitori. Părea de necrezut de unde au putut ieşi atîtea fiinţe îmbrăcate în hainele lor sclipitoare, de ceremonie. În apropierea intrării oficiale, tinere fete le puseră pe cap coroane. Alături, un cor imens striga : „Salvatorii noştri !". Ionel tresări. Era un grup de dinozauri marini de pe OD, care îşi agitau prieteneşte tentaculele mari. Ceva mai încolo, o delegaţie mare a piţigăiaţilor îi aştepta cu braţele deschise. De toate aceste mici surprize, după cum aflase Anda, se ocupase intens prietena lor, Mi.

Uşa largă a cabinetului prezidenţial se deschise. În golul ei apăru blonda cu părul de aur, mai frumoasă ca oricînd. Un impermeabil strălucitor era purtat peste o mantie lungă, argintată, bătută şi ea în safire scumpe. Pe mîini avea nişte mănuşi curioase ; din vîrful degetelor ieşeau scîntei reci, iar în jurul capului avea o coroană albastră de culoarea cerului senin. În urma blondei, bondoc dar voios, sprijinit într-un baston de foc, cu un luceafăr mare aplicat peste o căciulă roşie, păşea Căpetenia „Planetei cu surprize". Ceremonialul era comun. Gazdele îi copleşiră cu daruri. Munţi de bunătăţi şi obiecte rare începură să fie cărate de vehicule speciale spre astronavele Terrei. Din dispoziţia Căpeteniei, astronava-pirat fusese preluată de un echipaj şi transportată de urgenţă pe "Planeta cu surprize".

Petrecerea de la Palatul prezidenţial al blondei se termină în zorii zilei următoare. Abia spre sfîrşit, într-un moment de răgaz, ea întrebă :

— Cînd începem tratativele, înţelegerile noastre paşnice ?

— Mîine, răspunse Cozmin.

— La propunerea noastră, interveni Andrei, Institutul de cosmonautică a aprobat numirea lui George Cozmin în calitate de comandant-şef al întregii expediţii.

— Atunci, spuse Căpetenia piţigăiaţilor, să închinăm o cupă de nectar şi în cinstea comandantului-şef !...

*

Terra era într-o mare şi continuă fierbere. Vestea găsirii lui George Cozmin, a copiilor de pe astronava-gigant, rezultatele fructuoase ale discuţiilor şi înţelegerilor cu extraterestrii se răspîndiră pînă departe, pe întreg sistemul nostru solar. Energia, hrana, bunele relaţii cu lumea de dincolo de aştrii observaţi de pe Pămînt erau, după părerea diverşilor comentatori ai marilor agenţii de ştiri, bunuri cîştigate. În entuziasmul general, directorul Institutului de cosmonautică ordonă ca imediat să se transmită către George Cozmin o astrogramă urgentă.

„Institutul de cosmonautică — începu Cozmin să citească astrogramă primită — are onoarea de a adresa o călduroasă invitaţie mult stimatei preşedintă a Consiliului Planetei RA şi mult distinsei Căpetenii a «Planetei eu surprize» de a vizita Terra în fruntea unor delegaţii ale planetelor lor. Ne-ar face o deosebită plăcere dacă deplasarea domniilor lor ar coincide cu plecarea spre casă a expediţiei noastre." Aflînd conţinutul astrogramei, blonda cu părul de aur ca şi Căpetenia piţigăiaţilor zîmbiră. Se priviră reciproc, după care, fără altă înţelegere, blonda spuse scurt :

— Mulţumim. Rugăm să transmiteţi că eu şi domnia sa Căpetenia, acceptăm.

...Zorii zilei se lăsaseră pe RA ca o rouă luminoasă peste o noapte lungă şi rece. Blonda acceptase ca noua navă construită acolo să primească numele lui George şi, astfel, astronavele „Dacia-8", „Caraiman" şi „Cozmin" să pornească spre Terra.

Aflînd de plecare, Radu nu se mai putu abţine şi, în faţa fiinţelor adunate şi a oaspeţilor care se pregăteau de plecare, strigase tare :

— Ura, plecăm spre Terra !

Cuvintele lui se izbiră de stîncîle planetei, stîrnind un ecou continuu. Terra era cuvîntul care cuprinsese, deopotrivă, fiinţe şi lucruri, revenind şi plecînd din faţa grupului de astronauti ca un îndemn, dar, în acelaşi timp, şi ca o urare de drum bun. Distinşii oaspeţi se urcară în cabinele ce le erau rezervate, exceptîndu-i pe blonda cu părul de aur şi

Căpetenia piţigăiaţilor care, la insistenţele lor, se aşezară în astronava „Cozmin", alături de comandant, Mi îşi găsi locul lîngă copii, care urcară în nava „Caraiman". Din urmă, cînd aproape totul era gata de plecare, se apropiase un dinozaur marin, legănîndu-şi tentaculele în vînt. Părea că nu-l interesează dacă a fost sau nu invitat şi el pe Terra.
— Poftim aici ! i se adresă Andrei, văzînd gesturile insistente ale dinozaurului. „Va fi o surpriză plăcută", gîndi el în timp ce urmărea din priviri cum namila căuta un loc cît mai aproape de Ovidiu.
— Ascultaţi comanda ! se auzi în difuzoarele astronavelor vocea lui George. Porniţi motoarele !... Acceleraţi !...
Nenumăraţii cai-putere se puseră în mişcare. Localnicii urmăriră desprinderea de sol a astronavelor, fluturînd panglicuţe albe, simbol pentru cei de pe Planeta RA al păcii şi înţelegerii. Totul durase doar cîteva clipe. Departe, în înălţimi nebănuite, coloritul nedefinit al altor lumi se perinda prin faţa hublourilor mari. Lumea infinitului părea altfel decît atunci cînd expediţionarii plecaseră în căutarea lui Cozmin. Starea sufletească le îmblînzise imaginile.
Sub marea cupolă albastră de pe Terra, membrii expediţiei erau aşteptaţi de părinţi, fraţi, prieteni şi mulţi alţi oameni.
— OAMENI, ce cuvînt minunat folosiţi voi, pămîntenii, pentra a numi fiinţele voastre raţionale, spuse meditativ blonda cu părul de aur. Abia aştept să văd lumea aceasta a oamenilor...

Cuprins

PARTEA ÎNTÎI

Mesajul...
La drum, spre stele !
Un mesaj ciudat
Unde eşti Chimiţă ?
Grădina cosmică
Insula cosmică nu răspunde...
Un hoinar printre stele
Planeta fără nume
Am sosit, prietene !
În drum spre alte lumi
Testul
Din nou, Pămîntul !...

PARTEA A DOUA

Speranţe noi
Startul...
Am asolizat !...
Alarmă la bord
Cercetările continuă
Acasă la... „Hoinarul printre stele"
Atenţie, piraţii !
Ipoteze noi
O verigă din... lanţul surprizelor
Spre locul cu fiinţe raţionale
"Dacia-8" în pericol
Castelul de sub muşuroi
"Vizita „piţigăiaţilor"

PARTEA A TREIA

Necazuri pe „Caraiman"
Aventură în drum spre OD
Monştrii — prietenii lui Ovidiu

În lupta inegală cu piraţii...
Jocul mirajelor
În miezul Planetei RA
RA oferă surprize noi...
Viaţa învinge !
Surpriza din blocul de gheaţă
Efectul „Cozmin"
Trăiască viaţa !
Ura, plecăm spre Terra !

Lector IVANOV PASIONARIA STOICESCU
Tehnoredactor AURICA IORDACHE
Bun de tipar 14.XII.1984
Apărut 1985
Coli de tipar 13.
Întreprinderea poligrafică OLTENIA Craiova Comanda nr. 293

Sfîrsit

Scanat de ac_lucian
Corectat v.2.0 de p1710, mai, 2010.